

பெண்ணிலைவாதமும்

தேசியவாதமும்

குமாரி ஜியவர்தன

பெண்ணிலைவாதமும் தேசியவாதமும்

முன்றாம் உலகநாடுகளில் பெண்ணிலைவாதமும் தேசியவாதமும்
என்ற நூலில் இந்தியா, இலங்கை பற்றிய பகுதியின் தமிழாக்கம்

ஆங்கில மூலம் Feminism and Nationalism in the Third World

By
Kumari Jayawardena

தமிழாக்கம் : பத்மா சிவகுருநாதன்

SANJIVA BOOKS

2000

எனது தயார் எலினோர் (ஹட்டன்) டி சொய்சா,
சிற்றன்னை டொரிஸ் ஹட்டன்,
டொரின் விக்கிரமசிங்க ஆகியோரின் நினைவாக
இவ்வாக்கத்தை வெளியிடுகின்றேன்.

Printed By :
Forward Graphics,
31/10, Rohini Road,
Colombo - 06.
Tel : 555935

பொருளடக்கம்

அறிமுகம்	1
இந்தியாவில் பெண்களும், சமூகசீர்திருத்தவாதமும் 9 ராஜாராம் மோகன்ராய்	13
சீர்திருத்த இயக்கத்தின் வளர்ச்சி	14
பெண்களின் போராட்டங்கள்	20
முஸ்லிம் பெண்களும் சமூக சீர்திருத்தங்களும்	21
காந்தியும் பெண்ணுரிமையும்	23
நேருவும் பெண்களின் உரிமைகளும்	25
அரசியற் செயற்பாட்டில் பெண்கள்	27
சஹோஜினி நாய்டு	28
கமலாதேவி சட்டோபாத்தியாய்	29
பெண்களும் புரட்சிகர தேசியவாதமும்	31
பிகிகாஜி காமா	31
பொதுவுடமை இயக்கத்தில் பெண்கள்	33
முடிவுரை	35
இலங்கையில் பெண்கள்	39
பெண்களின் சுதந்திரமும் தாழ்ந்த நிலையும்	39
பெளத்தமும் பெண்களும்	40
ஏகாதிபத்திய ஆட்சியின்கீழ் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள்	42
18ம் நூற்றாண்டில் பெண்பாற் புலவர்கள்	44
19ம் நூற்றாண்டிற் பெண்கள்வி	46
பெளத்த பிரம்மஞானசபையும் பெண்களும்	50
தொழில்செய்யும் பெண்களின் போராட்டங்கள்	58
இடதுசாரி இயக்கமும் பெண்களும்	61
முடிவுரை	64

அறிமுகம்

பெண்ணிலைவாதம், பெண்ணிலைவாதி என்ற சொற்கள் ஒருவித வெறுப்புணர்வோடு நோக்கப்படுகின்றன. இவை மிகச் சமீபகாலத்தில் மேற்குலகத் தொடர்பினால் இங்கு கொண்டுவரப்பட்டவை என்ற பொதுவான கருத்து இருக்கிறது. எமது நாட்டில் பெண்களைத் தொடர்ந்தும் கீழ்மைப்படுத்தி அடக்கி ஒடுக்கி வைத்திருக்க விரும்புவோர், இது அன்னியநாட்டுக்கருத்தியல், எமது நாட்டுக்கு ஏற்றதல்ல என்று ஒதுக்கிவிட நினைக்கிறார்கள்.

பெண்ணிலைவாதம் என்பது சோசலிஷம் என்பதைப் போல எந்தவொரு இனத்தையோ சார்ந்த கருத்தியல் அல்ல. மேலும் மூன்றாம் உலகநாடுகளில் விடுதலையியக்கங்கள், சமூகசீர்திருத்த அமைப்புகள் என்பவை, பெண்களின் பங்களிப்பினால் மட்டுமே பலம் பெற்றன. சகல மட்டங்களிலும் இதற்காகப் போராடுகையில் பெண்கள் தங்களை அடக்கி வைத்தல், சுரண்டுதல், வேற்றுமை காட்டுதல், என்பனவற்றில் இருந்து விடுவித்துக் கொள்ளுவார்கள். பெண்கள் தமது குடும்பங்களுக்குள்ளும், தாம் வேலைசெய்யும் இடங்கள் மற்றும் தாம் வாழும் சமூகம் என்பவற்றிலும், அடக்கப்படுவதையும் சுரண்டப்படுவதையும் பற்றிய விழிப்புணர்ச்சி பெறுதலே பெண்ணிலைவாதம் ஆகும்.

இவ்விதம் வரைவிலக்கணப்படுத்தப்படும்போது, சமத்துவம், பெண் விடுதலை என்பவற்றிற்கும் அப்பாற் சென்று தற்காலத்தில் காட்டப்படும் சகலவிதமான வேற்றுமைகளும் சட்டப்பூர்வமாகத் திருத்தப்பட வேண்டுமென்ற போராட்டத்தையும் அது குறிக்கிறது. சமத்துவத்துக்கான போராட்டம் முன் னெடுக் கப்படும் போது, பெண் கள் தமது குடும்பங்களுக்குள் ஓலேயே கீழ்மைப்படுத்தப்பட்டுள்ள நிலையில் இருக்கிறார்கள் அல்லது அவர்கள், ஆண்கள் பெண்கள் என்ற முறையில் சமூகத்தில் பெண்கள் கீழ்மைப்படுத்தப்படுகின்றனர். ஆனால், இது போன்ற அடிப்படையிலான பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வுகாணப்படுவதில்லை. எனவே பெண்ணிலைவாதம் என்ற சொல் பரந்த அடிப்படையில் தற்போதுள்ள பிரச்சினைகளுக்கு எதிராகப் போராடி, அவற்றை மாற்றியமைக்க முயற்சித்தல் என்ற கருத்தைக்கொண்டது.

பெண்ணிலைவாதம் என்ற சொல் மூன்றாம் உலகநாடுகளில் பல குழுப்பமான கருத்துக்களைக் கொடுப்பதாக இருக்கிறது. சில மரபுவாதிகள், பழைய பேணுபவர்கள், ஏன் சில இடதுசாரிகள் கூட பெண்ணிலைவாதம் மேற்குலக முதலாளித் துவத் தின் சிறைவுற்ற பகுதியைனவும், அன்னியகலாசாரத்தின் பிரதிபலிப்பென்றும் கூறுவதோடு இது எம்போன்ற

முன்றாம் உலகநாடுகளுக்கு அவசியமற்றது என்றும் கூறுகிறார்கள். இது நிலச்சொந்தக்காரர்களான வசதிப்படைத்த குடும்பத்துப்பெண்களின் கருத்தியல் என்றும், இது பெண் களை அவர்களுடைய மதம், கலாசாரம், குடும்பக்கடமைகள் என்பவற்றில் இருந்து பிரித்துவிடுவதோடு சோசலிஷம் போன்ற புரட்சிகரமான போராட்டங்களிலிருந்து விலக்கசெய்துவிடும் என்றும் கூறப்படுகிறது.

இதுதொடர்பில் பெண்ணிலைவாதம் என்பது மேற்குலகால் முன்றாம் உலக நாடுகளில் தினிக்கப்பட்ட கருத்தியல் அல்ல என்பதையும், வரலாற்று ரீதியாக அமைந்த சந்தர்ப்பங்களால் ஏற்பட்ட கருத்தியல்மாற்றங்கள் பெண்களை எப்படிப் பாதித்தன என்பதையும் இங்கு எடுத்துக்கூறவேண்டி இருக்கிறது. மேற்குலகச் சிந்தனைகளின் சில முக்கிய அம் சங்கள் இங்கு தாக்கங்களை ஏற்படுத்தின என்பதை ஏற்கும் அதேசமயம் 18ம் நூற்றாண்டில் சௌாவிலும், 19ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் இருந்து இந்தியாவிலும் பெண்ணுரிமை, பெண்விடுதலை என்பன பற்றிப் பேசப்பட்டது. அதேபோல ஜேரோப்பியநாடுகளிலும் பெண்ணுரிமை பேசப்பட்டது என்பதையும் இங்கு குறிப்பிடவேண்டும்.

ஏகாதிபத்தியத்திற்கு எதிராகப் போராடி மக்களை அணித்ரளச்செய்ய, தேசிய அடையாளம் பேணப்பட வேண்டியநிலை அனேகமாக முன்றாம் உலகநாடுகள் அனைத்திற்கும் இருந்தது. ஏகாதிபத்தியவாதிகளுக்கு எதிராகவும் பலவகையான அன்னிய ஆதிக்கத்திற்கு எதிராகவும் போராடிய அதேசமயம், அவை உள்நாட்டுச் சுரண்டல்காரர்கள், மரபுவாதிகள், மதவாதிகள், பழைய பேணுபவர்களுக்கு எதிராகவும் போராட வேண்டியிருந்தது. இவ்விதமான குழலில் தான், ஆசியியநாடுகளில் பெண்விடுதலை, பெண்களுக்கான போராட்டங்கள் என்பவை ஆரம்பித்தன. குறிப்பாக இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் நிகழ்ந்த பெண்விடுதலை, பெண்ணிலைவாதம் என்பவற்றிற்கான போராட்டங்கள் பற்றியே இங்கு நாம் கவனத்திற்கு எடுத்துள்ளோம்.

இங்கு பெண்களின்பங்களிப்பு, அந்தஸ்து பற்றிய வாதப்பிரதிவாதம் முன்பே இருந்தபோதிலும் ஏகாதிபத்தியம் முதலாளித்துவம் என்பவை விரிவடைந்தபொழுதில்தான் புதிய வர்க்கங்கள் உண்டாயின. இவற்றால் பழைய வாதப்பிரதிவாதங்கள் புதிய வடிவில் ஆரம்பித்தன. சுருக்கமாகக் கூறின் பெண்களின் போராட்டம் ஜனநாயக உரிமைக்கான போராட்டமாக உருவெடுத்தது.

அன்னியநாட்டு முதலாளிவர்க்கத்திற்கும், உள்நாட்டு நிலவுடமையாளர்களுக்கும், பெண்கள் மிகமலிவான தொழிலாளர்களாக இருந்தனர். குடியேற்றநாட்டு அதிகாரிகளும், மதபோதக்களும், உள்நாட்டுப் பெண்களுக்குக்

கல்விகற்பித்து அவர்களை உள்ளாட்டு வெள்ளையுடுப்பு அதிகாரிகளுக்கு நல்ல கிறிஸ்தவதாய்மாராக, மனைவியராக அமைத்துக்கொடுப்பதை, தமது குடியேற்றநாட்டுப் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு அவசியம் என்று கருதினார்கள். உள்ளாட்டு நிலவுடைமையாளர்களான ஆண் சீர்திருத்தவாதிகளோ தமது நாட்டுப் பெண்களுக்குக் கல்விகற்பித்துத் தமது நாட்டையும், மக்களையும் நவீனமயப்பட்டவர்களாக்க விரும்பினர். இதனால் நாகரிகமான கல்வியறிவு பெற்ற இல்லத்தரசிகளின் தேவை அதிகரித்தது.

முதலாளித்துவம் வளர்ச்சியடைய முன்பும் கூட பெண்கள் வயல்களிலும், தோட்டங்களிலும், குடிசைக்கைத்தொழிலிலும் வேலை செய்தனர். இருந்தபோதிலும் குடியேற்றநாட்டு ஆட்சிக்காலத்தில், தொழிற்சாலைகள், தேயிலை, இறப்பர், தென்னந்தோட்டங்கள் எனபவற்றில் குறைந்தளவு கூவிக்கு வேலைசெய்யும் தொழிலாளர் கூட்டம் தேவைப்பட்டது. முதலாளிகளுக்கும் தங்களது இலாபத்தைப் பெருக்க, சிறந்தமுறையில் வேலைசெய்யும் கல்விகற்ற பெண்தொழிலாளர்கள் தேவைப்பட்டனர். இதுவும் “பெண்விடுதலை” இயக்கங்கள் தோன்றுவதற்கு இதுவும் ஒரு காரணமாக அமைந்தது.

முதலாளித்துவம் விரிவடைந்தபோது உள்ளாட்டு அதிகாரிகள், தொழில்சார் தகைமையுடையோர் போன்றோரைக் கொண்ட ஒரு புதிய உயர்நடுத்தரவர்க்கம் உருவாயிற்று. இந்த வர்க்கத்தினர் பெண்கள் பிரச்சனைகளை ஒரு புதிய கோணத்தில் பார்க்கத்தொடங்கினர். சமூக துஷ்பிரயோகத்தில் இருந்து பெண்களை விடுவிக்கவேண்டும் என அவர்கள் கருதினர். உதாரணமாக பலதாரமணம், மனவிலக்கு, விதவைகளை இறந்தகணவருடன் எரித்தல், பாலியவிவாகம், முக்காடு இடுதல், பால்தீயான கொடுமைகள் துன்புறுத்தல்கள் போன்றவற்றிலிருந்து பெண்களுக்கு விடுதலை வேண்டும் எனக் கருதினர். இத் தீயவழக்கங்கள் வெளிநாட்டவராலும் உள்ளாட்டுக் கல்வியறிவுள்ள உயர்நடுத்தர வர்க்கத்தாலும் பலமாக விமர்சிக்கப்பட்டன. ஆகவே அவர்கள் சமுதாயத்தை திருத்தி, புதிய பலம்வாய்ந்த சமுதாயம் ஒன்றை உருவாக்க முயன்றனர்.

இவ்விதம் பலநாடுகளில் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பியக்கங்களுடன் பெண்விடுதலை ஆதரவாளர்களும் உருவாகினர். இந்தியாவில் தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தில் மக்கள் அணித்திரண்டு பங்குபற்றினர். ஆனால் இலங்கையில் நிலம், பணபலம் உள்ள நடுத்தரவர்க்கத்தினர் பேச்சுவார்த்தைகள் மூலமும் படிப்படியான சீர்திருத்தங்கள் மூலமும் அரசியல் அதிகாரத்தைக் கையேற்றனர். இந்த இரண்டு விதமான போராட்டங்களிலும் மிகமட்டுப்படுத்தப்பட்ட, தெரிந்தெடுத்த சில சீர்திருத்தங்கள் மட்டுமே பெண்களைப் பொறுத்தவரை மேற்கொள்ளப்பட்டன.

வெளிப்படையாக வேற்றுமைகாட்டல், சட்டீதியான நடவடிக்கைகளில் சமத்துவம், வாக்குரிமை, கல்வி, சொத்து என்பவை அவற்றுள் சில. சாதாரண பெண்களினிடையே சமசம்பளம் போன்ற பெரியளவிலான கோரிக்கைகள் மட்டுமே கவனிக்கப்பட்டன.

சில நாடுகளில் குழியானவர்கள், தொழிலாளர்களின் பங்களிப்பினால் போராட்டம் விரிவடைந்தது. அவர்கள், ஏகாதிபத்தியவாதிகளிடமிருந்து அதிகாரத்தைப் பணம் படைத்த உள்ளூர் நடுத்தரவர்க்கத்தினரிடம் ஒப்படைப்பதற்குப் பதிலாக சோசலிஷ் சமுதாயம் ஒன்றை இலக்கு வைத்து போராட்டனர். உதாரணமாக சீனதேசத் தில் பெண் ணிலைவாத அமைப்புக்களும், புரட்சிசக்திகளாகப் போராடியமையினால் சமூகத்தில் பெண் களின் நிலையை உயர்த்திக் கொள்ள முடிந்தது. இந்த நிலைப்பாட்டின்படி பார்த்தால் 20ம் நூற்றாண்டின் புரட்சிகரப் பெண்ணிலை வாதம் என்பது, ஒரு மாற்றுவழியோ, அல்லது நடுத்தரவர்க்கத்து நழுவும்தன்மையோ, சமுதாயப்புரட்சியின் பின் தீர்மானிக்கப்பட வேண்டிய விடயமோ அல்ல. மாறாக இது போராட்டத்தின் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் இடம்பெறவேண்டிய ஒன்றாக இருந்தது.

பெண்களின் முன்னேற்றத்திற்கான அமைப்புகள் வெற்றுவெளியில் இருந்து உண்டானவையல்ல. பரந்த அடிப்படையில் சமூக முன்னேற்றத்திற்காக உழைக்கும் அமைப்புக்களில் இருந்ததான் அவை உருவாகின்றன. தாம் வாழும் சமூகம், அதன் முன்னேற்றம் அதன் எதிர்காலம், அதில் ஆண்கள் பெண்களின் பங்களிப்பு பற்றிய விழிப்புணர்வு என்பவை பெண்கள் அமைப்புகளின் எல்லைகளை விதிக்கின்றன. சில துணிச் சலான் பெண் கள் இவ் வெல் லைகளைக் கடந்து தமது இலட்சியங்களுக்காகப் போராடுகின்றனர். பெண்ணிலைவாதிகள் என அழைக்கப்படுகின்றனர். பெண்ணிலைவாதிகள் எவ்வளவுதான் அயராது உழைத்தாலும், பெண் கள் விழிப்புணர்வு பெற்றுச் செயலாற்ற முன்வராமையினால் அவர்களால் வெற்றி பெறமுடிவதில்லை.

சமுதாயத்தில் பெண்களுடைய அந்தஸ்து, அச்சமுதாயத்தின் நாகரிக வளர்ச்சியின் அளவுகோலாகக் கருதப்பட்டது. அதனால் சமூக சீர்திருத்தவாதிகள் சமூகத்தில் பெண்களுக்கு எதிரான நிலைகளை மாற்றக் கிளர்ச்சி செய்தனர். கிறிஸ்தவ மதபோதகர்களால் மிகப்பயங்கரமான வழக்கங்கள் என்று இழித்துரைக்கப்பட்ட குழந்தைத்திருமணம், பலதாரமணம், சாதி போன்றவற்றை ஒழிக்க வேண்டுமென இந்தியாவில் ராஜாராம் மோகன்ராய், வித்தியாசாகர், கே.சி. சென் போன்றோர் கிளர்ச்சி செய்தனர்.

இந்தப்புதிய உணர்வுகள், “புதுமைப்பெண்” என்ற கருத்தை உருவாக்கியது. புதுமைப்பெண் அன்னிய மொழியறிவுபெற்று புதிய நாகரிக

பாணியில் உடையனிந்து காணப்படுவதைக் கண்டு, புதிதாக உருவாகிய பணம், நிலம்படைத்த நடுத்தரவர்க்கத்து, ஆண்கள், இப்புதுமைப்பெண்களை வாழ்க்கைத்துணைகளாக அடையவிரும் பினர். இவர்கள் பழைய பிற்போக்கான வழக்கங்களைக் கைவிட்டுப் புதியவழக்கங்களைக் கைக்கொண்டனர். சில துணிச்சலான பெண்கள் கூந்தலை வெட்டி ஆண்களைப்போல உடையனியவும் முற்பட்டனர். இவைபோன்ற சந்தர்ப்பங்கள் சரித்திரகாலத்தில் இருந்ததாகக் கூறப்பட்டன. உதாரணமாக ஜான்சிராணி ஆண்களைப்போல உடையனிந்து குதிரையேறி போர் செய்ததாகக் கூறப்படுகிறது.

மேற்குலகக் கருத்துக்களின் தாக்கம் பெண்களிடையே ஏற்படுத்திய விளைவுகள் பற்றி இப்சன் தனது “பொம்மையின் வீடு” (Doll’s House) என்ற நாடகத்தில் கூறுகிறார். இந்த நாடகத்தில் கதாநாயகி “நோறா” மணைவி என்ற முறையிலும் தாய் என்ற முறையிலும் தனக்குள்ள கடமைகளுக்கு மேலாகத் தனக்கென்று “புனிதகடமை” ஒன்றுண்டு எனக்கூறி வீட்டைவிட்டு வெளியேறுவதாகச் சித்தரிக்கப்படுகிறது. இந்த நாடகம் ஆசியாவிலும் பலத்த சர்ச்சைக்குள்ளானது. ஏனெனில் காலங்காலமாக இருந்துவந்த கட்டுப்பாடுகள் வழக்கங்கள் என்பவற்றிற்கு அது சவாலாக அமைந்தது. சமூகமாற்றங்கள் மூலம் பெண் விடுதலை சாத்தியமாக்கப்படாதவரை நோறாவின் செயல் அர்த்தமற்றதென வாதிக்கப்பட்டது. உதாரணமாக நோறா வீட்டைவிட்டுப் போனின் நடந்தது என்ன? என்ற கட்டுரையில், ஒன்று அவன் வீட்டுக்குத் திரும்ப வேண்டும், அல்லது விபச்சாரியாக மாறவேண்டும், இதுதவிர, வேறு மாற்று வழிகிடையாது. முதலாளித்துவ சமூகம் அவளை இந்த இரண்டைத் தவிர வேறுவழியில் போகவிடாது எனக்கூறப்பட்டது.

புதிதாகக் கிளம்பிய பணவசதிப்படைத்த நடுத்தரவர்க்கத்தினர், தமது தேசிய அடையாளத்தை வலியுறுத்த முயலும்போது தேசியகலாசாரம் ஒன்றிணையும் விடவில்லை. அதேபோல, புதுமைப்பெண்ணும் அதை முற்றாக விட்டுவிடக்கூடாது என்று கருதினார்கள். சில அநீதியான வழக்கங்கள் ஒழிக்கப்பட்டு பெண்கள் தமது வீடுகளுக்கு வெளியே சென்று செயற்பட அனுமதிக்கப்பட்டனர். எனினும், தேசிய கலாசாரம் மத பாரம்பரியங்கள், குடும்ப பாரம்பரியங்கள் என்பவற்றைப் பாதுகாப்பவர்களாகவும் பெண்கள் செயற் பட வேண்டுமென எதிர் பார் ககப்பட்டது. சுருங்கக்கூறின் நவீனப்படுத்தப்பட்டவர்களாயும் அதேசமயம் மரபுகளைப் பேணுவர்களாகவும் பெண்கள் இருக்க வேண்டியேற்பட்டது.

இந்த நிலையை நியாயப்படுத்தச் சீர்திருத்தவாதிகள் மிகப்பழைய காலத்தில் பெண்கள் சுதந்திரமாக வாழ்ந்தனர் என்று பழையபுராணங்கள், இதிகாசங்களில் கூறப்பட்டிருப்பதைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றனர். இலங்கையிலும்

கூட, புராதன காலத்தில் ஆரிய பெண்களும் உயர்நிலையில் இருந்தனர். பெளத்தசமயத்தில் பெண்களுக்கு சமவுரிமை அளிக்கப்படுகிறது என்று அவர்கள் கூறினார்கள்.

உயர்நடுத்தர வர்க்கத்தினர் இரண்டுவிதமான நோக்கங்களைக் கொண்டவர்களாகக் காணப்பட்டனர். தாம் கல்வியறிவு பெற்று, ஒருந்தார வழக்கமுடைய குடும்பங்களை அமைப்பதோடு, முதலாளித்துவ வளர்ச்சிக்கு உதவும் கருத்தியல் கொண்டவர்களாகவும், அதேசமயம் தமது பெண்களை மரபுநீதியான கீழ்ப்படிவுள்ளவர்களாக வைத்திருப்பதும் அவர்களது நோக்கமாக இருந்தது. ஜோபாபாவில் கைத்தொழிற்பூர்ச்சியால் தொழிற்சாலைமுறை வளர்ச்சியுற்றதால், வறியகுடும்பத்துப் பெண்கள் தொழிற்சாலைகளில் வேலைசெய்யவும், வசதிபடைத்த நடுத்தரவர்க்கத்துப் பெண்கள் வீடுகளில் வசிக்கவும், அவர்களைப் புதிய சமுதாயத்தின் பிரதிநிதிகளெனக்கூறிப் பிரசாரம் செய்யவும் இடமளித்தது. இலங்கையிலும் பலதாரமணம் ஒழிக்கப்படவேண்டுமென்று பிரசாரம் செய்யப்பட்டது. அனேகமாகச் சகல முன்றாமுலக நாடுகளிலும் ஒருதாரமணம், புதிய கருத்துக்களை ஏற்று வீடுகளில் வசிக்கும் நடுத்தரவர்க்கத்து இல்லத்தரசிகள் என்ற கொள்கைகளே சீர்திருத்தவாதிகளின் கொள்கைகளாக இருந்தன.

இந்த நிலையில் பெண்கள்வி முக்கிய பிரச்சினையாக இருந்தது. அரசர்கள், பிரபுக்கள், உயர்வணிகர்கள், குடும்பங்களைச் சேர்ந்த பெண்கள் முன்பே கல்விகற்றிருந்தனர். ஆனால் அவர்களுக்கு முறைசார்ந்த கல்விபெற வாய்ப்பிருக்கவில்லை. இது அவர்களுக்கு வேலைவாய்ப்பு, வருமானம், சமூக அந்தஸ்தல் து பெறத் தடையாக இருந்தது. எனவே அவர்கள் அறிவாற்றலிலும் அந்தஸ்திலும் ஆண்களுக்குக் கீழ்மைப்பட்ட நிலையிலேயே இருந்தனர்.

பெண்களுக்கான பாடசாலைகள் கிறிஸ்தவ மதபோதகர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. ஆனால் மதபோதனை, மதமாற்றும் என்பதோடு மாற்றப்பட்டவர்கள் திரும்பவும் பழைய மதங்களுக்குப் போய்விடாதபடி கட்டிக்காப்பதும் அவர்களுடைய நோக்கமாக இருந்தது. இந்நிலை தேசியவாதிகளால் பயனற்றதாகக் கருதப்பட்டது. எனவே கல்விகற்பது சகலருக்கும் ஜனநாயக உரிமை என்று வலியுறுத்தி, அதன்மூலம் ஒருதாரமணம் என்ற கொள்கையையும் செயற்படுத்தி ஒரு நிலையான சமூகவாழ்வை அமைப்பது அவர்களின் நோக்கமாக இருந்தது.

அடுத்தகட்டத்தில், குடியேற்றநாட்டு ஆட்சிமுறைகளைக் கட்டிக்காக்கும், உயர்பதவிவகிக்கும் உள்ளார் அதிகாரிகளுக்கு ஏற்ற மனவியரையும் தாய்மாரையும் உருவாக்குவதே கல்வியின் நோக்கமாக இருந்தது. இத்துடன் அது ஆண்தலைமைத்துவக் குடும்பமுறையைப்

பலப்படுத்துவதாகவும் இருந்தது. இந்த நிலையை ஏற்காத பெண்கள், உயர்கல்வி பெறவேண்டும் என வலியுறுத்தத் தொடங்கினர். கல்விக்கான சந்தர்ப்பங்கள் விரிவுபடுத்தப்பட்டால் வருமானத்திற்கான புதியவாய்ப்புக்கள் கிடைக்கும். அதன் மூலம் கூடிய சுதந்திரம் பெறமுடியும் என அவர்கள் கருதினர். பண்பலம்மிக்க நடுத்தரவர்க்கத்தவர் தங்கள் வர்க்கத்துப் பெண்களுக்குச் சலுகை அளிக்க விரும்பியபோதிலும் இயற்கையான சுதந்திரம், சமத்துவம், சுயநிர்ணய உரிமை என்பனவற்றை தமது நாட்டு தொழிலாளவர்க்கத்திற்கோ சாதாரண பெண்களுக்கோ கொடுக்கும் என்னம் அவர்களுக்கு இருக்கவில்லை. அவர்கள் பெண்களை மேற்குலகப் பெண்களைப் போல் கல்வியறிவுள்ளவர்களாக ஆக்கினாலும் கூட, மரபுதியான ஆணாதிக்கச் சமூகவழக்கங்களைப் பேணுபவர்களாக வைத்திருப்பதையே நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர்.

கல்வியறிவைப் பெற்ற பெண்கள், தங்களுக்கெதிராக சமூகத்தில் நிலவிய தடைகளுக்கு எதிராகப் போராட்டத்தொடங்கினர். அடக்குமுறை, தந்தைவழி ஆணாதிக்க சமூககட்டமைப்பு என்பவற்றை எதிர்த்து புரட்சிகரமான அரசியல், சமூகத்தியான மாற்று அமைப்புக்கள் தேவையென வாதாடினர். அதனால் பெண்ணிலைவாத இலக்கியநால்கள், சஞ்சிகைகள் என்பன பெண்விடுதலைப் போரட்டத்தின் சாதனங்கள் ஆகின. பெண்கள் பிரச்சினைகள் தொடர்பான நாவல்கள், நூல்கள், கட்டுரைகள் என்பன ஆசியநாடுகளில் வெளிவரத் தொடங்கின. பெண்கள் மட்டுமன்றி ஆண் களும் பெண் களை ஆதரித்து எழுதினர். இந் தியாவில் இரவீந்திரநாத்தாகவர், சரத்சந்திரர், சண்டுமேனன் போன்றோரின் சிறந்த நாவல்கள் பெண்களின் பிரச்சினைகள் பற்றிக் கூறின.

இதனைத்தொடர்ந்து வாக்குரிமைக்காகவும் போராடவேண்டி ஏற்பட்டது. முன் றாம் உலகநாடுகளில் தேசியவிடுதலைக்கான போராட்டம் என்பனவற்றோடு பெண்களின் வாக்குரிமைக்கான போராட்டமும் தொடர்ந்தது. இந்தியாவில் 1917லும் இலங்கையில் 1927லும் வாக்குரிமைக்கான கோரிக்கை முன்வைக்கப்பட்டுத் தோல்வியடைந்தது. இப்போராட்டங்கள் உயர்மட்ட நடுத்தரவர்க்கம், கீழ்மட்ட நடுத்தரவர்க்கம் என்பனவற்றைச் சேர்ந்த பெண்களுக்கே உரியதாக அமைந்தன. தாம் பொருளாதாரர்தியில் சுரண்டப்படுவதை உணர்ந்த தொழிலாளவர்க்கத்துப் பெண்கள் பொருளாதார உரிமைகளுக்காகவும் போராட வேண்டியேற்பட்டது. இவர்கள் அனேகமாக இடுஶாரி இயக்கங்களைச் சார்ந்தவர்களாக இருந்தனர். இப்போராட்டங்கள் அனேகநாடுகளில் நக்கப்பட்டு இல்லாதொழிந்தன.

ஆசியநாடுகளில் பெண்ணிலைவாதச் சிந்தனைகள் வளர்ச்சியறுவதற்கு மத்போதகார்களும் இங்கு வந்த முற்போக்குச் சிந்தனையுள்ள மேற்கு

நாட்டுப்பெண்களும் பங்களிப்புச் செய்தனர். இப்பெண்களில் அனேகர் சுதந்திரமான சிந்தனைப்போக்குள்ளவர்களாக, சோசலிஷ் அல்லது பிரம்மஞானசபையைச் சார்ந்தவர்களாக இருந்தனர். இந்தியாவில் பங்காற்றியவர்களில் அன்னிபெசன்ற், மாகிரட்கசின்ஸ் போன்றோரைக் குறிப்பிடலாம். இவர்கள் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புப் போராட்டங்களிலும் பங்குபற்றினர். இலங்கையில் டொறின் விக் கிரமசிங்க பெண்கள் ஜக்கியமுன்னணியை உருவாக்கினார்.

பெண்கள், தொழிலாளர் போராட்டங்களிலும் வேலைநிறுத்தங்களிலும் பங்குபற்ற தொடங்கினார்கள். இப்போராட்டங்களில் அவர்கள் பங்களிப்புச் செய்தபோதிலும், அவர்களால் குடும்பத்திலும் சமூகத்திலும் பெண்களுடைய நிலையில் அதிகமாற்றங்கள் செய்யமுடியவில்லை. இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் இடம்பெற்ற குழ்நிலைகளையும், அவற்றில் பங்களிப்புகள் செயற்பாடுகள் பற்றியும் இனிவரும் கட்டுரைகளில் விரிவாக ஆராயப்படும்.

கிந்தியாவில் பெண்களும், சமூகசீர்த்திருத்தவாதமும் தேசியவாதமும்

“எந்தவொரு சமுதாயமோ குழுவோ அல்லது தனிநபரோ தமது துண்பங்களிலிருந்து விடுதலை பெறவேண்டுமாயின் அவர்களை அடக்கியாள்பவர்களின் கருணையினால் விடுதலையைப் பெற்று விடமுடியாது என்பதை இங்கு வந்திருக்கும் பெண்களுக்கு நினைவுட்ட விரும்புகிறேன். இந்தியர் பலம்பெற்று எழுந்து நின்று இங்கிலாந்தை நிர்ப்பந்திக்கும் வரை இந்தியா விடுதலை அடையமுடியாது. அதேபோல இந்திய ஆண்களின் கருணையால் இந்தியப்பெண்கள் தமது உரிமைகளைப் பெறமுடியாது. அவர்கள் தங்கள் உரிமைகளுக்காகப் போராடிப் பலத்தைக் காட்டி நிர்ப்பந்தித்தால் மட்டுமே வெற்றியடைய முடியும்.” (ஜூவகர்லால் நேரு மார்ச் 31, 1928)

பிரித்தானிய ஆட்சியின்கீழ் இருந்த இந்தியாவில் (பாகிஸ்தான், பங்களாதேஷ் உட்பட) பெண்விடுதலை என்பது இரண்டு விதமான இயக்கங்களோடு தொடர்புடையதாய் இருந்தது. ஒன்று ஏகாதிபத்தியத்திற்கு எதிரான அரசியலியக்கம், மற்றையது பாரம்பரிய கட்டமைப்புகளை சீர்திருத்தியமைப்பதற்கான சமூகவியக்கம். இவ்விரண்டு இயக்கங்களும் “சுதந்திரநவீனித்தியா” என்ற கருத்தில் ஒன்றிணைந்து காணப்பட்டன.

இந்திய சமுதாயக்கட்டமைப்பு, இந்து சமயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இந்துசமயம் தற்போதுள்ள நிலையை கி.மு. நான்காம் ஜந்தாம் நாற்றாண்டளவில் அடைந்திருந்தது. இந்துசமயம் ஒரு தனிநபரால் அல்லது ஒரு தெய்வீகசக்தியால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டதல்ல. வடமேற்குப் பிரதேசத்தின் ஊடாக முதன்முதலில் இந்தியாவில் வந்து குடியேறிய மக்களின் வேதகலாசாரத்தில் இருந்து ஆரம்பித்துப் படிப்படியாக வளர்ச்சியுற்றது. இந்துசமயம் ஒரே தெய்வக்கொள்கை உடையதாக இருந்தாலும், இந்துக்கள் இயற்கைநியதியை ஒட்டிய பிறப்பு, வளர்ப்பு, அழிப்பு என்ற மூன்று தன்மைகளையும் பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்திரன் என்ற உருவங்களில் வழிபட்டனர். நாளடைவில் அவர்களிடையே பிரம்மாவை விட்டு விஷ்ணுவையும் சிவனையும் வழிபடும் பக்திமார்க்கம் வளர்ச்சியுற்றது. ஒருவனது செயல்கள், நல்லதோ கெட்டதோ அவை கர்மா எனப்படும். அது பிறவி தோறும் தொடரும் என்பது இந்துசமயத்தின் முக்கிய தத்துவங்களில் ஒன்று. இந்து சமூகதுமைப்பு, தொழிலிடப்படையில் பிரம்ம சத்திரிய, வைசிய, சூத்திர என்ற நான்கு வர்ணங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டது. சமூகங்கள் பெருகியபோது பல்வேறு சாதிகள் தோன்றின. சாதிகள் தொழிலை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தன. சாதிகளுக்கிடையில்

திருமணக் கலப்புகள் அனுமதிக்கப்படவில்லை. குடும்பம் சமூகத்தின் ஒரு அலகாக இருந்தது. தந்தையைத் தலைவனாகக் கொண்ட ஆண்தலைமைக் குடும்பவழைப்பு இருந்தது. பெண்கள் கீழ்மைப்படுத்தப்பட்ட நிலையில் இருந்தனர். ஆண்குழந்தைகளே விரும்பப்பட்டனர். கணவன் இறந்துவிட்டால் மனைவி உடன்கட்டடயேறும் ‘சதி’ என்ற வழக்கம் ஆரம்பத்தில் சில இடங்களில் இருந்தது, பிற்காலத்தில் அது வழக்கமாக மாறியது. திருமணத்திற்குப் பெண்ணின் சம்மதம் பெறப்பட்டதாக இலக்கியங்களில் கூறப்பட்டது. உதாரணமாக சீதை சுயம்வரம். ஆனால் தற் போது சாதியடிப் படையில் திருமணங்கள் பெற நோரால் தீர்மானிக்கப்படுகின்றன.

இந்துக்கள் தவிர இஸ்லாமியரும் இந்தியாவில் இருக்கின்றனர். வட இந்தியாவை முஸ்லீம்கள் ஆண்டகாலத்தில், இந்துக்கள் உருவ வழிபாடு செய்வர்கள், மூட நம்பிக்கையுள்ளவர்கள் என அவர்கள் கருதினர். இரு மதங்களுக்குமிடையில் பகையும் போரும் இடம்பெற்றபோதிலும் மொகலாலய ஏகாதிபத்தியம் வலுப்பெற்றபோது மதசம்பந்தமான கொள்கைகளில் மாற்றமேற்பட்டது. இஸ்லாத்தைப் பரப்புவது ஒரு முஸ்லிம் அரசனின் கடமை என்று இருந்தபோதிலும் அக்பர் சமயத்தைப் பரப்புவதில் ஈடுபடாது மதநல்லினைக்கத்தை விரும்பினார். அது மட்டுமன்றி இரு மதங்களுக்கும் பொதுவான புதிய மதமொன்றை உருவாக்க அவர் முயன்றார். இப்புதிய மதத்தில் சேர இந்துக்கள் ஆர்வம் காட்டினர். முஸ்லீம்களுக்கு வழங்கப்பட்ட சலுகைகளும், இந்து சமுதாயத்தில் சாதி அடிப்படையில் இழைக்கப்பட்ட அந்திகளும், கொடுமைகளும் இதற்குக் காரணமாயின. இந்துக்களின் சில வழக்கங்களை இஸ்லாமியரும் எடுத்துக் கொள்ள நேரிட்டது. இவை முஸ்லிம் பெண்களின் நிலையில் பல மாற்றங்களை ஏற்படுத்தின. இந்துப்பெண்களைப் போலவே முஸ்லீம் பெண்களும் சாதிக்கட்டுப்பாட்டை இறுக்கமாகக் கடைப்பிடிக்கும் ஆணாதிக்கத் தந்தைவழிச் சமுதாயத்தின் அடக்குமுறைகளுக்கு ஆளாகியிருந்தனர். இந்து சீர்திருத்தவாதிகளைப் போலவே இஸ்லாமிய சீர்திருத்தவாதிகளும் இவற்றுக்கெதிராகப் போராடினர்.

இந்தியப் பெண்களின் நிலை, வரலாற்றின் பல்வேறு காலப்பகுதிகளில் வெவ்வேறு விதமாக இருந்ததுடன் பிரதேசத்துக்குப் பிரதேசம் வேறுபட்டிருந்தது. அத்துடன் மதம், இனம், மொழி, வர்க்கம் என்பவற்றுக்கேற்ப வெவ்வேறு தன்மையுடையதாகவும் இருந்தது. பொதுவாக எல்லா இடங்களிலும் பெண்கள் அடக்கப்பட்டே இருந்தனர். ஒரு குடியான சமூகத்துப் பெண் வயல்களிலும், தனது வீட்டிலும் ஓயாது உழைக்க வேண்டியவளாகவோ அல்லது உயர்குடும்பமொன்றில் வேலைக்காரியாக ஓய்வின்றி உழைக்க வேண்டியவளாகவோ இருந்தாள். பெண்ணென்பவள்

ஆணாதிக்கத்துக்கு முற்றுமுழுதாக அடிமைப்பட்டு மீளமுடியாத சமூகக் கட்டுப்பாடுகளால் பின்னக்கப்பட்ட நிலையில் வாழ நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டாள். 19ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் பெண்களைப் பாதித்த மிக மோசமான துன்பங்கள் மிசனரிமார், பணமும் அதிகாரமுமள்ள நிலவுடைமொயாளர்கள் போன்றோரின் கவனத்தை ஈர்த்தன. இதைப்பற்றி அவர்கள் விவாதித்தனர். பெண்களின் கீழ்மைப்பட்ட நிலைதான் இந்தியநாட்டின் பிற்போக்கான நிலைமைக்குக் காரணம் என்று ஜேரோப்பியர் வலியுறுத்திக் கூறினர். ஆனால் இந்தியர் இக்கருத்தை ஏற்கவிரும்பாமல், தற்போதுள்ள நிலை எதுவாக இருப்பினும், புராதன இந்தியாவில் பெண்களின்நிலை உயர்ந்தே இருந்தது என்ற கருத்தை நிலைநிறுத்துவதில் அக்கறைகாட்டினர். 13ம் நூற்றாண்டில் டெல்லியை ஆண்ட அரசனின் மகளான சுல்தானா ரசியா, தந்தை இறந்தபின் அரசியாகி நாட்டைத் திறமையாக ஆட்சி செய்ததையும், யுத்தத்திற்குப் படைகளை அழைத்துச் சென்றதையும், 17ம் நூற்றாண்டில் நாட்டை உண்மையாகவும் அதிகாரத்தோடும் ஆட்சி செய்ததோடு தனது கணவன் ஜகாங்கீரின் படைகளை நடத்திச் சென்றதையும் அவர்கள் கூறிவந்தனர். இப்பெண்கள் அனைவரிலும் மிகவும் புகழப்படுவார் ஜான்சிராணி என அழைக்கப்பட்ட லட்சமிபாய். இவர் 1857ம் ஆண்டில் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்துப் போராடிப் போர்க்களத்திலேயே இறந்தவர். ஜான்சிராணி லட்சமிபாய் சிவப்புநிற உடையும் வெள்ளைத் தலைப்பாகையும் கொண்ட இராணுவ உடைகளைத் தரித்து ஆண்களைப் போலவே குதிரைமேல் ஏறிப் போருக்குப் போவார் என்றும், அவரைப் பார்ப்பவர்கள், அவரை ஆணா பெண்ணா என்று அடையாளம் காண முடியாதிருந்தனர் எனவும் கூறப்பட்டது. இவர்களைக் காரணங்காட்டி புராதனஇந்தியாவில் பெண்கள் உயர் நிலையிலேயே இருந்தனர் என்று எடுத்துக்காட்டுவதில் அவர்கள் அக்கறை காட்டினார்கள்.

இக்காலகட்டத்தில், பெண்களுக்கெதிரான சமூகவழக்கங்கள் ஒழிக்கப்பட வேண்டுமென்ற சீர்திருத்த முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டதற்கு இரண்டு காரணங்கள் இருந்தன. ஒன்று மேற்குலகத் தொடர்பு, ஆங்கிலக்கல்வி என்பவற்றால் ஏற்பட்ட கருத்துமாற்றங்கள், இரண்டாவது உள்நாட்டில் கிளர்ந்தெழுந்த சுதந்திரவேட்கையும் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புணர்வும் ஆகும். உள்நாட்டில் ஏற்பட்ட இப்புதிய சூழல் சமூக சீர்திருத்தங்களுக்கு வழிசமைத்தது. அவற்றில் பெண்கள் தொடர்பான பிரச்சினைகளும் இடம்பெற்றன.

ஆரம்பகாலத்தில் வழக்கத்திலிருந்த பெண் சிகவதை, தம்மையே சித்திரவதை செய்தல், நோயாளர்களையும் இறக்கும் தறுவாயில் உள்ளவர்களையும் புனித நதிக்கரைகளில் இறக்க விடுதல், இறந்த

கணவனின் சிதையில் மனைவியையும் சேர்த்து எரிக்கும் “சதி” என்பவை போன்றவற்றையும், மதகுருமார் பலமாகக் கண்டித்தனர். 1803ம் ஆண்டில் மட்டும் கலகத்தாவிலும் குழுவுள்ள பகுதிகளிலும் 430 “சதி” கள் இடம்பெற்றன. போராட்டங்களும் கண்டனங்களும் வலுக்கவே தமது நாட்டின் நன்மதிப்பை இழக்க விரும்பாத சீர்திருத்தவாதிகள், இவ்வழக்கங்களை எதிர்க்க ஆரம்பித்தனர்.

சதி, விதவைகள் மறுமணம், பலதாரமணம், பெண் களுக்கும் சொத்துரிமை, போன்றவை சீர்திருத்தவாதிகளால் முன்னெடுக்கப்பட்ட பிரச்சினைகளாகும். இவை சமூகத்தின் சிலபகுதிகளில் உள்ள பெண்களின் பிரச்சினைகளாக இருந்தன. அனேகமாக உயர்குலத்தையும் உயர்வர்க்கத்தையும் சேர்ந்தவர்கள் இதனால் பாதிப்புற்றனர். இப்பிரச்சினைகள் தீர்க்கப்பட வேண்டுமெனப் பண்வசதிப்படைத்த நிலவுடமையாளர்களான ஆண்கள் போராடினர். இவர்கள் நகர்ப்புறங்களைச் சேர்ந்தவர்கள். இவர்கள் தந்தைவழி ஆணாதிக்கமரபு வழக்கங்களுக்குப்பட்ட நல்லமனைவி, நல்லதாய் என்ற முறையில் பெண்களை வைக்க வேண்டும் எனக் கருதினர். வேதகாலத்தில் இருந்தது போலப் பெண்களை உயர்நிலையில் வைத்தாலும் சரி, பழைய காட்டுமிராண் டித் தனமான வழக்கங்களை விட்டுப் புதிய தாராளக் கொள்கைகளைக் கடைப்பிடித்தாலும் சரி, அவர்களுடைய அடிப்படை நோக்கம் தந்தைவழி ஆணாதிக்க கட்டமைப்பிற்குள் கல்வியறிவு பெற்ற நல்லமனைவி, நல்லதாய் என்ற அளவில் பெண்களை உருவாக்குவதன் மூலம் பழைய சமூகவழைப்பை நிலைப்படுத்தல் ஆகும்.

அக்காலச்சமூகத்தின் சில முடவழக்கங்களால் சமூகக்கட்டமைப்பு பாதிக்கப்படக்கூடும் எனச் சில சீர்திருத்தவாதிகள் அங்கினர். உயர்வர்க்கத்து இந்துவிதவைகள் மறுமணஞ் செய்ய அனுமதிக்கப்படாமையாலும், கொடுமைப்படுத்தப்பட்டதாலும், அவர்கள் விபசாரிகளாக மாறும் நிலை ஏற்பட்டது. சமூகத்தின் நெகிழிவற்ற தன்மை, குழந்தைத் திருமணத்தால் சிறுபெண்கள் விதவைகளாக்கப்படல், விதவைகளுக்கு மறுமணஞ் செய்யும் உரிமை மறுக்கப்படல் என்பவற்றால் சமூகத்தில் “தவறிவிழுந்தவர்கள்” என அழைக்கப்படும் ஒரு புதியபிரிவினர் உருவாக்கப்பட்டனர். இதனால் குடும்பங்கள் சீர்க்கலையும்நிலை, ஆங்கிலம் படித்த குடும்பங்களிலும், மேலைநாட்டு நாகரிகத்தைப் பின்பற்றாத ஆணால் கல்வியறிவுள்ள குடும்பங்களில் கூட ஏற்பட்டன என்ற விஷயங்கள் அக்காலத்தில், வட இந்தியாவிலும் தென் இந்தியாவிலும் எழுந்த இலக்கியப் படைப்புகளின் கருப்பொருளாக அமைந்தது.

நகரமயமாக்கல் அதிகரித்தாலும் விபச்சாரம் வியாபாரமாக்கப் பட்டதாலும், குடும்பத்தால் அலட்சியப்படுத்தப்பட்டு கொடுமைகளுக்காளான

உயர்குலத்து இளம் விதவைகள் இந்த வியாபாரத்துக்கு உதவுவோராக மாற்றப்பட்டனர். குடும்பம், அதன் பொருளாதாரம் என்பன அழிந்து விடாமல் காப்பாற்றி வைத்திருக்க விரும்புவர்களுக்கு இது அலட்சியப்படுத்தி விட்டுவிட முடியாத ஒரு அச்சுறுத்தலாக இருந்தது. விதவைகள் கொடுமைப்படுத்தப்படல், விதவைகள் மறுமணம் செய்யலாமா? பால்ய விவாகம் சிறந்ததா? பலதார மனத்தின் தீமைகள் என்பன அக்காலப் பத்திரிகைகளில் விவாதிக்கப்பட்டன.

இவ்விவாதங்கள் சீர்திருத்தவாதிகளிடையே காணப்பட்ட அச்சத்திற்குச் சாட்சியாக இருந்தன என்று மகம் தார் கூறுகிறார். (மகம் தார் 1976 – 1949) இவ்வழக்கங்களைக் கைவிடும்படி மக்களைத் தூண்டுகின்ற அதேசமயம் சட்டபூர்வமாக அவற்றை ஒழிப்பதற்குப் பிரித்தானிய அதிகாரிகளின் ஒத்துழைப்பும் கோரப்பட்டது. முதலில் பிரித்தானிய அரசாங்கம் இவ்விடயத்தில் தலையிட விரும்பாதிருந்த போதிலும் மிருக்தியுஞ்ச வித்தியாலங்காரர் என்ற உயர்நீதிமன்ற பிரதம பண்டிதர் “சதிக்கு” சாஸ்திர ரீதியான அங்கீகாரம் இல்லை என்று அறிவித்ததைத் தொடர்ந்து, அவர்கள் அவருடன் சேர்ந்து கொண்டனர். இதன்பின்பு 1817ம் ஆண்டில் பிரித்தானியஅரசு தனது கருத்தை மாற்றிக் கொண்டது.

ராஜா ராம் மோகன் ராய் :

இந்தியாவில் பெண்ணுரிமைக்காகப் போராடியவர்களின் முன்னோடியாகக் கூறப்படுபவர் ராஜாராம் மோகன் ராய். பரம் பரை பரம் பரையாக நிர்வாகவேலைகள், உயர்கல்வி, கலாசாரம் என்பவற்றிற் சிறந்த குடும்பத்திற் பிறந்த இவர் மேற்கத்தேய சிந்தனைகளால் கவரப்பட்டு இந்து சமயத்தைச் சீர்திருத்திப் புத்துயிரளிக்க வேண்டுமெனப் போராடினார். இவர் 19ம் நூற்றாண்டின் பெண்ணிலைவாதியான ஆண் என அழைக்கப்பட்டார். அவர் முன்வைத்த கருத்துக்கள், பெரும்பாலும் மேரி வூல்ஸ்ரோன் கிராப்பு என்ற பெண்ணிலைவாதியின் கருத்துக்களை ஒத்தனவாகவிருந்தன. சதி, பலதாரமணம், பெண்கல்வி, பெண்களுக்குச் சொத்துரிமை என்னும் நான்கு பிரச்சினைகளை முன்வைத்து அவர் போராடினார்.

“திருமணத்தின் போது, மனைவி கணவனின் ஒரு பாதி எனக் கூறப்படுகிறது. ஆனால் அவள் பின்பு ஈனமிருகங்களிலும் பார்க்க மோசமாக நடத்தப்படுகிறாள். வீட்டில் பெண் என்பவள் ஒரு அடிமையைப் போல வீடு சுத்தப்படுத்தல், உணவு தயாரித்தல் போன்ற வேலைகள் செய்வதோடு கணவனின் தாய், தந்தை, உற்றார், உறவினரையும் கவனிக்க வேண்டியுள்ளது” என்று அவர் எழுதினார்.

ராஜாராம்மோகன்ராயின் முயற்சியாலும் கிறிஸ்தவ மதபோதகர்களாலும் “சதி” ஒரு சட்டவிரோதச் செயலாக்கப்பட்டது. ராஜாராம்மோகன்ராய் “சதி”யை

மதம் என்ற போர்வையில் செய்யப்பட்ட படுகொலை எனவும் இதற்கு வேதங்களில் ஆதாரம் இல்லை எனவும் வாதாடினார். இந்து சமயத்தைச் சீர்திருத்த வேண்டியது ஒரு முக்கியமான பிரச்சினையாக இருந்தது. பிரித்தானியர்களின் விமர்சனங்களை எதிர்ப்பதற்கும் இறுதியில் பிரித்தானியபூட்சியை எதிர்ப்பதற்கும் இச்சீர்திருத்தம் மிகஅவசியம் எனக் கருதப்பட்டது. 1828ம் ஆண்டில் ராயும் ஏனைய சீர்திருத்தவாதிகளும் சேர்ந்து பிரம் சமாஜத்தை ஆரம்பித்தனர். இப்பிரம்மசமாஜத்தினர் விளக்கமற்ற முடக் கொள்கைகளையும் சடங்குகளையும் எதிர்த்தனர். அத்துடன், பழைய சம்பிரதாயூர்வமான நம்பிக்கைகளோடு தொடர்புடைய பெண் அடக்குமுறைகளையும் எதிர்த்தனர். பெண் விடுதலைக்காகப் பெண்களின் பிரச்சினைகளுக்காகப் போராடியவர்களில் அனேகர் இந்த பிரம் சமாஜத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். ராஜாராம் மோகன்ராய்க்கும் பிரம்மசமாஜத்துக்கும் வங்காளத்தைச் சேர்ந்த துவாரகாநாத்தாகூர் என்ற பணம்படைத்த நிலச்சொந்தக்காரர் நிதியுதவி செய்தார். அவருடைய மகன் தேவேந் திரநாத்தாகூர் புகழ் பெற்ற சாந் திநிகேதனத்தை உருவாக் கினார். அவருடைய மகனான ரவீந் திரநாத்தாகூர் சாந் திநிகேதனத்தை 1901ம் ஆண்டில் பல் கலைக் கழகமாக மாற்றியமைத்தார்.

சீர்திருத்த இயக்கத்தின் வளர்ச்சி:

1850ம் ஆண்டாலில் சீர்திருத்த இயக்கங்கள் சுறுசுறுப்பாக இயங்கத் தொடங்கின. 1856இல் ஈஸ்வர்சந்திரவித்தியாசாகர் என்பவர் “இந்து விதவைகளின் மறுமணம்” பற்றி ஒரு சிறு பிரசரத்தை வெளியிட்டு அரசாங்கத்துக்கு ஒரு விண்ணப்பத்தையும் அனுப்பினார். வட இந்தியரான தயானந்த சரஸ்வதி ஆரியசமாஜத்தை ஸ்தாபித்து இந்து சமயத்தைத் தூய்மைப்படுத்த முற்பட்டார். பத்திரிகைகளிற் பிரசாரம், பிரித்தானிய ஆட்சி என்பவற்றால் “விதவைகள் மறுமணம்” செய்வது (1856) சட்டப்பூர்வமாக்கப்பட்டது. ஆனால் இது சட்டத்தினால் மட்டும் சாதித்து விடக்கூடியதல்ல. மிகத்துணிச்சல் உள்ளவர்களே இதைச் செயற்படுத்தினர்.

பல ஆசியநாடுகளைப் போலவே இந்தியாவில் பலதாரமணம் இருந்தது. உயர்வர்க்கத்து முஸ்லிம்களும் இந்துக்களும் இதை ஆதரித்தனர். முஸ்லிம்கள் நான்கு மனைவியர் வைத்திருக்க அனுமதிக்கப்பட்டனர். ஆனால் குலினபிராமணர்கள் எத்தனை மனைவிகளையும் வைத்திருக்க அனுமதிக்கப்பட்டனர். அக்கால ஆசிரியர்களும் எழுத்தாளர்களும் இவ்விடயம் பற்றி கேலி செய்து எழுதினார்கள். பட்வான் மகாராஜாவும் இது விடயமாக அரசாங்கத்துக்கு முறையீடு செய்தார். அரசாங்கம் இவ்விடயத்தில் தலையிட விரும்பவில்லை.

பால் யவிவாகமும் சீர்திருத்தவாதிகளால் எதிர் க்கப்பட்டது. இந்துக்களின் இந்த வழக்கம் அனேகமாக சில பழங்குடியினர் தவிர ஏனைய பகுதியினரிடம் இருந்துவந்தது. இது சமூகத்துக்காகவும், சமயத்துக்காகவும் செய்யப்படும் கடமையாகவும் பணம் படைத்த கீழ்சாதி ஆண்களிடமிருந்து தங்களது பெண்பிள்ளைகளைப் பாதுகாப்பதற்காகவும் கைக்கொள்ளப்பட்டது. அத்துடன் சிறுவயதில் திருமணம் செய்வதால் அதிக பணம் சீதனமாகக் கொடுக்கப்படுவதைத் தவிர்த்துக் கொள்ளவும் இது பயன்படுத்தப்பட்டது. இவ்விடயத்தில் கே.சந்திராசென், வித்தியாசாகர், கோபாலஹரிதேஷ்முக், என்பவர்கள், அதிக அக்கறை காட்டினார்கள். பிரம்மசமாஜத்தைச் சேர்ந்தவரான கே.சி.சென், இது பழைய சமயநால்களை கொச்சைப்படுத்தும் செயல் என்றும், இது நாட்டு மக்களின் உடல் உள சமூக வளர்ச்சியைப் பாதிக்கிறது என்றும், நாட்டின் முன்னேற்றத்தைத் தடை செய்யும் முக்கிய தடையாக உள்ளது என்றும் எழுதினார். பால் யவிவாகத்தால் மிக இளம் பெண்கள் விதவையாக்கப்படுவதால் இப்பிரச்சினை விதவைகளின் பிரச்சினையோடு தொடர்புடையது என்றும், பெண்கள் 16 அல்லது 18 வயதிலேயே திருமணங்கு செய்ய அனுமதிக்கப்பட வேண்டும் எனவும் வாதிட்டார். இந்த வழக்கத்தால் இந்துக்கள் குழந்தைகளின் குழந்தைகளாக இருக்கின்றனர் என்றும் கூறினார். 1872ம் ஆண்டில் பெண்களுக்கு 14 வயதிலும் ஆண்களுக்குப் 18வயதிலும் திருமணம் செய்யலாம் எனச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது. பெண்கள் திருமண உறவுக்குச் சம்மதம் தெரிவிக்கும் வயது 12 என, 1891ம் ஆண்டு சட்டமாக்கப்பட்டது. இதை பி.ஐ.திலக் போன்ற பல அரசியல் பழைமைவாதிகளின் எதிர்த்தனர்.

சீர்திருத்தவாதிகள் இந்துப்பெண்களின் சொத்துரிமைக்காகவும் வாதாடினர். அப்போதிருந்த சட்டப்படி விதவைகளுக்குக் கணவனின் சொத்தில், அவற்றைப் பரிபாலிக்கும் உரிமை தவிர வேறு உரிமைகள் இருக்கவில்லை. இதனால் விதவைகள் கணவனின் உறவினர்களின் தயவில் வாழவேண்டியிருந்தது. விதவைப்பெண்களுக்கு கணவனின் சொத்தில் சீவியலரித்தும் மகனுக்குரிய பங்களவு பங்கும் கிடைக்கக் கூடியதாக, 1874இல் சொத்துரிமைச்சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டதாயினும், சொத்தை விற்குமுரிமை, தந்தையின் சொத்தில் பெண்பிள்ளைகளுக்குப் பங்கு என்பன இருக்கவில்லை.

ஒழுவேதத் என்பவர் பெண்களின் கீழ்மைப்படுத்தப்பட்ட நிலைதான் சாதியமைப்பின் மேலாண்மைநிலைக்கு முக்கிய காரணியாக இருந்தது என்றும் இதனால் பிராமணிய எதிர்ப்பியக்கம் பெண்களின் போராட்டத்தோடு தொடர்புடையது என்றும் கூறுகிறார். சாதிரிதியான அடக்குமுறைகளுக்கும், பெண்களின் அடக்கப்பட்ட நிலைக்கும் தொடர்புண்டு என்று கூறிய

ஜோதிராவ்புகுளே என்ற தாழ்த்தப்பட்ட இனத்தைச் சேர்ந்த மாகாராஷ்டர், பிராமணிய எதிர்ப்பியக்கத்தை முதன்முதலில் ஆரம்பித்து வைத்தார். அவர் பால்யவிவாகத்தை எதிர்த்தும் விதவாவிவாகத்தை ஆதரித்தும் குரல் கொடுத்தார்.

அவர் “தீண்டத்தகாதவர்” களுக்கெனப் பாடசாலைகளையும், சிக்கக் கொலையைத் தடுப்பதற்காகக் குழந்தை இல்லத்தையும் நிறுவியதோடு “சத்தியசோதாக்” என்ற இயக்கத்தையும் ஆரம்பித்தார். அவர் மராத்தி மொழியில் எழுதிய கட்டுரைகள், பல தாக்கங்களை ஏற்படுத்தின. “சதி” என்ற வழக்கத்தை எதிர்த்து “குலாம்கிரி” என்ற நூலை எழுதினார். அந்த நூலில் எந்த ஒரு கணவனாவது தனது மனைவியோடு உடன்கட்டை ஏற முன்வருவானா? என்று கேட்கிறார். அவர் இறுதியாக எழுதிய “சர்வஞானிக்சத்தியதர்மா” என்ற நூலில், “ஒவ்வொரு ஆணும் ஒவ்வொரு பெண்ணும் சமமானவர்கள்” என எழுதினார்.

மராத்திய குஜராத்திய சீர்திருத்தவாதிகள் பெண்களின் உரிமைக்காக ஊக்கமாகச் செயற்பட்டனர். டாசொண்டாஸ் மூல்ஜி என்பவர் தனது “சத்தியப் பிரகாஷ்” என்ற பத்திரிகையில் மகாராஜாக்களையும் இந்துக் குருமாரையும் ஒழுக்கம் இல்லாதவர்கள் என்றும் விதவாவிவாகம், ஏனைய பிரச்சினைகள் பற்றியும் எழுதினார். அதனால் 1861 இல் அவருக்கெதிராக வழக்குத் தொடரப்பட்டது. ஆனால் அவ்வழக்கில் அவர் வெற்றி பெற்றார். பிராமண எதிர்ப்பியக்கத்தில் பெண்களின் உரிமைப் பிரச்சினைகள் முக்கியப்படுத்தப்பட்டன. பெண்களுக்குக் கட்டாயமாக இலவசக்கல்வி கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்று ஒரு கூட்டத்தில் பேசிய போது அதை எதிர்த்த தேசியத்தலைவர் திலக் என்பவர் கூட்டத்தில் இருந்து வெளியேற்றப்பட்டார்.

பெண்கள்வி பற்றி வாதிட்டவர்கள், அக்கல்வி ஆக்கழுர்வமான துறைகளில் ஈடுபடுத்தப்பட வேண்டுமெனப் போராட்டத்தின் பரப்பை விரிவுபடுத்தினர். இரவீந்திரநாத்தாசூர் தமது தந்தையாரால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட சாந்தி நிகேதனத்தை, இந்தியக் கலைகலாசாரங்களைப் புனரமைத்து புனர்வாழ்வளிக்கும் நிலையமாக மாற்றியமைத்தார். அதேசமயம் வேற்றுக் கலாச்சாரங்களுக்கும் அங்கு இடமளிக்கப்பட்டது. சாந்தி நிகேதனத்தில் பெண்களும் இக்கலைகளைப் பயில அனுமதிக்கப்பட்டனர். பெண்களின் ஆக்கழுர்வமான திறமைகளை வெளிக் கொணர் வதில் கவனங் செலுத்தப்பட்டது. தாசூரின் கல்வி தொடர்பான நூல்களில் மட்டுமன்றி அவரது கவிதைகள், சிறு கதைகள், என்பவற்றிலும் இக்கருத்துக்கள் காணப்பட்டன. அவர் பழைய மரபுதீயான வழக்கங்களை எதிர்த்துப் பெண்களின்நிலை, பெண்களின் பங்களிப்பு என்பவற்றின் நவீன கொள்கையை

வலியுறுத்தினார். தாகூரின் படைப்புகளில் பெண்கள் ஆண்களிலும் பார்க்க உறுதியானவர்களாகச் சித்தரிக்கப்பட்டனர். அவர்களது சிறந்த இயல்புகள் விரிவாகக் கூறப்பட்டன. உதாரணமாகத் தாகூரின் தேவி என்ற கதை பின்பு சுத்தியஜித்ரேயால் திரைப்படமாக்கப்பட்டது. இக்கதையில் மரபுநியான கொள்கைகளில் ஊறிப்போன மாமனார் ஒரு கனவை ஆதாரமாகக் கொண்டு தனது மருமகளை தெய்வங்களாக எனக் கருதி நடந்தமையால், அப்பெண்ணின் மனநிலை பாதிக்கப்பட்டதாகச் சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இத்தகைய மூடக்கொள்கைகளைக் கண்டிக்கின்ற அதேநேரம் பெண்கள் தமது மென்மையான விசேஷத்தன்மைகளால் அமைதியான முறையில் மனிதனினம் தொடர உதவி செய்கின்றனர் என்று தாகூர் நம்பினார். இந்தநோக்கிற பார்க்கும்பொழுது தாகூர் அடிப்படையில் மரபுநியானவராயும் உணர்வுபூர்வமானவராயும் காணப்படுகிறார். மனிதசமுதாயத் தனின் சிந்தனைப்போக்கில் ஆண்தன்மை அதிகரித்துக் காணப்படின் அது உயிரற்றதாகவே இருக்கும். ஒன்றுபட்டிசைந்த வாழ்விற்தான் உண்மையும், அழுகும் ஏற்படும் என்று தாகூர் கூறுகிறார். இந்தவிதமாகப் பார்க்கும்போது அக்காலச் சீர்திருத்தவாதிகளின் கருத்தோடு அவர் ஒத்துப் போகிறார்.

பெண்களுக்கெதிராக இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகள் வட இந்தியாவில் மட்டுமன்றித் தென்னிந்தியாவிலும் அதேயளவு மோசமான நிலையிற்தான் இருந்தன. வடஇந்தியாவைப் போன்று தென்னிந்தியாவிலும் பிராமணர்களின் மேலாண்மையும் இந்துமதத்தின் பெயரால் ஆதிக்கம் செலுத்துதலும் இருந்தது. அதனால் பிராமணிய எதிர் பியக்கங்கள், பிராமண மேலாண்மைக்கு எதிராகக் கிளம்பின. பிராமணர்கள் கலாசார நிலையில் உயர்ந்தவர்களாகக் கணிக்கப்பட்டதையும் உயர்பதவிகளை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டதையும், அவர்கள் எதிர்க்கத் தொடங்கினர். 1920 ஆம் ஆண்டளவில் “பெரியார்” என அழைக்கப்பட்ட ஈ.வே.ராமசாமிநாயக்கர், சுயமரியாதை இயக்கத்தை ஆரம்பித்தார். அவர் சாதியமைப்பு, சமயச்சடங்குகள், சம்பிரதாயங்கள் விக்கிரகவழிபாடு என்பவற்றை எதிர்த்தார். அத்துடன் பெண்களுக்குச் சமவுரிமை வழங்கப்பட வேண்டுமெனவும் சடங்குகள் சம் பிரதாயங்களுக்கு மாறாக, சுயமரியாதைத் திருமணங்களையும் அறிமுகப்படுத்தினார். சுயமரியாதைத் திருமணம் என்னும்போது, திருமணத்திற்கு ஆண் பெண் இருவரும் சம்மதிக்க வேண்டும். அத்திருமணத்தில் மதகுருமார்கள், சடங்குகள் எதுவும் இடம்பெறமாட்டாது.

தென்னிந்தியாவில் பல எழுத்தாளர்களும் கவிஞர்களும் பெண்விடுதலைக்கு ஆதரவளித்தனர். இவர்களில் முதன்மையானவர் பாரதியார் என அழைக்கப்பட்ட சுப்பிரமணிய பாரதி. அவர் ஏகாதிபத்தியத்திற்கு எதிராகக் கலாசார அடையாளங்கள் பேணப்பட

வேண்டும் என்று கூறும் அதேவேளை, ஆசிய, மத்தியகிழக்கு நாடுகளில் இடம்பெற்ற நல்லை சிந்தனைகளும் சீர்திருத்தங்களும் இந்தியாவிலும் இடம்பெறவேண்டும் என வாதிட்டார். மேற்குலக நாடுகளின் புரட்சிகரமான சிந்தனைகளால் கவரப்பட்ட பாரதியார், இந்தியாவில் அரசியல் சமூகச் சீர்திருத்தங்கள் நடைபெறவேண்டும் என்று தமது கவிதைகளில் எடுத்துரைத் தார். ருசியப் புரட்சிக்கு நல் வரவு கூறிய அவர் சாதியடக்குமுறைகளையும், செல்வம் ஓரிடத்தில் முடங்கிக் கிடப்பதையும், பெண்ணடிமைத்தனத்தையும் எதிர்த்துக் கவிதைகள் பாடினார்.

பெண்கள்விக்கும் பெண்ணுரிமைக்குமாக உரத்துக் குரல்கொடுத்த பாரதி பெண்களைக் கீழ்மைப்படுத்திய பழைய சமுதாயத்தைத் தமது கவிதைகளிற் காடினார். இந்தியாவை “இந்தியத் தாய்” எனும் பெண்ணாகவே அவர் பாடியதோடு பெண்களின் அடிமைப்பட்டநிலை பற்றியும் ஒதுக்கப்பட்ட சகல பகுதியினரும் விழிப்புறவேண்டும் என்றும் பாடினார். தாம் ஆசிரியராக இருந்த “இந்தியா” என்ற பத்திரிகையில், ஐரோப்பாவிற் பெண்களின் வாக்குரிமைக்கான போராட்டத்தை ஆதரித்துக் குறிப்பு எழுதினார். அவர் “சக்கரவர்த்தினி” என்ற பெண்கள் பத்திரிகையின் ஆசிரியராகவும் இருந்தார். சீனாவில் பெண்ணிலைவாதம் பற்றிய செய்திகளை அறிந்து அதனால் கவரப்பட்ட பாரதி பிரபல சீனப்பெண்தியாகியைப் பற்றி “ஜின்” என்ற சீனப்பெண்ணின் கதை, “ஜியூ ஜின்னின்”பேச்சு என்ற இரண்டு கட்டுரைகளை எழுதினார். பாரதியின் பாடல்கள் அனைத்திலும் பெண்களின் பிரச்சினைகள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள போதிலும், அதில் மிகச் சிறந்தது புதுமைப்பெண் பற்றிய கவிதையாகும். அவரது பாடல்களில் அனேகமாக திருமணம், கற்பு, சுதந்திரக் காதல் பற்றியே குறிப்பிடப்படுகின்றன.

இந்திய சுதந்திரப் போராட்டவீரர்கள், சீதையை இலட்சியப் பெண்ணாகக் கொண்டிருந்தனர். ஒருதாரமணம், கற்புடைமை, தியாகம் என்பனவற்றின் உருவமாகச் சீதையை அவர்கள் கருத்திற் கொண்டனர். ஆனால் பாரதியோ திரெளபதியைச் சிறப்பிக்கின்றார். திரெளபதியை திடசித்தம், அன்பு, பழிவாங்கும் உணர்ச்சி என்பன கொண்ட பெண்ணாகவும் ஐவருக்கு மனைவியாகவும் காட்டுகிறார். சுதந்திரக் கும்மி என்ற பாடவில் பெண்விடுதலை பற்றி விபரமாகக் குறிப்பிடுகிறார். இப்பாடல்களைப் பாரதியார் தாமே ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்துள்ளார்.

குமரன் ஆசான் பெண் விடுதலையை ஆதரித்த இன்னுமொரு தென்னிந்தியக் கவிஞர். அவர் எழுதிய சிந்தாவஸ்ய சீதா என்ற கவிதை நூல் பல சர்ச்சைகளைக் கிளப்பியது. அந்தக் கவிதையில் “அக்கினிப் பிரவேசம்” செய்து கற்பை நிருபிக்கும்படி கேட்ட இராமனைச் சீதை எதிர்க்கிறாள். தீக்குளித்து எனது கற்புநிலையை நிருபிக்கவேண்டும் என்று

இராமர் எதிர்பார்க்கிறாரா? நான் ஒரு பொம்மையா? இந்த நினைப்பையே எனது மனமும் ஆத்மாவும் எதிர்க்கிறது என்று கூறுகிறார். இக்கவிதை பல சர்ச்சைகளை எதிர்நோக்கியது.

கேரளத்தைச் சேர்ந்த பல நூலாசிரியர்கள் பெண்களின் பிரச்சினைகள் பற்றி எழுதியிருக்கின்றனர். இவர்களில் சண்டுமேனன் பெண்கல்வி பற்றியும் ஆங்கிலக்கல்வியின் அவசியம் பற்றியும் தனது மலையாள நாவலான இந்துலேகாவில் கூறியிருக்கிறார். இக்கதையில் ஒரு பெண் முதலில் தனது தந்தையையும், பின்பு மாமனையும் இழந்து இளம் வயதில் ஆதரவற்றிருந்தநிலையிலும், தான் கற்ற கல்வியின் பயனாற் கிடைத்த மனவுறுதியினால், தான் விரும்பியவனைக் கணவனாக அடைந்தான் என்று கூறப்படுகிறது.

மேலும் அவர் இந்தியப் பெண்களைப் பார்த்து “உங்கள் எண்ணங்கள் விரிவடைய வேண்டுமானால் ஆங்கிலம் படிக்கவேண்டும். நீங்கள் அறிந்திருக்க வேண்டிய பலவற்றை அதன்மூலம் அறியமுடியும். இந்த அறிவினால் மட்டுமே நீங்களும், ஆண்களைப் படைத்தது போலவே படைக் கப் பட்டுள் ஸீர் கள், அவர் களைப் போலவே நீங்களும் சுதந்திரமானவர்கள், பெண்கள் ஆண்களின் அடிமைகளல்ல என்பதையும் உணருவார்கள்” என்று கூறுகிறார். பெண்கல்வி என்பது சமுதாயச் சீர்திருத்தம் குடும்பத்தின் அடிப்படையமைப்பையும் பலப்படுத்துதல் மற்றும் நல்ல தாய்மாரையும், நல்ல மனைவிமாரையும் உருவாக்குதல் என்பவற்றோடு தொடர்புட்டதாக இருந்தபடியால், பெண்கல்வி பற்றிய விடயமும் பேசப்பட்டது. இது எல்லோராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. உயர்வர்க்கத்துப் பெண்களில் கல்வி கற்றவர்கள், எழுத்தாளர்கள், ஏன் கவிஞர்கள் கூட இருந்தபோதிலும் பெண்களுக்கான பொதுவான கல்வி என்பது அக்காலத்தில் இருக்கவில்லை. ஏனைய பிரச்சினைகள் போல, இது மதவுணர்வுகளோடு தொடர்புடையதாக இல்லாதிருந்ததால், இது ஓரளவுக்கு ஏற்கப்பட்டது. அனேக சீர்திருத்த வாதிகள் பெண் கல்வியை ஆதரித்தனர். வங்காளத்தில் 1855-1858 வரையில் வித்தியாசாகர், நாற்பது பெண் பாடசாலைகளை ஆரம்பித்தார். பழமை விரும்பிகள் கூட பெண்கல்விக்கு ஆதரவாக இருந்தனர். “தாய்த் தெய்வத்தை” காளி ரூபத்தில் வணங்கிய இராமகிருஷ்ணபரமஹமாம் சர் கூட சகல பெண்களையும் தாய்த் தெய்வத்தின் வடிவாகவே காணுகின்றேன் என்று கூறுகிறார். அவரது சீட்ரான விவேகானந்தர் பெண்களுக்கு தற்காலக் கல்வி அவசியமில்லை, ஆனால் குடும்பத்தை கட்டிக்காக்கப் பயிற்சி அளிக்கப்பட வேண்டும் எனக் கூறுகின்றார்.

ஏனைய ஆசியநாடுகளைப் போலவே இந்தியாவிலும், பெண்கல்வியால் சமுதாயம் சீர்திருந்தும் என்பது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டபோதிலும், பெண்கள்

குடும்பத்திற்கு அப்பாற்செல்வது அனுமதிக்கப்படவில்லை. பெண்கள் சமூக மரபுகளைப் பேணுபவர்களாகவும், அதைத்தொடரச் செய்பவர்களாகவும் கருதப்பட்டனர். ஆனால் கிறிஸ்தவ மதபோதகர்கள், கல்வியினால் பழைய நம்பிக்கைகள், வழக்கங்களைக் கைவிடச் செய்யலாம் என்று கருதி, கல்வியில் அதிக அக்கறைகாட்டினர்.

கல் கத்தாவில் 1820இல் முதலாவது பெண் பாடசாலை தொடங்கப்பட்டது. பிரம்ம சமாஜம், ஆரிய சமாஜம் என்பனவும் பெண்கள் பாடசாலைகளை ஆரம்பித்தன. 50 ஆண்டுகளுக்குள் 2000 ற்கு மேற்பட்ட பாடசாலைகளும், ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரிகளும் நிறுவப்பட்டன. 1900 ஆண்டளவில் பெண்கள் பல்கலைக்கழகம் செல்லத் தொடங்கினர். 1916ஆம் ஆண்டில் மும்பாயில் பெண்களுக்கான பல்கலைக்கழகம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இவ்விதம் பெண்கள் கல்வி கற்கத் தொடங்கியபோதிலும், கல்வி கற்காதவர்களது தொகை அதிகமாகவே இருந்தது. நகரங்களில் வசித்த பணவசதி படைத்தவர்களும் கல்வி கற்றனர். ஆனால் இக்கல்வி பெண் விடுதலைக்கோ தந்தை வழி ஆதிக்க குடும்ப அமைப்பை மாற்றவோ பயன்படவில்லை.

பெண்களில் பலர், முன்பு அவர்களுக்கு மறுக்கப்பட்ட துறைகளில் தொழில்வாய்ப்புக்களைப் பெற்றனர். கோர்னேலியா சோராப்ஜி என்ற பார்சி இனத்துப் பெண் சட்டத்துறையில் 1882 ஆம் ஆண்டு ஒக்ளபோட்டில் பட்டம் பெற்றார். எனினும், 1923 ஆம் ஆண்டில் தான், சட்டத்துறையில் செயலாற்ற பெண்கள் அனுமதிக்கப்பட்டனர். மருத்துவத்துறையிலும், பெண்கள் ஈடுபடத் தடைகளும் எதிர்ப்புகளும் இருந்தன. ருக்மா பாய் என்ற பெண் மருத்துவக் கல்விபெற முயன்ற போது, அதை அவளுடைய கணவர் எதிர்த்தார். இதன்காரணமாக, அவள் கணவரைப் பிரிந்து வாழ முற்பட்டபோது, அவளுடைய கணவர் அவள் மீது வழக்குத் தொடர்ந்தார். கணவரோடு சேர்ந்து வாழாவிட்டால் 6 மாத சிறைத்தண்டனை என்று தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டது. வழக்கில் இணக்கம் காண்பதற்காக, அவள் தன் கணவருக்குப் பெருந்தொகை பணம் கொடுக்க நேரிட்டது. பின்பு அப்பெண் மறுமணம் செய்ய சட்டம் இடமளிக்கவில்லை.

பெண்களின் போராட்டங்கள் :

19ஆம் நூற்றாண்டில் சமூக சீர்திருத்தங்களுக்காகப் போராடியவர்கள் ஆண்கள். அவர்களுடைய நோக்கம் குடும்ப அமைப்பைத் திருத்தியமைத்துப் பலப்படுத்துவது. ஆனால் பெண்கள் சிலர், இச்சீர்திருத்தவாதிகளால் விதிக்கப்பட்ட எல்லைகளுக்கும் அப்பாற்சென்று பெண் விடுதலைக்காகப் போராடத் தொடங்கினார்கள். இப்பெண்கள் பிறப்பால் அல்லது திருமணத்தால் சீர்திருத்தவாதிகளுடன் தொடர்புபட்டவர்களாக இருந்தனர். இவர்களில்

முதன்மையாகக் குறிப்பிடக்கூடியவர் பண்டிதர் ரமாபாய் என்பவராவார். இவரும் இவருடைய தந்தையும், சமஸ்கிருதப் புலமை பெற்றவர்கள். இவருடைய தந்தை தமது மனைவிக்குச் சமஸ்கிருதம் கற்பித்தமையால், சமூகத்தால் ஒதுக்கப்பட்டவர். பெண்களுக்கும் ஆண்களைப்போலவே கல்வி கற்கும் உரிமையுண்டு என அவர் கருதினார். அவர் ஏனைய விடயங்களில், அடிப்படையில் பழைய கொள்கைகளை ஆதரித்தாலும் கூட பெண்களில், பாலியவிலாகம் என்பனவற்றில் மாறுபட்ட கருத்துடையவராக இருந்தார். இக்கருத்துக்களை அவர் ஆதரித்தமையால், நிலையாக ஓரிடத்தில் அவரால் வசிக்க முடியவில்லை. சென்ற இடமெல்லாம் சமூகத்தால் தூரத்தியடிக்கப்பட்டு நாடோடியாக இந்தியா எங்கும் சுற்றியலைந்தார். எனினும் ரமாபாய் கல்வியைத் தொடர்ந்தார். சமுதாயப் புருக்கணிப்பால் அவரது பெற்றோர் 1876ஆம் ஆண்டு பஞ்சதால் இறந்தனர். இந்நிகழ்வு ரமாபாயை மிகவும் பாதித்தது. அதற்காகச் சமூகத்தையும் மதத்தையும் ஒருபோதும் அவர் மன்னிக்கவில்லை. ரமாபாய் இந்து சமய சாஸ்திரங்களை நன்கு கற்றறிந்தபடியால், பெண்களுக்கெதிரான கொடுமைகளுக்கு மதத்தைக் காரணம் காட்டியபோது, அவரால் அவற்றை எதிர்க்கமுடிந்தது. புராதன இந்தியாவில் பெண்களின்நிலை உயர்வாகவே இருந்ததென ஆதாரங்காட்டி வாதிட்டு, மதகுருமாரின் போலி வாதங்களை அவர் முறியடித்தார்.

கணவர் இறந்தபோது ரமாபாய் விதவைக் கோலம் கொள்ளாமையால் ஏற்பட்ட சமூகத்திரப்பையும் சமாளித்து, அவர் தமது பெண்குழந்தையோடு வாழவேண்டியதாயிற்று. அவர் மகிளசமித்தி என்னும் பெண்கள் அமைப்பை ஏற்படுத்தியதோடு “ஸ்திரிதர்மநீதி” என்ற நாலையும் எழுதியிருக்கின்றார். இந்நாலில் பெண்களுக்கு இழைக்கப்படும் கொடுமைகள், அநீதிகள் பற்றி எழுதினார். ஆங்கிலம் கற்று அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளுக்கு சென்றார். “உயர்குல இந்துப்பெண்” என்ற அவரது நாலுக்கு அமெரிக்காவில் மிகுந்த வரவேற்புக் கிடைத்தது. பின்பு அவர் கிறிஸ்தவராக மதம் மாறிப், பெண்களுக்கான பாடசாலைகள், அனாதைகள், விதவைகளுக்கான இல்லங்கள் என்பவற்றை நிறுவினார். அவர் அரசியல் ரீதியாகவும் செயலாற்றினார். 1889ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற தேசிய காங்கிரஸ் மகாநாட்டிலும் பங்குபற்றினார். சீர்திருத்தவாதிகளின் மனைவிமாரும் சமூக சேவையாற்றத் தொடங்கினர். அவர்கள் முதலுதவி, தையல் போன்ற துறைகளில் இலவச வகுப்புகளை நடத்தி பெண்களுக்கு பயிற்சியளித்தனர்.

முஸ்லிம் பெண்களும் சமூக சீர்திருத்தங்களும்:

ஆரம்பத்தில் இந்துப் பெண்களின் நிலையில் சீர்திருத்தம் வேண்டும் என இந்துஆண்கள் முயற்சித்தது போலவே 19ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் சீர்திருத்தங்கள் செய்யவேண்டும் என்ற கிளர்ச்சி முஸ்லிம்களுக்கிடையேயும் எழுந்தது. இந்துப் பெண்களைப் பாதித்த சில

விடயங்கள் முஸ்லிம்பெண்களைப் பாதிக்கவில்லை. விதவாவிவாகம், விவாகரத்து, பெற்றோர் சொத்தில் பெண்களுக்கும் பங்கு போன்ற விடயங்களில் இஸ்லாமியச் சட்டங்கள் பெண்களுக்குச் சாதகமாக இருந்தன. எனவே முஸ்லிம்கள் பலதார மணம், பர்தா முறை, பெண்கள்வி போன்ற விடயங்களை எதிர்த்துக் கிளர்ச்சிசெய்தனர்.

முஸ்லிம் சீர்திருத்தவாதிகளில் அதிகம் பேசப்பட்டவர் செய்யதுஅகமத். அவர் முஸ்லிம்பெண்களின் உயர்கல்வி கற்கும் உரிமைக்குப் போராடி, முஸ்லிம் பெண்களுக்காக ஒரு பல்கலைக்கழகத்தையும் ஸ்தாபித்தார். மேற்கத்தைய முறையில் கல்வி கற்காதுபடியால்தான், முஸ்லிம் சமூகம் முன்னேற முடியவில்லை எனவும், பலதாரமணத்தை குர்தூன் ஆதரிக்கவில்லை என்றும் பேசினார். பர்தா முறையையும் அவர் எதிர்த்தார். ஒரு ஆணுக்கு கல்வி கற்பித்தால் அவன் மட்டுமே யயன் பெறுவான். ஒரு பெண்ணுக்கு கல்வி கற்பித்தால் அந்தக் குடும்பம் உள்ளீதியாகவும் ஒழுக்க ரீதியாகவும் முன்னேறும் என எழுதினார். 1916ஆம் ஆண்டில் போபால் பேகம் அவர்கள் அகில இந்திய முஸ்லிம் பெண்கள் மாநாட்டைக் கூட்டினார். 1917ஆம் ஆண்டில் கூடிய மாநாட்டில் பலதார மணம் ஒழிக்கப்பட வேண்டும் என்ற தீர்மானம் கொண்டுவரப் பட்டது. இது மரபுவாதிகளின் பலத் த எதிர்ப்புக்குள்ளானது.

அரசியல் போராட்டங்களிலும் முஸ்லிம் பெண்கள் பங்குபற்றினார். முகமது அவியின் தாயாரும், மனைவியும் பெண்கள் கூட்டங்களில் பேசுவதோடு, சத்தியாக்கிரகம், ஒத்துழையாமையியக்கம் என்பவைற்றிலும் பங்குபற்றி நினர். பெண் களின் பங்களிப்பு அரசியலில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டாலும் கூட சமூகத்தில் பெண்களின் நிலையை உயர்த்துவதற்கான மாற்றங்களைச் செய்ய முஸ்லிம் சமூகம் விரும்பவில்லை. எனினும் சுதந்திரத்திற்கான தேசியபோராட்டத்தில் முஸ்லிம் பெண்களும் உற்சாகத்தோடு பங்குபற்றினார். 1885இல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இந்திய தேசியகாங்கிரசில் முஸ்லிம் பெண்களும் அங்கத்தவர்களாக இருந்தனர்.

வங்காள தேசத்தில்தான் பிரித்தானியரின் செல்வாக்கு அதிகம் காணப்பட்டது. மேற்கத்தேய நாகரிகத் தொடர்பால் வங்கம் மேற்கத்தேய மயமாக்கப்பட்டாலும் அது தேசியவுனர்வில் முன்னணியில் நின்றது. பெண்கள் பற்றிய போராட்டத்திலும் வங்கத்துப் பெண்கள் முன்னோடிகளாகக் காணப்பட்டனர். அப்பெண்களில் முக்கியமானவர் தாகூரின் சகோதரி கவர்ணகுமாரி தேவி என்பவர். அவர் பாரதி என்ற சஞ்சிகையை நடத்தினார். சர்வமத நம்பிக்கைக்கு இடமளிக்கும் பிரம்மஞானசபையின் (Theosophical Society) பெண்கள் பிரிவையும் ஆரம்பித்தார். அத்துடன் பெண்களுக்கிடையே

கலைப்பொருட்கள், கைவினைப்பொருட்கள் தயாரிக்கும் கலையை ஊக்குவிக்க, சக்திசமிதியைச் ஸ்தாபித்தார். அவர் சீர்திருத்தவாதியாகவும் அரசியல் ஈடுபாடுடையவராகவும் இருந்தபோதிலும் சில மரபுரீதியான சிந்தனைகள், பக்தி என்பனவற்றையும் ஆதரித்தார்.

20ஆம் நூற்றாண்டில் ஆட்சிக்கான போராட்டம் கூர்மையடைய, பெண்களும் பெருந்தொகையாக அதில் பங்குபற்றினர். சுதேசி இயக்கத்தில் ஈடுபாட்டு பணம் நகை என்பனவற்றை நன்கொடையாகக் கொடுத்தனர். வங்கத்தில் சுதேசி இயக்கத்தில் முழுமூரமாக ஈடுபாட்டவர் கவர்னருக்குமாரியின் மகள் சரளாதேவி. சரளாதேவி பெண்களுக்கு உடற்பயிற்சி அவசியம் என்று கூறி அதற்காக ஒரு கழகத்தை ஆரம்பித்ததோடு சுதேசிய பொருள் விற்பனை நிலையத்தையும் ஆரம்பித்தார்.

பிரம்மஞானசபையில் அங்கத்தவர்களாக இருந்த அன்னிய நாட்டவர்களின் மனைவிமாரும், தேசியஇயக்கங்களிலும் மகளிருக்கான போராட்டங்களிலும் பங்குபற்றினார்கள். இவர்களில் மிக முக்கியமானவர் அன்னிபெசன்ற் ஆவார். இவர் ஒரு பிரித்தானியப் பெண்ணிலைவாதி. குடும்பக் கட்போட்டுப் பிரசாரம், தீப்பெட்டி தயாரிக்கும் பெண்களின் வேலை நிறுத்தம் என்பனவற்றால் மிகவும் பிரபல்யம் பெற்றவர். இந்தியாவில் பிரம்மஞானசபையில் சேர்ந்து பணியாற்றியதோடு சுதேசாழ்சி எக்கையும் ஸ்தாபித்துப் போராட்டனார். இந்திய தேசியகாங்கிரசின் தலைவியாகவும் 1917ஆம் ஆண்டில் தெரிவுசெய்யப்பட்டார். மாகிரட் கசின்ஸ் என்பவர் அயர்லாந்தைச் சேர்ந்த பெண்ணிலைவாதி. இவரும் பிரம்மஞானசபையில் சேர்ந்து செயற்பட்டார். இவர் இந்தியப் பெண்கள் காங்கிரஸை 1927ஆம் ஆண்டில் ஸ்தாபிப்பதில் முன்னின்று உழைத்தார். கவாமி விவேகானந்தரின் போதனைகளால் கவரப்பட்டு இந்தியாவிற்கு வந்த சகோதரி நிவேதிதாவும் பெண்களின் முன்னேற்றத்திற்காக உழைத்தவர் ஆவர்.

காந்தியும் பெண்ணுரிமையும்:

பெண்களை அணிதிரட்டி தேசிய போராட்டங்களில் ஈடுபடுத்துவதில் உள்ள சாதகமான நிலையைக் காங்கிரஸ் தலைவர்கள் உணர்ந்திருந்தனர். அதனால் அவர்கள் பெண்களை சமவுரிமை உடையவர்களாகக் கருதி போராட்டங்களில் ஈடுபடுத்தினர். பெண்களின் உரிமைகளைப் பொறுத்தவரை சில துறைகளில் சமத்துவம், சமசந்தரப்பம், சுய அபிவிருத்தி, சுய சிந்தனை என்பனவற்றைக் காந்தி ஆதரித்தார். ஆண்களுக்குச் சமமான உளவாற்றல்கள் உள்ள துணையாக பெண்கள் கருதப்படவேண்டும் என்றும் அக்காலத்தில் பெண்களின் கீழ்மைப்பட்ட நிலைமைகளுக்கு ஆண்களின் ஆதிக்க மனப்பானமையே காரணம் எனவும் அவர் கருதினார். சட்டங்கள் வழக்கங்கள் என்பனவற்றால் பெண்கள் ஒதுக்கப்பட்டமைக்கும் ஆண்களே காரணம் என்றும் அதற்குப் பெண்கள் எவ்விதத்திலும் பொறுப்பல்ல என்றங் கூறினார்.

சமுகச்சட்டங்கள் நடத்தைகள் என்பன ஒத்துழைப்பு, ஆலோசனை என் பணவற் றின் அடிப்படையில் வகுக் கப்பட வேண்டுமேயன் றி ஒருபாலாரினால் மற்ற பாலினர் மீது அவை திணிக்கப்படக்கூடாது. பெண்கள் ஆண்களின் நண்பர்கள், சேர்ந்து உழைக்கும் ஊழியர்கள் என்ற உண்மையை உணராமல், ஆண்கள் தாங்கள் பிரபுக்கள் எசமானர்கள் என கருதுகிறார்கள் என்பது காந்தியின் கருத்து. இத்தன்மை வர்க்கத்துக்கு வர்க்கம் வேறுபடுவதையும் சில கிராமப் புறங்களில் பெண்கள் ஆண்களை அடக்கியானும் நிலை இருப்பதையும் அவர் அறிவார். ஆனால் சட்டங்களின்படியும் வழக்கங்களின்படியும் பெண்களின்நிலை மிக மோசமாக இருப்பதையும் அந்நிலை மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டும் என்பதையும் அவர் உணர்ந்திருந்தார்.

பெண்களின் சமத்துவம் பற்றிய நோக்கு, மதஅடிப்படையிலும், மரபுவழி ஆணாதிக்கத்திற்குப்பட்டதாகவும், தியாகம், சகிப்புத்தன்மை, என்பனவற்றின் அடிப்படையிலும், ஆணுக்கு உதவுவதற்காகவே அமைந்தது என்று காந்தியடிகள் கருதினார். பெண்கள் பலவீனமானவர்கள் என நான் கருதவில்லை. இரு பாலாரிலும் பெண்கள் மேன்மையானவர்கள். இன்னும் அவர்கள் தியாகம், சகிப்புத்தன்மை, எளிமை, நம்பிக்கை என்பனவற்றின் மொத்த உருவாக இருக்கிறார்கள் என்றும் கூறினார்.

ஒவ்வொரு ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் சமுதாய முன்னேற்றத்திற்கான கடமை ஒன்றுள்ளது. ஆண்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படாத எந்த சட்டப்ரவமான துன்பத்தையும் பெண் அனுபவித்துத் துன்பப்படத் தேவையில்லை. மிகமுடர்களான மோசமான ஆண்கள் கூட தாங்கள் பெண்களிலும் பார்க்கச் சிறந்தவர்கள் என்று கருதுகிறார்கள். இந்த நிலையை அனுமதிக்கக் கூடாது என்று காந்தி கருதினார். பெண் கல்வியை காந்தியடிகள் முற்றாக ஆதரித்த போதிலுங்கூட பெண்களுக்கென சில பொருத்தமான துறைகளில் தான் கல்வி கற்பிக்கப்படல் வேண்டுமெனக் கருதினார். ஆணுக்கு வெளியுலகம் பற்றிய கல்வியும், பெண்களுக்கு வீட்டை நிர்வகிக்கவும் பிள்ளைகளை வளர்த்து நல்ல கல்வியளிக்க வேண்டிய கல்வியறிவும் கொடுக்கப்பட வேண்டுமெனவும் அவர் கருதினார்.

அக் காலச் சமுகத் தில் பெண் களுக்கு எதிரான சகல கொடுமைகளையும் எதிர்த்தார். விதவைகள் மறுமணம் செய்யக்கூடாது என்று கூறப்படுவதை அவர் எதிர்த்தார். ஒரு பெண் தனது கணவர் மேற் கொண்ட பாசத்தால் விதவையாக வாழ விரும்பினால் அது புனிதமானது. ஆனால் ஒரு விதவை மறுமணம் செய்ய விரும்பும்போது மதத்தைக் காரணமாக்காட்டி அதைத் தடைசெய்தால், அது பல தீய செயல்களுக்கு வழிவகுப்பதோடு மதத்தையும் இழிவுபடுத்துவதாகும். சீதன

வழக்கத்தையும் அவர் எதிர்த்தோடு தேவைப்படும்போது விவாகரத்துச் செய்யும் உரிமையும் அளிக்கப்பட வேண்டும் எனக் கருதினார்.

காந்தியின் இலட்சியப் பெண்ணாக அமைந்தவள் சீதை. மிக மோசமான குழந்தையிலும் கற்புநிலை வழுவாது உறுதியோடு நின்று இராமனுக்கு விசுவாசமாக வாழ்ந்தவள் என்பது அவருடைய கருத்து. இந்தியக் குடியானவப் பெண்களின் தன்மைகளை அவர் பாராட்டினாலும் பெண்களின் பொருளாதார சமத்துவம் பற்றி அவர் எதுவும் கூறவில்லை.

பெண்களின் சக்தி பற்றி நன்கு அறிந்த அவர் ஒத்துழையாமை இயக்கத்தில் அவர்களை ஈடுபடுத்தினார். காந்தி, அகிம்சா தத்துவத்தில் முழு நம்பிக்கை உடையவராக இருந்தார். பெண்கள் இயல்பாகவே வன்முறையை விரும்பாதவர்கள் என்பதால் சுதந்திரத்திற்கான போராட்டத்தில் அவர்களை ஈடுபடுத்தினார். இந்தியப் பெண்களும் காந்தியின் வழிகாட்டவில் அகிம்சைப் போராட்டங்களில் ஆர்வத்துடன் பங்குபற்றினார்.

நேருவும் பெண்களின் உரிமைகளும்

பிரித்தானியா ஆட்சிக் காலத்தில் வாக்குரிமைகளுக்காகவும் பிற உரிமைகளுக்காகவும் பெண்கள் போராடியமை பற்றியும் சோசலிசவாதிகள், தாராண்மைவாதிகளின் கருத்துக்களாலும் கவரப்பட்ட ஐவர்கள்லால் நேரு அவர்கள், பெண்களின் அந்தஸ்து பற்றிய விடயத்தில் மிக முன்னேற்றமான கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்தார். குறிப்பாகப் பெண்கள் வீட்டுக்கு வெளியே சென்று வேலை பார்க்கவேண்டிய அவசியத்தையும் பொருளாதார ரீதியில் சுதந்திரமாகச் செயற்படவேண்டியதையும், திருமணத்தை ஒரு தொழிலாகக் கருதாமல் இருக்கவேண்டியதையும் அவர் உணர்த்தினார். ஒரு பெண் பொருளாதார ரீதியில் கணவனையோ வேறு எவரையோ சார்ந்திருந்தால் அவள் ஒருபோதும் சுதந்திரமாக வாழமுடியாது. ஏனென்றால் பிறரைச் சார்ந்து வாழ்வார்கள் ஒரு போதும் சுதந்திரமாக வாழமுடியாது. பொருளாதார ரீதியில் அவர்கள் மற்றவர்களுக்கு கட்டுப்பட்டிருப்பது தான் இந்தியப் பெண்களின் பிரச்சினைகளுக்கு மூலகாரணம் என்பதை அவர் உணர்ந்தார். “பழைய பிரபுத்துவ சமுதாயத்தின் எச்சமாக இருந்துவரும் கூட்டுக்குடும் பழுறை, புதிய சமுதாயத் திற்கு பொருத்தமற்றது. அதனைப்போலவே பல மரபுரீதியான வழக்கங்களும் ஒழிக்கப்பட வேண்டும். சமுதாயம் முற்றாக மாற்றியமைக்கப்பட்டாலே இப்பிரச்சனைக்கு இறுதியான தீர்வு காணமுடியும்” என்றார்.

“இன்றுள்ள பெண்களைப் பற்றி நான் திருப்தியற்றவனாக உள்ளேன் என்பதை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். சீதையையும் சாவித்திரியையும் பற்றி நாம் நிறையக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். அவர்கள் இந்தியாவில் மிக மதிக்கப்பட்ட பெண்கள். ஆனால் இவர்களைப் பற்றிய செய்திகளைத்

திரும்பத் திரும்பக் கூறி தற்போதுள்ள எமது குறைபாடுகளை மறைக்கப் பார்க்கிறோம். இதனால் இன்றைய இந்திய பெண்களின் பிற்போக்கான நிலையை எதிர்க்கக்கூடிய மூலகாரணத்தைத் தடுத்து விடுகிறோம் என்பது போல உணர்கிறேன்.” (அலகாபாத் பேச்சு 1928 மார்ச் 31).

பெண்களின் கல்வி பற்றி நேரு அவர்கள் மிக முன்னேற்றமான நோக்குடையவராக இருந்தார். பெண்களுக்கென குறிப்பிட்ட ஒரு துறையில் தான் கல்வி இருக்கவேண்டும் என்பதை அவர் ஏற்கவில்லை. அலகாபாத் நகரில் பெண்கள் கல்லூரி ஒன்றுக்கு அத்திவாரக்கல் நாட்டுவதற்காக நேரு சென்றிருந்தார். அக்கல்லூரியின் குறிக்கோள்கள் பற்றிய வெளியீடில் பெண்ணுக்குரிய இடம் வீடுதான். அவள் நல்ல மனைவியாக தாயாக இருந்து பிள்ளைகளை வளர்க்கவும் முதியோரைப் பேணவும் கற்கவேண்டும் எனக்குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. இதனை வாசித்த நேரு அவர்கள்,

“பெண்களுடைய வாழ்க்கைக்கல்வி என்ற விடயத்தில் இந்தக் கருத்தை நான் ஏற்கவில்லை. இதனுடைய கருத்து பெண்ணுக்குரிய ஒரேயொரு தொழில் திருமணம் தான். அத்தொழிலுக்கு அவளைப் பயிற்றுவிப்பது தான் எங்களுடைய முக்கிய அலுவல் என்பதுபோல இருக்கிறது. இந்தத் தொழிலிலும் கூடப்பெண் இரண்டாந்தரமாகத் தான் இருக்கிறாள். இங்கே அவள் விகவாசமான உதவியாளராகவும் கணவருக்கும் பிறருக்கும் கீழ்ப்படிவுள்ள அடிமையாகவும் தான் இருக்க வேண்டும். இங்குள்ள யாராவது “இப்சனுடைய பொம்மையின் வீடு” என்ற கதையை படித்திருக்கிறீர்களா? இங்கு இத்தொடர்பில் பெண்ணைப் “பொம்மை” என்று நான் கூறுவதை நீங்கள் ரசிப்பீர்கள் என நினைக்கிறேன். எதிர்கால இந்தியா, பொம்மை களையும், விளையாட்டுப் பொருட்களையும் கொண்டதாக இருக்கமுடியாது. நாட்டின் சனத்தொகையில் அரைவாசி மற்ற அரைவாசியின் கையில் பொம்மைகளாகச் செயற்பட்டால் நாடு எப்படி முன்னேறும்? எனவே பிரச்சனைக்குத் துணிந்து முகம் கொடுத்து தீமைகளின் மூலகாரணங்களை அழிக்க முயற்சிக்க வேண்டும்.” (அலகாபாத் பேச்சு மார்ச் 1928) என்று அவரது உரையில் குறிப்பிட்டார்.

பெண்கள் தேசிய போராட்டத்தில் பங்குபற்றுவதை நேரு ஊக்குவித்தார். தேசத்திற்கான போராட்டத்தில் ஆண் பெண் பேதமோ எந்தச் சமூகம் போராடுவது என்றோ பார்க்கமுடியாது. இந்நாட்டில் பிறந்தவர்கள் யாவரும் போராளிகளாய் போராட வேண்டும் எனக் கூறினார். தேசிய போராட்டத்தில் ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் பொலிஸ் தடியடிப்பட்டும் சிறைசென்றும் பங்குபற்றினர். அதேநேரத்தில் இப்பெண்கள் ஏகாதிபத்தியவாதிகளுக்கு எதிராகவும் தம்மை அடக்கியானும் ஆண்களுக்கு எதிராகவும் இரட்டைப் போராட்டம் நடத்தினார்கள். இவ்விரண்டு போராட்டங்களும் நெருங்கிய தொடர்புள்ளவை என்பதையும் அவர் நன்கு அறிந்திருந்தார்.

அரசியற் செயற்பாட்டில் பெண்கள் :

பெண்களின் பிரச்சினைகள் தொடர்பாக தேசியத் தலைவர்கள் நல்லெண்ணம் கொண்டவர்களாக பல அறிவிப்புக்களைச் செய்தபோதிலும், அடிப்படையில் பெண்களை குடும்பக் கட்டமைப்புக்குள் ஒரு இல்லத்தரசியாகவே நோக்கினர். பெண்கள் பலர் அரசியல் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டனர். அகிம்சைப் போரில் பெண்கள் ஈடுபாடு காட்டியதற்காகப் போற்றப்பட்டனர். ஆனால் பெண்களைப் பொறுத்தவரை அவர்களுடைய பிரச்சினைகள் இரண்டாந்தரப் பிரச்சினைகளாகவே கணிக்கப்பட்டன. சமுதாயத்தில் காணப்பட்ட, பெண்களுக்கு எதிரான தீயவழக்கங்களை எதிர்த்து ஆரம்பிக்கப்பட்ட போராட்டங்கள், தேசிய போராட்டம் என ஏற்பட்டபோது முக்கியத்துவம் பெறவில்லை. அதனால் பெண்களின் சமூகரீதியான, பொருளாதாரரீதியான அசமத்துவநிலையை மாற்றுவதற்கான போராட்டங்கள் அலட்சியப்படுத்தப்பட்டன. மேலும் செயற்பாட்டுக்குக்கு எடுக்கப்பட்ட பிரச்சினைகள் நடுத்தரவர்க்கக்குத்துப் பெண்களின் பிரச்சினைகளாக இருந்தன. உதாரணமாக வாக்குரிமை பற்றிய பிரச்சினை. 1917ம் ஆண்டில் சஹோஜினி நாயுடுவும் மார்கரட் கசின்ஸ்கும் வேறு சில பெண்களும் வைசிராயைச் சந்தித்து பெண்களுக்கு வாக்குரிமை வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை முன்வைத்தனர். 1918ம் ஆண்டில் சஹோஜினி நாயுடுவும் சுய ஆட்சிக்குமுனினரும் பிரித்தானியாவிற்குச் சென்று சீர்திருத்தங்கள், பெண்களுக்கு வாக்குரிமை என்பனவற்றுக்கு ஆதரவுதேடி, அங்குள்ள ஆட்சியாளர்களுடன் பேச்கவார்த்தைகளில் ஈடுபட்டனர். 1918ம் ஆண்டில் இந்திய தேசிய காங்கிரஸ், பெண்களுக்கு வாக்குரிமை அளிப்பதை ஆதரித்தது. 1919ம் ஆண்டில் இவ்விடயத்தைத் தீர்மானிக்கும் உரிமை மாகாண சட்டசபைகளிடம் விடப்பட்டது. 1921ம் ஆண்டு பிராமணருக்கு எதிரான நீதிக்கட்சிக்கு, பெரும்பான்மை இருந்ததனால் மதராஸ் மாகாணச் சட்டசபை முதன்முதலில் பெண்களுக்கு வாக்களிக்கும் உரிமையைக் கொடுத்தது. ஏனைய மாகாணசபைகள் இதைத் தொடர்ந்தன. 1926ல் சட்டசபை அங்கத்தவர்களாகும் உரிமை பெண்களுக்கு வழங்கப்பட்டது. அந்த ஆண்டில் மதராஸ் சட்டசபையின் அங்கத்தவரான டாக்டர் முத்துலட்சுமி ரெட்டி, தேவதாசிச் சட்டம் போன்ற பெண்களை இழிவுபடுத்தும் சமூக வழக்கங்களுக்கெதிரான சட்டத்தைக் கொண்டுவர முயற்சித்தார். ஆனால் அது வெற்றி பெறவில்லை.

1920 தொடக்கம் 1930வரை கதர் பிரசாரங்களில் அனேகப் பெண்கள் பங்குபற்றினர். உள்நாட்டில் நால் நாற்றுக் கைத்தறியில் நெசவு செய்த துணிகளை அணிய வேண்டும் என்றும் அன்னியப் பொருட்களை வாங்க வேண்டாம் என்றும் மறியல் போராட்டங்களில் பெண்கள் ஈடுபட்டனர். 1930ம் ஆண்டில் உப்புச் சத்தியாக்கிரகத்தை காந்தி ஆரம்பித்தார். பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் உப்பு உற்பத்தி செய்யும் ஏகபோக உரிமைக்கு எதிராகச் சத்தியாக்கிரகிகள் கடற்கரைகளுக்குச் சென்று உப்பைத் தயாரிக்க முற்பட்டனர். இச்சத்தியாக்கிரகத்திலும் காங்கிரஸின் தலைமையில்

நடைபெற்ற ஒத்துழையாமை இயக்கத்திலும் பெண்கள் ஆர்வத்தோடு பங்குபற்றினார். கமலாதேவி சட்டோபாத்தியாய முதன்முதலில் உப்புச் சத்தியாக்கிரகத்தில் தீவிரமாக ஈடுபட்ட பெண் ஆவார். ஆயிரக்கணக்கான பெண்கள் போர் வீரர்களைப் போன்ற பெருமிதத்தோடு மண்பாத்திரம் பித்தளைப் பாத்திரங்களோடு உப்புக்காய்ச்சத் திரண்டெழுந்தனர். காலங்காலமாக முடிக் கிடந்த கூடுகளை உடைத்துக்கொண்டு இந்தப் பயங்கரமான யுத்தத்தில் ஈடுபட்டனர். இந்தியாவில் பல பாகங்களில் இருந்து ஆயிரக்கணக்கான பெண்கள் சுதந்திரப் போராட்டத்தில் கலந்து கொண்டனர். உப்புச் சத்தியாக்கிரகத்தின்போது கைதுசெய்யப்பட்ட 80,000 பேர்களில் 17,000 பேர் பெண்கள் ஆவார். இக்காலக்ட்டத்தில் அரசியலில் மிக முழுமூரமாக ஈடுபட்ட இருபெண்கள் சரோஜினி நாயுடுவும், கமலாதேவி சட்டோபாத்தியாயவும் ஆவார்.

சரோஜினிநாயுடு:

சரோஜினி நாயுடு அகோரநாத் சட்டோபாத்தியாயவின் மகளாவார். அவர் கல்கத்தா பல்கலைக்கழகத்தில் இரசாயனவியல் கற்றுப் பின்பு எட்டின்பரோவிலும் கல்விகற்று வைஹதராபாத் கல்லூரியில் அதிபராக இருந்தவர். பிரம்மசமாஜம், காங்கிரஸ் என்பவற்றில் சேர்ந்து உழைத்தவர் சரோஜினி. மதராசிலும் கேம்பிரிஜ் பல்கலைக்கழகத்திலும் கல்வி கற்றவர். இவர் வங்கதேசத்தவர். ஆனாலும் தென்னிந்தியரான டி. ஐ. நாயுடுவைத் திருமணம் செய்தார். இத்திருமணத்தின் மூலம் மாகாணம், சாதி என்ற எல்லைகளை மீறினார். அவர் சிறந்த பேச்சாளராகவும் கவிஞராகவும் விளங்கினார். கோகலேயின் கருத்துக்களால் கவரப்பட்ட சரோஜினி, காந்தியடிகளைச் சந்தித்த பின் அவரைப் பின்பற்றத் தொடங்கினார். காந்திஜியின் ஒத்துழையாமை இயக்கத்துக்காக இந்தியாவெங்கும் பிரசாரம் செய்தார். உப்புச் சத்தியாக்கிரகத்தின்போதும் வண்டனில் நடைபெற்ற வட்டமேசை மாநாட்டின்போதும் காந்தியடிகளுடன் சரோஜினி கலந்து கொண்டார். “வெள்ளையனே வெளியேறு” இயக்கத்தில் சேர்ந்து 1942 ஆண்டில் சிறைசென்றார்.

அரசியலில் மும் முரமாக ஈடுபட்டபோதும் பெண் களின் உரிமைகளுக்காகக் குறிப்பாக வாக்குரிமை, கல்வியுரிமை, விவாகரத்து என்பனவற்றுக்காகப் பேசியும் எழுதியும் வந்தார். பெண்களின் உரிமைகள் பெண்விடுதலை பற்றிப்பேசி வந்தாலும், அரசாங்கக் காரியதரிசிக்குப் பெண்களின் வாக்குரிமைக்காக முறையீடுகள் அனுப்பினாலும் கூட அவருடைய கருத்துக்கள் மரபுநியான இலட்சியப் பெண்ணைச் சார்ந்ததாகவே இருந்தன. மேலும் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்குமிடையே ஒத்திசைவான கூட்டுறவு நாட்டின் பொதுவான போராட்டத்திற்கும் முன்னேற்றத்திற்கும் அவசியமென்பதை அவர் வலியுறுத்திவந்தார்.

தேசியகாங்கிரஸின் முதலாவது தலைவியாகவும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். இவ்விடயம் இந்தியாவுக்கு வெளியே மிகவும் பிரசாரஞ் செய்யப்பட்டது. தனது முதலாவது தலைமையுரையில், “பழைய காலத்தைப்பற்றிய இலட்சியப் போக்கை உருவகப்படுத்தி, மிகப்பாரதூரமான பிரச்சினைகள் தோன்றியுள்ள இக்காலகட்டத்தில், என்னை உங்களுடைய தலைவியாகத் தெரிவு செய்ததன்மூலம் பழைய மரபுரீதியான ஒரு வழமைக்குத்திரும்பி இருகிறீர்கள். எமது நாட்டின் பொற்காலத்தில், இந்தியப் பெண்ணைத் திரும்பவும் அமர்த்தி இருக்கிறீர்கள்” என்று கூறினார். அகில இந்திய மாதர் மாகாநாட்டுக்காக மிக ஊக்கத்துடன் செயற்பட்டார். அவர் சீர்திருத்தவாதிகளில் நிதானக் கொள்கையைக் கடைப்பிடித்தவர்களின் பிரதிநிதியாகவும், பெண்களுக்கெதிரான வேற்றுமை காட்டுதலை எதிர்த்தும் செயற்பட்டார். எனினும் அவர், குடும்பத்தில் பெண்கள் கீழ்மைப் படுத்தப்பட்டுள்ள நிலைமை பற்றி அதிகம் கவனிக்காமல், தேசிய அரசியல் போராட்டத்திலேயே அதிகம் ஈடுபாடுகாட்டினார்.

கமலாதேவி சட்டோபாத்தியாயா:

சஹோஜினியிலும் பார்க்க மிகத் தீவிரக் கொள்கைகளைக் கொண்டவர், கமலாதேவி சட்டோபாத்தியாய். அவர் தென்னிந்தியாவில் ஒரு வசதிபடைத்த வைதீகக் குடும்பத்தில் பிறந்து மதராசில் கல்வி கற்றவர். திருமணஞ்சு செய்த சில காலத்திலேயே கணவனை இழந்தபோதிலும் வைதீக முறைப்படி விதவைக் கோலம் கொள்ளமறுத்து திரும்பவும் படிக்கத்தொடங்கினார். அதன்பின் வங்காளியான ஹீந்திரநாத் சட்டோபாத்தியாயவைத் திருமணஞ்சு செய்தார். இத்திருமணத்தின் மூலம் வங்காளத்தின் பிரபல குடும்பத்துடன் இணைந்து கொண்டார். சஹோஜினி நாயிகுவின் சகோதரரான சட்டோபாத்தியாய ஒரு பிரபலமான நாடக ஆசிரியா். அவருடைய சகோதரரான விரேந்திரநாத் பொதுவுடமைவாதி. விரேந்திரநாத், அமெரிக்க பெண்ணிலைவாதியும் ஒரு பொதுவுடமை வாதியுமான அக்னெஸ் சிமெட் லியைத் திருமணஞ்சு செய்தார். இப்பெண்மனியை கமலாதேவி 1920 களில் சந்தித்தார்.

1926ஆம் ஆண்டில் கமலாதேவி சட்டசபைத் தேர்தலில் போட்டியிட்டு 200 வாக்குகளால் தோற்றார். எனினும் சட்டசபை தேர்தலில் போட்டியிட்ட முதல் இந்தியப்பெண் என்ற பெருமை அவருக்குரியது. இந்திய தேசிய இயக்கத்தில் மும்முரமாகப் பங்குபற்றிய இவர். உப்புச் சத்தியாக்கிரகத்தின் பொழுது சிறை சென்றார். அவர் 1930ல் சோசலிச் காங்கிரஸ்கட்சியில் சேர்ந்தார். அதன் மீரட் மாநாட்டிற்குத் தலைமை தாங்கினார். தமது தலைமை உரையில் “காங்கிரஸ் குட்டி முதலாளித்துவத்தை ஆதரிக்கிறது என்று கூறி நாம் ஏன் ஓட வேண்டும்? அதற்குப் பதிலாகக் காங்கிரஸ் சோசலிஸ்டுகளாகிய நாம் கைப்பற்றுவோம். காங்கிரஸ் தலைமைத்துவம்

குட்டி முதலாளித்துவக் கட்சியாக மாறுவதைத் தடுப்போம். எம்மிடம் இருந்து கட்சியை, காங்கிரஸ் பரம்பரை திருடுவதை நாம் இவ்விதம் தடுப்போம்” என்று கூறினார்.

1933ல் விவாகரத்துச் செய்த அவர் இந்திய சுதந்திரப் போராட்டம் பற்றிப் பிரசாரம் செய்வதற்காக ஐரோப்பியநாடுகளுக்கும், சீனா, யப்பான் போன்ற நாடுகளுக்கும் பிரயாணங்கள் செய்தார். இந்தியா திரும்பியபோது சிறையில் அடைக்கப்பட்ட போதிலும் சிறையில் இருந்துகொண்டே பல நூல்களை எழுதினார். தொடர்ந்து வந்தகாலத்தில் தேசிய அரசியல் ஒன்றை அமைத்து அபிவிருத்தி செய்வதிலும் கைவினைப்பொருட்கள் தயாரிக்கும் தொழிலைப் புனரமைப்பதிலும் செலவிட்டார். இக்காலகட்டத்தில் பெண்கள் தேசியஅரசியலிலும் அரசியல் ஸ்தாபனங்களிலும் பங்கு பற்றிச் செயற்பட்டபோது தாமே ஸ்தாபனங்களை உருவாக்கித் தமது கட்டுப்பாட்டில் வைத்துக்கொள்ளத் தொடங்கிவிட்டார். இத்தகைய ஸ்தாபனங்களில் ஒன்று, கல்விச் சீர்திருத்தத்திற்கான அகில இந்தியமாநாடு. இந்த ஸ்தாபனம் கல்விச் சீர்திருத்தம், திருமணச் சட்டம் என்பனவற்றில் கவனம் செலுத்தியது. இந்த ஸ்தாபனம் கட்டாய ஆரம்பக்கல்விக்கும், பெண்களுக்கும் கூடிய வாய்ப்பளித்தது. பாலிய விவாக ஒழிப்பு, பெண்களுக்கு திருமண வயதெல்லையை 14ஆகு உயர்த்துதல் போன்ற விடயங்களில் அக்கறை காட்டியது. இந்த ஸ்தாபனத்தில் சமூகத்தின் பல்வேறு பிரிவினரும் இருந்தனர். கமலாதேவி, சரோஜினி என்போர் இந்த ஸ்தாபனத்தின் முக்கியமானவர்கள்.

1925ம் ஆண்டு டெல்லியில் நடந்த மாநாட்டில் அனேக முஸ்லிம் பெண்களும் பங்குபற்றினர். 1930ம் ஆண்டு மாநாட்டில் சரோஜினி தலைவியாகவும் கமலாதேவி செயலாளராகவும் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். இம்மாநாட்டில் பெற்றோரின் சொத்தில் பெண்களுக்கும் சமவரிமை உண்டு என்ற தீர்மானம் கொண்டுவரப்பட்டது. தொழிலாளவர்க்கப் பெண்களின் நலன்காக்கும் தீர்மானங்களும் கொண்டுவரப்பட்டன. ஆனால் அரசியல் ரீதியான தீர்மானம் எதுவும் கொண்டுவரப்படவில்லை. தேசியப்போராட்டம் வலுவடைந்த வேளையில் அரசியல் பிரச்சினைகளில் ஈடுபடுவது தொடர்பாக கருத்து வேறுபாடுகள் எழுந்தன. சிலர், பெண்கள் அரசியலில் பங்குபற்றுதலை ஆதரித்தனர். சிலர் அதை எதிர்த்தனர்.

காங்கிரசில் இருந்த இன்னுமொரு இடதுசாரிச் சார்புள்ள பெண் அருணா ஆசப்புவி. 1942ம் ஆண்டு “வெள்ளையனே வெளியேறு” இயக்கம் தீவிரமடைந்தபோது அருணா தலைமறைவு வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டு பிரித்தானியரை எதிர்த்து வன்முறையில் ஈடுபட்டார். 1945ம் ஆண்டில் வன்முறை விடயமாக காந்தி அடிகளுடன் முரண்பட்டு 1952ல் அகில இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியிற் சேர்ந்தார்.

பெண்களும் புரட்சிகர தேசியவாதமும்:

இந்திய தேசியகாங்கிரஸ் காந்திஜியின் தலைமையில் அகிம்சைக் கொள்கையைக் கடைப்பிடித்து போராட்டியபோதும் தீவிரவாதக்கொள்கையை பின்பற்றிய சில குழுக்களும் அதில் இருந்தன. இக்குழுவினர் வங்கம் பஞ்சாப் மகாராஷ்டிர மாநிலங்களில் தீவிரமாகச் செயற்பட்டனர். அத்துடன் வெளிநாட்டிலும் செயற்பட்டனர். இவர்களோடு சில அன்னியநாட்டுப் பெண்களும் இருந்தனர். இவர்களில் எல்லின்றோல், அக்னெஸ் சிமெட்லி என்போர் இந்தியப் புரட்சியாளர்களுடன் சேர்ந்து நியூயோக்கிலும் பேர்லினிலும் இயங்கினார்கள்.

பிகிகாஜி காமா:

இந்தியப் புரட்சிப்பெண்களில் மிகவும் அறியப்படவர் பிகிகாஜி காமா. பம்பாயில் வாழ்ந்த சமூகச் சீதிருத்தவாத செல்வந்தக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். அவர் பிரித்தானியாவை ஆதரித்த றஸ்ட்மஜி காமா என்ற வழக்கறிஞரைத் திருமணம் செய்தவர். 27 வயதிலேயே கணவனைப் பிரிந்து தேசிய விடுதலைப்போராட்டத்தில் பங்குபற்றியவர். பிரித்தானியாவிற்கு வைத்தியத்திற்காகச் சென்றபோது இந்தியப்புரட்சித் தேசியவாதியான கிருஷ்ண வர்மாவைச் சுந்தித்து அவரது கொள்கைகளில் ஈடுபாடு கொண்டார். தீவிரவாதப் போக்குடைய அவரது புரட்சிகரமான சொற்பொழிவுகள் பொலிசாரால் கவனிக்கப்பட்டன. அதன் காரணமாகக் கைது செய்யப்படுவதைத் தவிர்க்கப் பரிசுக்குச் சென்று மறைந்து வாழ்ந்தார். 1907ம் ஆண்டு லாலா லாஜபதிராய் கைது செய்யப்பட்டதை ஆட்சேபித்து நடந்த கூட்டத்தில் அவர் பின்வருமாறு பேசினார்.

“இன்று அடிமைகளாக வாழும்போது இந்தியாவின் பண்டைய சிறப்பைப் பற்றி பேசுவதில் பயன் என்ன? இன்று அடிமைப்பட்ட நிலையில் உங்களை வைத்திருப்பது எது? வெளியேவந்து சுதந்திரம் சமத்துவம் என்பவற்றை அடைய சுயராச்சியத்தை அமையுங்கள். எல்லோரும் ஒன்று திரண்டு லாலா லஜபதி ராயைப் போல பேசினால், எம் எல்லோரையும் பிடித்து அடைக்க எத்தனை கோட்டைகளையும் சிறைச்சாலைகளையும் கட்ட வேண்டும்? எங்களை நாடு கடத்த அல்லது தடுத்து வைக்க முடியுமா? நண்பர்களே சுயமரியாதையைக் காட்டுங்கள். இந்த ஏதோச்சாதிகார ஆட்சியை நிறுவுவதற்காக, அரசுக்காக எந்த வேலையையும் செய்ய மறுத்து விடுங்கள்” என்று கூறினார்.

பரிசில் காமா இந்தியப் புரட்சிக்காரர்களிடையே பிரபலமாக விளங்கினார். தீவிரமான புரட்சிவாதிகளான கிருஷ்ணவர்மா, வீரசவர்கார் என்பவர்களோடு நெருங் கிய தொடர் புடையவராக காமா விளங் கினார். காமா பிரான்ஸ் தேசுத்திலும் புரட்சி நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டார். வந்தேமாதரம், தல்வார் என்ற பத்திரிகைகளை ஜெனிவாவில் அச்சிட்டு இந்தியாவிற்குள் கடத்தி விநியோகித்தார். காமாவின் செயற்பாடுகள் பிரித்தானிய

உளவுப்படையால் கணகாணிக்கப்பட்டது. பிறநாடுகளில் இருந்து நாடுகடத்தப்பட்டு வாழும் பிரபலமான புரட்சிக்காரர்களில் காமாவும் ஒருவர் என்பதை அறிந்தும் அரசால் காமாவைப் பிரான்சிலிருந்து வெளியேற்ற முடியவில்லை. மறைந்து வாழ்ந்த பிறநாட்டுப் புரட்சியாளர்களினதும் இந்தியப் புரட்சியாளர்களினதும் தொடர்பினால் காமாவை வெளியேற்ற முடியாத பிரிட்டிஷ் அரசு, இந்தியாவில் இருந்த அவரது சொத்துக்களை பறிமுதல் செய்தது.

இந்தியாவில் அனேகமான பெண்கள் தீவிரவாத புரட்சிகர இயக்கங்களிலும் வன்முறை இயக்கங்களிலும் ஈடுபட்டனர். சரளாதேவி சட்டுராணி, ஆண்புரட்சியாளர்களோடு சுகிர் சமித்தியில் இணைந்து செயற்பட்டார். ஹார்தேவி புரட்சியாளருக்காக லாக்கரில் நிதி திரட்டினார். றாபாதி ஜெயின் என்ற 17 வயதுப்பெண், குண்டுகள் தயாரிப்பதற்கான இரசாயனப் பொருட்கள் தயாரிக்கும், தொழிற்சாலை ஒன்றுக்கு பொறுப்பாக இருந்தார். பஞ்சாபிப் புரட்சியாளரான பகத்சிங்கிற்கும் பல பெண் உதவியாளர்கள் உதவிசெய்தனர். இவர்களில் சுசிலாதேவி என்பவர் பலமுறை சிறை சென்றார். 16வயதில் புரட்சியியக்கத்தில் சேர்ந்த தூர்க்காதேவி ஒரு பொலிஸ்காரரைச் சுட்டுக்கொன்றார். கல்கத்தாவில் சிலபெண்கள் புரட்சியியக்கத்தில், பெண்கள் பலரைச் சேர்த்துப் பயிற்சியளித்தனர். அவர்களுக்கு சயிக்கிள்சவாரி, வாகனம் ஒட்டுதல், ஆயுதம் தாங்கி போரிடுதல் என்பனவற்றில் பயிற்சியளிக்கப்பட்டது. கல்பனா டட் என்ற பெண் ஆண் வேடம் இட்டு ஆயுதசாலை ஒன்றைக் கொள்ளையிட்டாள். இக்குற்றத்திற்காக அவள் நாடு கடத்தப்பட்டாள். பிரீதி வாடியார் என்ற பெண் புகையிரத அதிகாரிகளின் கிளப் ஒன்றைத் தாக்கும்போது கொல்லப்பட்டாள். பிரித்தானிய கவர்னரைச் சுடமுயன்ற பினாதாஸ், பிடிபட்டுச் சிறை செய்யப்பட்டார். பெண்கள் குண்டுகளை மறைத்து எடுத்துச் செல்லுதல் போன்ற செயல்களிலும் ஈடுபட்டனர். இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் தலைவர்களில் ஒருவரான சுபாஸ்சந்திரபோஸ் பிரித்தானியருடன் போராடுவதற்காக இந்திய தேசிய இராணுவத்தை அமைத்தபொழுது, சேர்ந்து போராட வருமாறு பெண்களுக்கு விசேட அழைப்பு விடுத்தார். பலபெண்கள் படையில் சேர்ந்தனர். ஜான்சிராணி பெண்கள்படைப்பிரிவு என ஒரு பிரிவு அமைக்கப்பட்டது. இப்படைக்குத் தலைமை வகித்தவர் கப்டன்ஸ்கமி.

“பயங்கரவாதிகள்” என அடையாளப் காணப்பட்ட பல பெண்கள் இந்திய பொதுவுடமைக்கட்சியிற் சேர்ந்தனர். இப்படிச் சேர்ந்தவர்களில் ஒருவர், சிட்டகொங் ஆயுதசாலைக் கொள்ளையில் பங்குபற்றிய கல்பனா டட். இவர் பின்பு கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் பொதுச்செயலாளரான, பி.சி.ஜோசி என்பவரைத் திருமணங்கு செய்தார். இப்படிப்பட்ட தீவிரவாதிகளான தியாகிகள், சாதாரண தேசியஅரசியலில் இருந்து பயங்கரவாதிகளாக

மாரியமைக்குக் காரணம், காங்கிரஸின் ஒத்துழையாமை இயக்கத்தின் மீது ஏற்பட்ட வெறுப்புனர்வுதான் என்பது பொதுவுடமைக்கட்சியினரின் கருத்தாகும். தனது மனைவியான கல்பனா ட்ட் பற்றிக் கூறுகையில் பயங்கரவாதம் குழந்தையென்றும் அதன் முதிர்ந்தநிலையே கம்யூனிசம் எனவும் குறிப்பிட்டார்.

பொதுவுடமை இயக்கத்தில் பெண்கள் :

பல பெண்கள் பொதுவுடமை இயக்கத்தில் மும்மரமாக ஈடுபட்டுச் செயலாற்றினார்கள். அவர்களில், உடைஷாதை டாங்கே ஒரு பால்யவிதவை. வைதீகக் கட்டுப்பாடுகளை எதிர்த்து விதவைக்கோலம் பூண்மறுத்து பொதுவுடமைத் தலைவரான எஸ். டாங்கேயை மறுமணங்கு செய்தவர். அவர் மருத்துவத் தாதியாகப் பயிற்சிபெற்று பம்பாயில் பணியாற்றிய பொழுது, தாதி எதிர்ப்பியக்கங்களில் பங்குபற்றினார். தீவிரப் போக்குடைய வேலை நிறுத்தங்களில் பம் பாயில் நடந்தபோது புடவைஆலை வேலை நிறுத்தங்களில் பெண் தொழிலாளர்களை அணிதிரட்டிப் போராட்டத்துக்கு உதவினார். 1929இல் பிரித்தானிய புடவைஆலை வேலை நிறுத்தம் எட்டு மாதங்களாக நடைபெற்றது. இந்த வேலை நிறுத்தம் பெண்களாலேயே ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இந்த வேலை நிறுத்தத்தில் முதலாளியைப் பெண்கள் குழந்துநின்று தடுத்து வைத்தனர். பிற்காலத்தில் இந்தக் “கேரோ” முறை வேலை நிறுத்தங்களில் பிரபலம் பெற்றது.

பிரித்தானிய புடவைஆலை வேலை நிறுத்தத்தில் தீவிரமாகப் பங்குபற்றிய இன்னுமொரு பெண் பார்வதிபாய் போகோர். அவர் மிக எளிமையான குடும்பத்தில் பிறந்து தையல்காரியாக வாழ்ந்தவர். பிற்காலத்தில் மிகப் பிரபலமான மேடைப் பேச்சாளியாக மாறிப் புடவைத் தொழிலாளர்களின் வேலை நிறுத்தங்களை ஆரம்பித்து நடத்தினார். மீனாட்சிசென் என்பவர் பொதுவுடமை அமைப்பாளர்களில் இன்னுமொருவர் ஆவார். இவர் மகாராஷ்ட்ராவில் புடவைத் தொழிலாளிகள், பீடி சுற்றும் தொழிலாளிகள் இடையே வேலைசெய்தார். 1930ம் ஆண்டு பொருளாதார மந்த நிலை ஏற்பட்டிருந்தபொழுது பல தொடர் வேலை நிறுத்தங்களும் இடம் பெற்றன. அவற்றில் இவர் மிகத் தீவிரமாகச் செயற்பட்டார். அக்காலத்தில், பெண்கள் வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபடுவதைக்காண்பது அரிது. இங்கு பெருந்தொகையான பீடி சுற்றும் பெண்கள் வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டது பெரும் பரபரப்பை உண்டுபண்ணியது. இதைக்கண்ட என்.எஸ் பட்கே என்ற நாவலாசிரியர் “தீப்பந்தம்” என்ற தலைப்பில் ஓரங்க நாடகம் ஒன்றை எழுதினார்.

1930களின் பிற்பகுதியில் இரண்டாம் உலகப்போரின்போது (1930-1945) பொதுவுடமைப் பெண்கள் தேசியபோராட்டங்களிலும், வங்காளப்பஞ்சத்தின்போது நிவாரணவேலைகளிலும் ஈடுபட்டனர். சில

சமயங்களில் அகில இந்திய மாதர் சங்கத் தோடு இணைந்தும் செயலாற்றினார்கள். தேசியப்போராட்டத்தில் முன்னின்ற மாகாணமான வங்காளத்தில் பிரித்தானியரால் “பயங்கரவாதிகள்” எனக் கைதுசெய்யப்பட்டு அந்தமான்தீவுச் சிறைச்சாலைகளில் வாடிய, அரசியல் கைதிகளை விடுதலைசெய்யும்படி மிகப்பலம் வாய்ந்த அமைப்புகள் போராடின. பல்வேறு அரசியற் குழுக்களைச் சேர்ந்த பெண்களும் இக்கிளர்ச்சியில் இணைந்தனர். இப்போராட்டம் ஜக்கியப்பட்ட பெண்கள் அமைப்பு உருவாவதற்கு, ஒரு முதல் முயற்சியாக அமைந்தது.

அக்காலகட்டத்தில் அகிலஇந்திய மாணவர்சம்மேளனம், நாட்டின் பலபாகங்களிலிருந்தும், பெண்களை அணிதிரட்டும் பணிக்காக மாணவிகள் குழு ஒன்றை அமைத்தது. வங்கம், பம்பாய், பஞ்சாப் மாநிலங்கள் இதைப் பெரிதும் ஆதரித்தன. மாணவர்கள் ஒரு மாநாட்டை லக்னோவில் நடத்தினர். இதற்குத்தலைமை தாங்கியவர் ரேணு சக்கரவர்த்தி. அவர் ஒரு தீவிர பொதுவுடமைவாதி. மாணவிகள் இயக்கம் வளர் ஆரம்பித்தது, அங்கத்தவர் தொகை 50,000 ஆயிற்று. அரசியற் செயற்பாடுகள் கறுகறுப்பட்டை, பெற்றோர்களின் தடையையும் மீறிப் பெண்கள் வீடுகளை விட்டு வெளியே வரத் தொடங்கினார்கள். இவர்களில் பலர் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர்களால் கைதுசெய்யப்படும் ஆபத்தை எதிர் நோக்க வேண்டியிருந்தது. மாணவியர் இயக்கத்தலைவி கமலாதாஸ்குப்தா கைது செய்யப்பட, கல்யாணிமுகர்ஜி தலைவியானார். பிற்காலத்தில் அவர் பொதுவுடமைத் தலைவர்களில் ஒருவரான மோகன் குமாரமங்கலத்தைத் திருமணம் செய்தார். 1942 இல் பல பிரபலமான பெண்கள் சேர்ந்து மகளிர் தற்காப்புச் சங்கம் என்ற அமைப்பை உருவாக்கினர். இது வங்காளத்தில் பிரபலமடைந்து வளர் ஆரம்பித்தது. வங்கதேசத்தில் ஜப்பானியர் குண்டு வீசியதைத் தொடர்ந்து, பெண்களுக்கும் நாட்டுக்கும் தற்காப்புத் தேவை என்பது உணரப்பட்டது. இவ்வமைப்பினர் காந்திஜியையும் ஏனைய தேசியத் தலைவர்களையும் விடுதலைசெய்யும்படி பல கலோகங்களை வெளியிட்டதோடு பஞ்சநிவாரண வேலைகளிலும் ஈடுபட்டனர். மக்கள் சேவையும் நாட்டுப்பணியும் பிரிக்கமுடியாதனவாக இருந்தன. மக்களின் ஆதரவுபெற்ற ஒரு ஆட்சி அமைந்தால் மட்டுமே மக்களின் துன்பங்களுக்குத் தீர்வு காணமுடியும் என்பதைப் பெண்களுக்கும் மக்களுக்கும் அவர்கள் உணர்த்தினர்.

வங்காளதேசத்தில் 1942ஆம் ஆண்டு ஏற்பட்ட கொடிய பஞ்சத்தில் சகல வர்க்கங்களைச் சேர்ந்த பெண்களும் நிவாரணவேலை மேற்கொள்வதிலும் அரசியற் போராட்டத்திலும் ஒன்றுபட்டு நின்றனர். 1943ஆம் ஆண்டில் இந்துப்பெண்களும் முஸ்லிம் பெண்களும் தற்பாதுகாப்பு லீக் இன் அமைப்பில் ஒன்று திரண்டு, உணவு வழங்கப்பட வேண்டும் எனவும் விலைவாசி உயர்வுக்கெதிராகவும் உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தை

நடத்தினார்கள். 1943ஆம் ஆண்டு வங்காளத்தில் நடைபெற்ற மாநாட்டில் 22 ஆயிரம் அங்கத்தவர்கள் இருந்ததாகக் கூறப்பட்டது. 1944ஆம் ஆண்டு கூடிய மாநாட்டில், அங்கத்தவர் தொகை 43,000 ஆக அதிகரித்தது. அந்த மாநாட்டில் பஞ்சத்தின்போது நிர்க்கதியாக்கப்பட்டு வேறு வழியின்றி விபசாரிகளாக மாற்றப்பட்ட பெண்களின் புனர்வாழ்வு பற்றிய விடயம் முன்னெடுக்கப்பட்டது. பல அனாதைவிடுதிகளும், நிவாரணநிலையங்களும், குழந்தைகள்காப்பகங்களும் நிறுவப்பட்டன.

முடிவுரை:

19ஆம், 20ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப காலத்திலும் இந்தியாவின் அரசியல் போராட்டங்களிலும், பெண்களின்நிலையை உயர்த்துவதற்கான போராட்டங்களிலும், பெண்களின் பங்களிப்பு பற்றிய ஆய்வுநடத்தியதில், முன்றாம் உலகநாடுகளில் பெண்களால் எதிர்கொள்ளப்பட்ட பிரச்சினைகள் பற்றி வரலாற்று பூர்வமாக அறிந்துகொள்வதற்கு மிக அவசியமான தகவல்கள் கிடைத்தன. இங்கு அதிகமாக வெளிப்படுவது, வெளித்தோற்றுத்தில் புரட்சிகரமாற்றம் எனக் காட்டிக்கொண்டே பழையைப் பேணிக்காப்பதற்கு எப்படி நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டது என்ற விடயமாகும். சட்டபூர்வமாக சதி போன்ற மிகமோசமான செயல்களை ஒழிப்பது, பெண்கள் வியை ஆதரிப்பது, சத்தியாகக் கிரகத்திற்கு பெண்களை அணிதிரட்டுவது போன்ற விடயங்களை முக்கியத்துவம் கொடுத்துப் பிரசாரம் செய்வதன் மூலம் மாற்றமொன்று நடைபெறுகிறது என்ற வெளித்தோற்றுத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டே, பெண்களை சமூகம், குடும்பம் என்ற அமைப்புக்குள் கட்டுப்படுத்தி ஆண்கள் வைத்துக்கொண்டனர். சுதந்திரத்திற்கான நீண்டகாலப் போராட்டத்தின் எந்தக்கட்டத்திலும், பெண்களைப் பாதிக்கின்ற புரட்சிகரமான மாற்று வழக்கங்கள், சமூகமாற்றங்கள் பற்றிய கோரிக்கைகள் தேசியஇயக்கத் தின் கோரிக்கைகளுடன் மிக முக்கியமானவையாக இடம்பெறவில்லை. அத்துடன் தேசியவிடுதலைக்கான போராட்ட இயக்கங்களில் புரட்சிகரமான பெண்ணிலைவாதச் சிந்தனை உணர்வுகள் இடம்பெறவில்லை. தேசிய போராட்டங்களில் ஈடுபட்டபெண்கள், தாம் பெண்கள் என்பதால் தம்மைப் பாதித்த விடயங்களை முன்வைத்துப் போராட இச்சந்தரப்பத்தைப் பயன்படுத்தவில்லை. பாரம்பரியமாக இருந்துவந்த கட்டுப்பாடுகளுக்குள் இருந்து தம்மை விடுவிப்பதற்குப் பதிலாக அவர்கள் “மாற்றமடைந்து வரும் சமூகத்தினதும் குடும்பத்தினதும் தேவைக்கேற்ப மனைவிமார், மகள்மார், தாய்மார் என்ற பாத்திரங்களுக்குள் தம்மைத் திரும்பவும் உறுதியாக்கிக் கொண்டனர்” என்று மகும்தார் குறிப்பிடுகின்றார். தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தின் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் பெண்கள் பங்குபற்றியபோதும், அவர்கள் அக்காலவழக்கப்படியே ஆண்தலைவர்களின் கட்டளைப்படியும், அவர்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட விடயங்களை ஏற்றும்

நடந்துகொண்டனர். மில்ஸ் குறிப்பிடுவது போல, “பெண்களை அரசியல் போராட்டங்களில் ஈடுபடுத்துவது எந்தவொரு ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு போராட்டத்திற்கோ அல்லது தேசவிடுதலைப் போராட்டத்திற்கோ ஒரு தந்திரோபாயத் தேவையாக இருந்தது. ஆனால் அந்த இயக்கத்தின் முக்கியநோக்கத்தைப் பொறுத்து தந்தை வழிக்குடும்ப அமைப்பு சமுதாய அலகாகப் பாதுகாக்கப்பட வேண்டுமா? என்பது தீர்மானிக்கப்பட்டது. பெண் கள், தங் கள் தொழிற் பாடு கட்டுப்படுத் தப்படுவதையும், தந்திரோபாயமாகப் பயன்படுத்தப்படுவதையும் தாமே ஏற்றுக்கொண்டனர்” என்ற உண்மை, அவர்களைச் சிறந்த போராட்டக் கருவிகளாக்கப் பயன்பட்டது. அவர்கள் தங்கள் விடுதலைக்கும் தங்களது நன்மைக்குமாகப் போராட ஒரு உபாயத்தைத் திட்டமிடவில்லை. இவ்விதம் அவர்கள் தமது நோக்கங்களைத் தேசிய விடுதலைக்காகத் தாழ்த்திக் கொண்டனர். அவர்கள் மரபுரீதியான “பதிவிரதத்தன்மை”, “சதி”, “தியாகமனப்பான்மை கொண்ட பெண்” போன்ற கருத்துக்களை மீளவும் உறுதிப்படுத்திக் கொண்டனர். இருந்தபோதிலும் அரசியல் போராட்டங்களில் பெண்களின் தீவிரமான பங்களிப்பு, தொழிலாளவர்க்கப் போராட்டங்கள், குடியானவர்களின் புரட்சிகள் என்பவற்றில் பங்குபற்றியமை, மரபுரீதியான பெண்மை பற்றிய பிரதிமைப்படுத்தலுக்கு மாறாக, இந்தியப் பெண்கள் சமூகஅரசியல், மாற்றங்களுக்காகத் தீவிரமாகத் துணிவுடன் பங்குபற்றினார்கள் என்ற இன்னுமொரு பாரம்பரியத்தையும் விளக்குகிறது.

அனைத்து ஆசிய பேணகள் மாநாட்டில் பங்குபற்றியோர், ஜூவரி 1931, லக்னோ, இந்தியா

பேரன்களுக்கும் பாக்குறிமை ஹெண்டுமேண்டு கோரி விசீட் ஆதாங்க்குழுவைச் சந்தித்த இவேங்கூப் பேரன்கள் குழி, 1928. முன் வரினைசயல் இடிருந்து வலமாக: திருமதி. ஆர்.எஸ்.எஸ். கணவர்த்தன, டாக்டர் மேரிட் ஜமீ, திருமதி.ஈ.ஆர்.தம் பிழகு, திருமதி.தி.எம்.தி.ருந் து வீட்டிற்கு வரை கொண்டு வருமாக தீருமதி. வயனல். டி. பொன் செக, செல்வி. வேரான் வி, டாக்டர்.என்.சத் தியவாலின் வர ஜயர், திருமதி அங்கள் டி சில்வா, திருமதி.ஏ.பத்மநாதன், திருமதி.ஏ.குணசிளக, திருமதி.

கிளங்கையிற் பெண் கள் நிலை

பெண்களின் சுதந்திரமும் தாழ்ந்தநிலையும்:

“நாம் புனிதப்போரூக்குப் போகின்றவர்களைப் போன்ற உணர்வுடன் சென்றோம். எங்களிடம் கேட்கப்பட்ட கேள்விகளுக்கு மிக உற்சாகத்தோடு பதிலளித்தோம். டொனமூர் பிரபு, தோட்டங்களில் வாழ்ந்த இந்தியத் தொழிலாளிப் பெண்களுக்கும் வாக்குரிமை கொடுக்கவேண்டும் என்று விரும்புகிறீர்களா? என்று கேட்டார். நிச்சயமாக அவர்களும் பெண்கள் தான். நாம் சகல பெண்களுக்கும் வாக்குரிமை கிடைக்கவேண்டும் என்று கேட்கிறோம்” என்று அரசியல் யாப்பு சீர்திருத்த ஆணைக்குமுனின் முன் சாட்சியம் அளிக்கச் சென்ற பெண்கள் குழுவிற்கு தலைமை தாங்கிச் சென்ற அக்னஸ் த சில்வா கூறினார்.

1960ம் ஆண்டில் திருமதி சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கா உலகின் முதற் பெண் பிரதம்ராகப் பதவியேற்றபோது, ஸ்ரீலங்கா உலகின் கவனத்தைக் கவர்ந்தது. ஸ்ரீலங்காவில் பெண்களின் நிலைமையை இது உணர்த்தியது. சமத்துவம், சுதந்திரம் என்பனவற்றை இது பிரதிபலிப்பதாக, ஸ்ரீலங்காவிலும் வெளிநாடுகளிலும் பரவலாக பேசப்பட்டது. இந்தக்கருத்தை மேலும் வலியுறுத்துவதற்காக ஸ்ரீலங்காவில் புராதனகாலத்ததிற் கூட பெண்கள் மிக உயர்ந்தநிலையில் இருந்ததாகவும் அயல் நாடுகளைப் போல சதி, முக்காடு அணிதல், பாலியவிவாகம், விதவைக்கு மறுமணம் செய்யும் உரிமை மறுக்கப்படல் போன்ற கொடுமைகள் இலங்கைப் பெண்களுக்கு இருக்கவில்லை என்றும், ஏனைய ஆசிய நாடுகளிலும் பார்க்க தற்கால ஸ்ரீலங்காவில் பெண்கள் சிறப்பாக வாழ்வதாகவும் கூறப்பட்டது. இலங்கையில் பெண்களின் கல்வியறிவு வீதம் கூடியதாயும், பிரசவத்தில் இறக்கும் வீதம் குறைந்தும், ஆயுள்வீதம் அதிகரித்தும் காணப்படுகிறது. இருந்தபோதிலும் ஸ்ரீலங்கா சமுதாயத்தில், பெண்களின் நிலை பற்றி மிகக்கூர்மையாக அவதானித்தால் பெண்களுக்குச் சாதகமான நிலைமைகள் இருப்பதாகத் தோன்றினாலும் கூட, பெண் கள் கீழ்மைப்படுத்தப்பட்ட நிலையிலேயே தொடர்ந்தும் இருந்துவருகிறார்கள்.

ஸ்ரீலங்காவின் வரலாற்றில் மதா'தியிலும், அரசியலர்தியிலும் பங்களிப்புச்செய்த பெண்கள் பற்றி கூறப்பட்டிருக்கிறது. புராணக் கதைகளின் படி 2500 ஆண்டுகளுக்கு முன், குவேனி என்ற இயக்கப்பெண் இலங்கையை ஆண்டதாக கூறப்படுகிறது. தங்கள் உரிமைகளைத் தாமே பெற்று ஆட்சி நடத்திய பெண்கள் பற்றியும் வரலாற்றில் கூறப்படுகிறது. அனுலாதேவி, சோமாவதி, லௌவதி, சுகலா என்னும் அரசிகள் தங்கள் இராட்சியத்தின் படைகளை நடத்திச் சென்று போரிட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. ஆயினும் அப்பெண்கள், அரசர்கள் அல்லது முக்கிய பதவிகளில் இருந்தவர்களின்

மனவியாகவோ, தாயாகவோ, மகளாகவோ இருந்தனர். அப்படிப் பட்டவர்களைத் தவிர தமது திறமையால் உயர் பதவிபெற்ற பெண்கள் பற்றி வரலாற்றில் கூறப்படவில்லை.

புவியியல் ரீதியாக இலங்கை அமைந்துள்ள விதம், நாட்டின் மக்கள் பரம்பல், சமூகம், கலாசாரம் என்பனவற்றில் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றது. நாட்டின் மக்கள் இரண்டு பிரதான இனக்குழுக்களைச் சேர்ந்தவர்களாக உள்ளனர். இந் தியாவின் பல பாகங் களிலும் இருந் துவந் துகுடியேறியவர்களும், நாட்டின் பழங்குடி மக்களும் பல்வேறு வகைகளில் கலந்து வாழ்ந்தனர். வியாபாரத்திற்காக வந்த அரேபியர், முஸ்லிம்கள், ஜோப்பியர்கள் என்போர் இந்நாட்டில் வாழ்கின்றனர். தென்னிந்தியாவில் அரசாண்ட அரசர்கள் காலத்திற்குக்காலம் படையெடுத்தும் ஒப்பந்தங்கள் செய்தும் இலங்கையுடன் தொடர்புடையவராக இருந்தனர். இவ்விதம் ஏற்பட்ட தொடர்புகளால் இந்தியாவிற்கும் இலங்கைக்குமிடையில் கலாசார சமூகத்தியான தொடர்புகளும் இருந்தன. எனவே பெண்கள் தொடர்பான கருத்தியல், சமூக அமைப்பு என்பனவற்றில் பல ஏற்றுமைகள் காணப்பட்டன. இந்தியாவில் பெண்களின் அடிப்படைப் பாத்திரம் தாய், மனைவி அல்லது மகள் என்பதுடன் குடும்பத்திலுள்ள ஆண்களுக்குப் பெண்கள் அடங்கிநடக்க வேண்டும் என்ற கருத்தும் இருந்தது. இது இலங்கைப் பெண்களைப் பாதித்த கருத்தியலில் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும். பெளத்தசமயம் நாட்டில் இருந்தமையால் இலங்கையின் கலாசாரத்தை அமைப்பதில் பெளத்தம் முக்கிய இடத்தை வகித்தது. பெளத்தம் இந்தியாவில் தோன்றினாலுங்கூட அது இலங்கையிலும் ஏனைய ஆசியநாடுகளிலும் தான் வளர்ச்சியற்றது. முன்றாம் நூற்றாண்டில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட பெளத்தம் வளர்ச்சிபெற்று அரசின் மதமாயிற்று. எனவே இத்தொடர்பில், பெளத்தமத்திற்கும் பெண்களுக்குமிடையே உள்ள சிலஅம்சங்கள் ஆராயப்படவேண்டியவை.

பெளத்தமதமும் பெண்களும்:

கங்கைச்சமவளியில் மக்கள் விவசாயம் செய்து நிலையாக வாழ ஆரம்பித்த காலத்தில் பெளத்தமதம் தோன்றியது. மக்கள் இடம் பெயர்ந்து நாடோடிகளாக வாழ்ந்த காலத்தில் தோன்றிய பிராமணிய மருபுகளோடு தொடர்புடைய பொருளாதார அமைப்பு, நிலையாக வாழத் தொடங்கிய பின் பொருத்தமற்றதாயிற்று. பிராமணர்களின் பல சடங்குகள், சம்பிராதயங்களை பெளத்தம் எதிர்த்தது. பிரதானமாக சமூகத்தில் பெண்களின்நிலையைச் சீர்திருத்த பெளத்தம் எடுத்த முயற்சிகள், சில தாக்கங்களை ஏற்படுத்தின.

இந்தியாவைப் பற்றிய ஆய்வின்படி பிராமணசமூகஅமைப்பு, சாதியை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகவும், தந் தைவழி ஆணாதிக்கம்

கொண்டதாகவும் காணப்பட்டது. பெண்களுக்கு வீட்டுக்கடமைகள் தவிர வேறு எவ்வித பங்களிப்புக்கும் இடமளிக்கப்படவில்லை. பெளத்தம் பெண்களுக்கு சமூகவாழ்வில் இடமளித்தது. முக்கியமாகப் பெண்கள் பெளத்தமதப் பிக்குணிகளாக வர அனுமதிக்கப்பட்டனர். ஆனால் பிராமணர்களைப் பொறுத்தவரை மதச்சடங்குகள் யாவும் ஆண்களின் தனியுரிமையாக இருந்தன.

சமூகத்தின் பல்வேறு பகுதிகளிலுமிருந்து பெண்கள் பிக்குணிகளாக வர அனுமதிக்கப்பட்டனர். அரசகுடும்பத்தவர்கள் பணம் படைத்த வணிகர்கள், சாதாரணமக்கள் எனப்பல பிரிவுகளைச் சேர்ந்த பெண்கள் பிக் குணிகளாகச் சேர்ந்தனர். கலாசாரரீதியாக மாற்றுவழி ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட அளவில், பெண்களுக்கு பால்நிலை அடக்குமுறை, சமூகவாழ்வில் விதித்த கட்டுப்பாடுகள் குறைக்கப்பட்டன. பெண்கள் பிக்குணிகளாக மாறியமைக்குப் பலகாரணிகள் இருந்தன. பலர் பெளத்த பிக்குணிகளின் பாடல்களினால் மனம் கவரப்பட்டனர். குடும்பங்களில் அவர்களின் கீழ்மைப்பட்டநிலை, சிலரை பிக்குணிகளாகத் தூண்டியது. சிலர் ஆண்மீகவழியில் பெண்கள் ஈடுபடத் தகுதியற்றவர்கள் என்ற கருத்தை மாற்றவேண்டும் என்பதற்காகவும் பிக் குணிகளாக மாறினார்கள். பிக் குணிகளாகப் பெண்கள் மாறியதற்கு பிரதானமான காரணம் ஆணாதிக்கத்தில் இருந்து தப்புவதற்காகும். குடும்பங்களில் பெண்கள் மிகவிக்கவாசமாக கணவனுக்கும் அவனது குடும்பத்தவருக்கும் உழைத்தபோதும், அவர்களைக் கணவரோ குடும்பத்தாரோ மதிக்கவில்லை எனச் சிலபாடல்களில் கூறப்படுவதன் மூலம், நிலைமையைத் தவிர்க்கவே அவர்கள் பிக்குணிகளாக மாறினர் என்று கொள்ளலாம்.

பெண்கள் பிக்குணிகளாக மாறியபோதும் கூட, அவர்களால் ஆண்களின் கட்டுப்பாடுகளிலிருந்து முற்றாக விடுபடமுடியவில்லை. பிக்குகளுக்கும் பிக்குணிகளுக்கும் இடையேயுள்ள செயற்பாடுகளில் வித்தியாசம் இருந்தது. பிக்குமார்களின் அங்கிகளைத் துவைக்க வேண்டிய கடமை பிக்குணிகளுக்குக் கொடுக்கப்படவில்லை. ஆனால் எவ்வளவு காலம் பிக்குணியாக இருந்தபோதிலும் மிக இளம் புத்தபிக்குவிற்கு கூட அவர்கள் குளிந்து வணக்கம் செலுத்த வேண்டிய நிலை இருந்தது. சகலபிக்குகளுக்கும், பிக்குணிகள் தாழ்த்தப்பட்ட நிலையிலேயே இருந்தனர். பிக்குமார் பிக்குணிகளின் கூட்டங்களில் பேசலாம். ஆனால் பிக்குணிகளுக்கு அந்த உரிமை கிடையாது. இருந்தபோதிலும் பெண் என்ற வகையில், பிக்குணியாக இருப்பது ஓரளவு உரிமையுள்ளதாகக் கருதப்பட்டது.

இலங்கையில் பெளத்தசமயம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதைத் தொடர்ந்து பிக்குணிகள் சங்கமும் ஆரம்பிக்கப்பட்டுவிட்டது. பெளத்தசமயத்தின்

வரலாற்றில் சாதியமைப்பும், சமூகக்கொடுமைகளான சதி, விதவைகளுக்கு மறுமணம் செய்யும் உரிமைமறுப்பு போன்ற பெண்களுக்கு எதிரான கொடுமைகளும் ஓரளவு குறைந்தன. குடும்பவழைப்பில் பெண்கள் ஓரளவு மதிக்கப்பட்டாலும்கூட, சமூகம் தந்தைவழிச்சமூகமாகவும், பெண்கள் கீழ்மைப்படுத்தப்பட்ட நிலையிலும், இருக்க வேண்டியிருந்தது.

இந்த நிலையை “காவிய சேகரய” என்ற 15ம் நூற்றாண்டு சிங்களக் கவிதை நன்கு விளக்குகிறது. திருமணம் ஆகி கணவன் வீட்டிற்குப் போகும் மகளுக்கு தந்தை கூறும் புத்திமதியாக இக்கவிதை அமைந்துள்ளது, “உனது கணவனின் அனுமதியின்றி எங்கும் போய் விடாதே, விரைவாக நடக்காதே, உனது கணவனுக்கும் குடும்பத்தவருக்கும் ஒரு பணியாளரைப் போல் இரு, உனது கணவனது கவனம் வேறு பெண்களிடம் போனாலும்கூட அவரிடம் அதைப்பற்றிக் கேட்டுவிடாதே, உனது கவலையை கண்ணீர் விட்டு அழுவதோடு நிறுத்து” போன்ற புத்திமதிகள் இதிற் கூறப்படுகின்றன. முற்பிறவியில் செய்த பாவங்களாற் தான் பெண்ணாகப் பிறக்கிறாள் என்ற கருத்தும் புத்தராக வர ஒரு ஆணால்தான் முடியும் என்றும் கூறப்படுவதால், பெண்களுக்குத் தாம் அடுத்த பிறவியில் ஆணாகப் பிறக்கவேண்டும் என்ற நோக்கமும் இருந்தது. எனவே மரபுநியாகப் பெண்கள் ஆண்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்தே எப்பொழுதும் வாழவேண்டும் என்ற கருத்தியல் இருந்துவந்தது. ஏகாதிபத்திய ஆட்சியேற்பட்டபோது இந்த மரபுநியான வழக்கம் மாற்றதொடங்கியது.

ஏகாதிபத்திய ஆட்சியின்கீழ் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள்:

ஆங் கிலேயர், இலங்கையைக் கைப்பற்றி ஆட்சிசெய்யத் தொடங்கியபின் சமூகவழைப்பிலும் அரசியலமைப்பிலும் பல அடிப்படை மாற்றங்கள் ஏற்படத்தொடங்கின. போர்த்துக்கீசரும் ஒல்லாந்தரும் அப்போது மக்கள் பின்பற்றிய மதங்களை அடக்கித் தமது மதமான கிறிஸ்துவ மதத்தை பரப்புவதிலும் சமூகவரசியல் மாற்றங்கள் செய்யவும் முற்பட்டனர். இவர்கள் முக்கியமாகத் திருமணம் தொடர்பான சட்டங்களை மாற்ற முயற் சித் தனர். அன்னியர் வருகைக்கு முற் பட்டகாலத் தில் சிங்களமக்களிடையே இருந்த, திருமணச் சட்டங்களின் பிரதிபலிப்பே இன்றைய விவசாய சமுதாயவழைப்பாகும். அன்று இரண்டுவிதமான திருமணச்சட்டங்கள் இருந்தன. டிகா அல்லது பினா என்ற முறைகள் பின்பற்றப்பட்டன. “டிகா” முறையின் படி திருமணம் செய்யும் பெண்திருமணத்தின்பின் கணவன் வீட்டில் அக்குடும்பத்தில் ஒருத்தியாக வசிக் கவேண்டும். அவளுக்கு பெற் ரோரினால் ஓரளவு சீதனம் கொடுக்கப்பட்டது. அதன்பின் அவளுக்குப் பெற்றோரின் சொத்தவிலுரிமை கிடையாது. பினாமுறையில் திருமணஞ் செய்தால் கணவன் மனைவியின் வீட்டில் வசிக் கவேண்டும். இந்தமுறையில் திருமணஞ் செய்யும்

பெண்ணுக்குத் தந்தையின் சொத்தில் சமபங்கு உண்டு. பெண் விரும்பினால் கணவனைத் தூரத்திலிடவும் முடியும். சாதியும் ஏனைய பிரச்சினைகளும் திருமணங்களில் கவனிக்கப்பட்டன. இருபக்கத்தவரின் சம்மதத்துடன் திருமணங்றவை முறித்துக் கொள் எழுடியும். கண் டிப்பகுதியில் பலதாரமணம் வழக்கத்தில் இருந்தது. குறிப்பாக ஒரே குடும்பத்தைச் சேர்ந்த சகோதரர்கள் ஒரு பெண்ணை மணங்செய்யும் வழக்கம் இருந்தது. இவ்வழக்கம் மிகச்சிறிய அளவிலேயே இருந்தது. ஒல்லாந்தர் கரையோரப் பிரதேசங்களை ஆட்சி செய்தபோது தந்தைவழி ஆதிக்கத்தை பின்பற்றும் ரோமன் டச்சுக்கட்டத்தை அறிமுகங்களை செய்தனர். பிரித்தானியர் கண்டியைக் கைப்பற்றிய பின் அங்கு தமது சட்டப்படி ஒருதாரமணத்தை ஆதிரித்து பலதாரமணத்தை நீக்க முயற்சித்தனர். அத்துடன் பிள்ளைகளின் பிறப்புப் பதியப்படவேண்டும் எனவும் அப்படிப் பதியப்பட்டாற்தான் தந்தையின் சொத்துக்களுக்குச் சட்டப்படி உரிமை கோரமுடியும் என்றும் கூறப்பட்டது. இது கண்டிப்பிரதேசத்தில் பலத்த எதிர்ப்பைக் கிளப்பியது. கண்டி மக்கள், பிள்ளைகளின் பிறப்பைப் பதிவு செய்வதை அலட்சியப்படுத்தினர். எனவே அரசாங்கம் மக்களுடன் ஓரளவுக்கு ஒத்துப்போக வேண்டியேற்பட்டது. சொத்துரிமைப் பிரச்சினை தீர்க்கமுடியாததாக இருந்தாலும் கூட திருமணங்களை இருபகுதியாரின் சம்மதத்துடன் முறித்துக் கொள்ளவும் மாகாணநிர்வாகத்திற்குப் பொறுப்பானவர்களின் விசாரணையின் பின் விவாகரத்திற்கு அனுமதிவழங்கவும் ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. இதன் மூலம் நீதிமன்றத்திற்குச் சென்று விசாரணைக்கு முகம் கொடுப்பது தவிர்க்கப்பட்டது. இன்றுவரை கண்டியமக்கள் விவாகரத்துச் செய்யும் விடயத்தில் இம்முறை பின்பற்றப்படுகிறது.

பெருந்தோட்டத்தொழில் இலங்கையில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. முதலில் கோப்பியும் பின்பு தேயிலை, இறப்பர், தென்னந் தோட்டங்களும் ஆரம் பிக் கப்பட்டன. பணம் படைத்த ஒரு நடுத்தரவர்க்கமும், தொழிலாளவர்க்கமும் உருவாயின. 19ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பகாலந்தொட்டு இந்த நிலவசதி, பணவசதி படைத்த நடுத்தரவர்க்கத்தினர் ஐனநாயக உரிமைகள், சமசந்தர்ப்பம் அரசியல் சீர்திருத்தம் என்பவற்றுக்காகப் போராடத்தொடங்கினர். இக்கோரிக்கைகளை அவர்கள் மதல்தாபானங்கள், கலாசாரவமைப்புகள் மூலம் விடுத்தனர். 20ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் அரசியல்ரீதியான போராட்டங்கள்மூலம் அரசியலமைப்பில் சீர்திருத்தங்கள் செய்யப்பட வேண்டுமென வலியுறுத்தப்பட்டது. தொழிலாள வர்க்கத்தினரும் பொருளாதாரத் திருத்தங்கள், தொழிற்சங்கவுரிமைகள் என்பவற்றிற்காகப் போராடத் தொடங்கினர். பலசமயங்களில் வேலைநிறுத்தங்கள் கூடச் செய்யப்பட்டன. இந்தவிதமான மத, கலாசார, தேசியதொழிலாளர் போராட்டங்கள் அனைத்தும், பணம் நில வசதி படைத்த உயர் மட்ட நடுத்தரவர்க்கத்து ஆண்களாலும், கீழ்மட்ட நடுத்தரவர்க்கத்து ஆண்களாலும்

மேற்கொள்ளப்பட்டன. அவர்களோடு ஒருசில பெண்களும் இப்போராட்டங்களை ஆதரித்து ஈடுபட்டனர். இந்தவிடயத்தில் ஏனைய நாடுகளைப் போலவே இலங்கையின் நிலையும் இருந்தது.

இலங்கையிற் பெண்கள் ஈடுபட்ட போராட்டங்களை ஆராய்வதற்கு இரண்டுவர்க்கங்களிடையே காணப்பட்ட வேறுபாடுகளையும் தெளிவாகப் பிரித்தறிய வேண்டியுள்ளது. முதலாவது பிரிவினர் பெருந்தோட்டங்களில் வேலைசெய்த பெண்கள் மற்றும் நகர்ப்புறங்களிலும் கிராமங்களிலும் வேலை செய்த தொழிலாளவர்க்கத்துப் பெண்கள். அவர்கள் பொருளாதார உரிமைகளுக்காகவும் அரசியலுரிமைகளுக்காகவும் போராட்டங்கள். இரண்டாவது பிரிவினர், நடுத்தரவர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். இவர்களில் சிலர் நடுத்தரவர்க்கத்து ஆண்களைப் போலவே சமவரிமை வேண்டுமென்றும் வேறு சிலர் சமூகத்தில் புரட்சிகரமாற்றங்கள் தேவையென்றும் கோரினார்கள். பெண்களுக்குக் கல்விகற்க வாய்ப்புக் கிடைத்தமை இக்கோரிக்கைகளுக்கு அடிகொலியது. கல்வி வாய்ப்புக்களால் 18ம் நூற்றாண்டிலேயே பல பெண்பாற் புலவர்கள் உருவாயினர்.

18ம் நூற்றாண்டுப் பெண்பாற் புலவர்கள்:

காலனித்துவமுட்சிக்கு முந்தியகாலத்தில் கல்வி, என்பது பெரும்பாலும் பெளத்தகுருமாரின் தொழிற்பாடாகவே இருந்தது. கல்வி, பெளத்த விகாரைகளில் பிரிவேணாக்கள் என அமைக்கப்பட்ட, பெளத்த குருமாரால் நடத்தப்பட்ட, பாடசாலைகளிற்தான் கற்பிக்கப்பட்டது. அதனால் கல்வி பெரும்பாலும் ஆண்களுக்கே உரியதாகக் கருதப்பட்டது. சமஸ்கிருதத்திலும் சிங்களாஇலக்கியத்திலும் நன்கு தேர்ச்சிபெற்ற பெண்கள் இருந்ததாகப் பல சான்றுகள் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் அக்காலக் கல்விமுறையின் அமைப்பையும் தன்மையையும் பார்க்கும் பொழுது இவ்விதம் புலமைபெற்ற பெண்கள் சமுதாயத்தின் உயர்குடியைச் சேர்ந்தவர்களாயிருந்தனர் என்றும் அவர்கள் புறநடையாகக் கணிக்கப்பட வேண்டியவர்கள் எனவும் கொள்ளலாம். பொதுவாகப் பார்க்கும்பொழுது பெண்கள் எழுத்தறிவு கல்வியறிவு அற்றவர்களாகவே இருந்தனர்.

ஒல்லாந்தர் தமது ஆட்சிக்காலத்தில் தேவாலயங்களைச் சேர்ந்த பிரதேசங்களில் பாடசாலைகளை அமைத்தனர். அப்பாடசாலைகள் சமயத்தைப் பற்பும் நோக்குடன் அமைக்கப்பட்டனவை. நேரடியாக, பலாத்காரமாக மதமாற்றும் செய்வதைவிட இது மிகப் பயனுள்ள வழியென அவர்கள் கருதினர். இவ்விதம் கல்விகற்ற பலர் ஒல்லாந்தருரசாங்கத்தில் சிறுபதவிகளை வகிப்பதன்மூலம் அரசுக்கு உதவியாக இருந்தனர். இப்பாடசாலைகளில் ஆண்களும் பெண்களும் சேர்ந்தே கல்விகற்றனர். இதனால் பெண்களுக்குச் சாதாரண மக்களுக்குரிய கல்விபெற வாய்ப்புக் கிட்டியது. இவ்வாய்ப்பைப் பெற்ற பெண்கள், டச்சுஅரசாங்கத்தில் சிறிய

பதவிகளை வகித்தவர்களின் பிள்ளைகளும், பாடசாலை ஆசியர்களின் பிள்ளைகளுமாவர். இவ்விதமாக ஆசியநாடுகளிடையே ஓய்விடும்போது நம்நாட்டுப் பெண்களின் எழுத்தறிவாற்றல் குறிப்பிடத்தக்களவில் முன்னேறியிருந்தது.

நீண்டகால அன்னியஆட்சியால், சிங்கள இலக்கியமும், சகலவிதமான கலாசார வெளிப்பாடுகளையும் போலவே பாதிக்கப்பட்டது. 18ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் தென்னிலங்கையில் சிங்கள இலக்கியம் திரும்ப வளரத் தொடங்கியது. அவ் விலக்கியங்களை உயர்ந்த இதிகாசங்கள் போலல்லாமல் கிராமியஇலக்கியம் என்றமட்டத்தில் பார்க்கவேண்டும். இந்த இலக்கியவளர்ச்சியோடு தொடர்புடையவர்களாகப் பெளத்த குருமாரும், உள்ளுரில் சிறியபதவி வகித்தவர்களும் மட்டுமன்றி பெண்களும் இருந்தனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

மிகவும் அறியப்பட்ட பெண்களினால் “மாத்தறை மரபை” சேர்ந்த எனக் கூறப்பட்ட கஜமன்னோனா. இவர் 1758ம் ஆண்டு ஒரு சிறிய உத்தியோகத்தரின் மகளாகப் பிறந்தார். அவருடைய பாட்டன் பரிசு பாடசாலை ஆசிரியராகக் கொழும்பில் பணிபுரிந்தவர். அங்குதான் கஜமன் நோனா கல் விகற்றார். அவர் மாத்தறையில் வசித்த ஒரு உத்தியோகத்தரைத் திருமணஞ்சு செய்தார். அவருடைய உண்மைப் பெயர் டொன் கொர்னேலியா பெருமாள். அவருடைய பெயரே மேற்கத்தேய தொடர்பைக் காட்டுவதாக இருக்கிறது. அவர் பெளத்தகுருமாரிடம் சிங்கள மொழியைக் கற்று ஒரு கவிஞராகிப் புகழ் பெற்றார். அவரது கவிதைகள் கிராமிய மரபுநடையிலும் வழமையான சிங்களக்கவிதை வடிவிலும் அமைந்தனவாக இருந்தன. அவருடைய கவிதைகளின் கருப்பொருள் சமகால சமுதாயத்தின் உண்மைகளைக் கூறுவதாக இருந்தது. அத்துடன் அக்காலச் சமுதாய உள்ளாட்டுக் கலாசாரப் புனரமைப்புக்கும் மேற்குலக நவீன போக்குகளுக்குமிடையிற் சிக்கியிருந்தது. சிலகவிதைகள் காதல் சார்ந்த சிற்றினப்ப பாடல்களாக இருந்தன. அவை பழைய சிங்கள இந்தியக் கவிதை மரபுகளைச் சார்ந்தாக இருந்தன. எலப்பட்ட திசாவ என்ற மாவட்டத்திலைக்கு எழுதப்பட்ட காதல் கவிதைத் தொடர்களே அவருடைய சிறந்த பாடல்கள் எனக் கருதப்படுவதை. இக்கவிஞர் டச்சு சீமாட்டிகளைப்போல உடையணிவதில் விருப்புடையவர். இதிலிருந்து அவருடைய இருக்குத்துள்ள தன்மை புலனாகிறது.

இக்கால கட்டத்தில் வாழ்ந்த சிறந்த பெண் கவிஞர்கள், கஜமன் நோனாவின் தங்கை டொனா ஆர்னோலியா பெருமாளும், அவருடைய மகளான டொனா கதறினா, அந்தாரகம குமாரிகாமி என்பவரும் ஆவார். இவர் திசாநாயகா லமரஸலியின் மகள். இவர்கள் யாவரும் டச்சுஆட்சியில் பணிபுரிந்தவர்களின் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. றானா காமினி, றஞ்சகோட, லமயா என்பவர்களும் இக்காலத்தில் வாழ்ந்த

பெண்களினுக்களாவர். அவர்களது கவிதைகளிற் சில தற்போதுமுள்ளன. இவர்களின் குடும்பம் பற்றிய தகவல்கள் எதுவும் கிடைக்கவில்லை. எனினும் இவர்களுடைய கவிதைகளிலிருந்து இவர்கள் சமூகத்திற் தாழ்ந்த பகுதிகளைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதை அறியக் கூடியதாயிருக்கிறது. பிற்காலத்தில் ருனா காமினியிடம் விவிலியநூலை சிங்களக் கவிதையாக எழுதும் படி வெஸ்லியன்மதகுருமார் கேட்டிருந்தார்கள். அவர் அந்த நூலின் பெரும்பகுதியைச் சிங்களக்கவிதையாக எழுதினார். பின்பு தனக்கு கொடுக்கப்பட்ட சன்மானம் மிகவும் குறைவு என்றும் அவர்கள் தம்மை மதிக்கவில்லை என்றும் குறைக்கிறனார். அவர் மிக மதிநுட்பம் உடையவர் என்பதால் இவ்விரண்டு குறைகளுக்கும், தான் பெண்ணாக இருப்பது தான் காரணம் என்று புரிந்து கொண்டார். இதை அவர் ஒரு கவிதையில் தெரிவித்திருந்தார். “இந்தவேலையை ஒரு ஆண் செய்திருந்தால் அவன் பெரும்பண்தையும் புகழையும் பெற்றிருப்பான். ஆனால் நான் பெண்ணாக இருப்பதால் எனக்கு அத்தகைய சன்மானம் கிடைக்கவில்லை” எனக் கூறினார்.

19ம் நூற்றாண்டில் பெண்கல்வி:-

ஏனைய ஆசியநாடுகளுடன் ஒப்பிடுகையில் இலங்கை, பெண்கல்வியில் முன்னோடியாக இருந்தது. ஒல்லாந்தருக்குப் பின்புவந்த ஆங்கிலேயர், தங்களுடைய கல்விமுறையைப் போன்று, ஆண்களும் பெண்களும் சேர்ந்து கல்விகற்கும் பரிசுபாடசாலை முறையை அறிமுகம் செய்தனர். ஒல்லாந்தரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட கொழும்புசெழினரி, ஆண்கள் கல்லூரியாகவே இருந்தது. ஆரம்பத்தில் இராணுவச் செலவிற்கு நிதி தேவைப்பட்டதனால் அதற்கு முன்னுரிமை கொடுத்து, கல்வியைப் பற்றி அதிக அக்கறை காட்டப்படவில்லை. ஆனால் தேசாதிபதி, தங்களது நிர்வாகத் தேவைகளுக்காக, மொழிபெயர்ப்பாளர்களைப் பயிற்றுவிப்பதற்காக கொழும்பில் ஆண்கள் பாடசாலை ஒன்றை 1799ம் ஆண்டில் அமைத்தார். அவர் ஒல்லாந்தரால் அமைக்கப்பட்ட சில பாடசாலைகளையும் புனரமைப்புச் செய்தார். தொடர்ந்துவந்த தேசாதிபதி பிறவுன்றிக் 19ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் ஒரு பெண்கள்பாடசாலையை உருவாக்கினார்.

கல்வித்துறையில் முக்கியசெயற்பாடு கிறிஸ்தவ மதபோதகர்களாலேயே மேற்கொள்ளப்பட்டது. பரிசுஸ்ட் மிஷன், மெதாடிஸ்ட் மிஷன், அமெரிக்கன்மிஷன், எனப்பல்வேறு கிறிஸ்தவபிரிவுகளும், உள்ளூர்மொழிகளில் கல்விகற்பிக்கும் பாடசாலைகளை, ஏழைக்களுக்காக ஆரம்பித்தனர். வசதிபடைத்தவர்களுக்காக ஆங்கிலம் கற்பிக்கப்பட்டது. கிறிஸ்தவப் பாடசாலைகளில் கல்விகற்றாலும், திருமணத்தின்பின் அவர்கள் பழைய மதக்கொள்கைகளையே பின்பற்றினார். இதைத் தடுப்பதற்காக, பெண்களுக்கும் கிறிஸ்தவ போதனைகள் செய்தால் மதம் மாறியவர்களுக்கு கிறிஸ்தவமனைவியர் கிடைப்பார்கள் என்பதனால், பெண்களுக்கான பாடசாலைகளும் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. இவ்விதம்

முதன்முதலாக 1824ல் உடுவில் பெண்கள் பாடசாலை, அமெரிக்க மின்னால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அத்துடன் அதன் சேகாதரப் பாடசாலையான செமினரி (பின்பு யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி) ஆரம்பிக்கப்பட்டது. ஆரம்பத்தில் இங்கு குறைந்தசாதியைச் சேர்ந்த ஏழைப்பிள்ளைகள்தான் கல்வி கற்றனர். பின்பு வசதிப்படைத்த செல்வாக்குள்ள பெற்றோரின் பிள்ளைகளும் இங்கு கல்விகற்க ஆரம்பித்தனர். 1841ம் ஆண்டில் சேர் சி பிரித் தானியமிசன்றிசபை பெண்களுக்கென விடுதியோடு கூடிய ஒரு பாடசாலையை யாழ்ப்பாணம் நல்லூரில் ஆரம்பித்தது. அங்கு பாடசாலையில் பிள்ளைகளைச் சேர்க்கும் படி பிரசாரம் செய்யவேண்டிய அவசியம் ஏற்படவில்லை. மாணவிகள் பெருந்தொகையாக வந்து சேர்ந்தனர்.

கோல்புறாக் ஆணைக்குழுவின் அரசியல் நிர்வாக சீர்திருத்தங்களின் பின் அரசு சில ஆங்கிலப் பாடசாலைகளை ஆரம்பித்தது. முதலில் கொழும்பு அக்கடமியும் (பிறகாலத்தில் றோயல் கல்லூரியும்) மூன்று மத்திய கல்லூரிகளும் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. பெற்றோரின் கோரிக்கைகளுக்கிணங்க ஜந்து உயர்தரப் பாடசாலைகள் பெண்களுக்காக ஆரம்பிக்கப்பட்டன. கொழும்பில் இரண்டு பாடசாலைகளும் கண்டி, காலி, யாழ்ப்பாணத்தில் ஒவ்வொரு பாடசாலையும் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. இப்பாடசாலைகளில் பெண் கல்வி அபிவிருத்திச்சபையைச் சேர்ந்த பிரித்தானியப்பெண்கள் ஆசிரியர்களாக நியமிக்கப்பட்டனர். இங்கு ஆங்கிலம், பிரித்தானிய வரலாறு, கணிதம், புவியியல், அலங்காரத் தையல் வேலை, வரைதல், சங்கீதம், மேலைத்தேயசமயல் என்பன கற்பிக்கப்பட்டன. இவற்றைக் கற்பிப்பதன் நோக்கம் பெண்களை உயரத்திகாரிகளின் மனைவியராகத் தகுதிபெறச் செய்தலாகும். இங்கு பயனுள்ள கல்விக்குப் பதிலாக அலங்காரங்களிலேயே பணமும் நேரமும் செலவிடப்பட்டன. இப்பாடசாலைகளில் கல்வி கற்றவர்கள் 87 வீதமானவர் பறங்கியர் ஆகவும் ஏனையோர் சிங்கள், தமிழ் குடும்பத்துப் பெண்களாகவும் இருந்தனர். 1868ம் ஆண்டளவில் 12 சிங்கள் அல்லது தமிழ் பாடசாலைகள் இருந்தன. இவை கய்யாழை பாடசாலைகள் என அழைக்கப்பட்டன. 1869ம் ஆண்டு முடிந்த அளவு பெண்கள் பாடசாலைகளை ஆரம்பிக்கும்படி, மோர்கன் அறிக்கை பரிந்துரைத்தது.

19ம் நூற்றாண்டின் பிறபகுதியில் பிரித்தானியாவின் பெண்கள் பாடசாலை இயக்கத்தின் தாக்கம் இங்கு உணரப்பட்டது. இக்காலகட்டத்தில் அரசாங்கம் நேரடியாக ஆங்கிலக்கல்வியில் ஈடுபாடாமல் மிசனநிமாரிடம் பொறுப்பைக் கொடுத்துவிட்டு அவசியமான அரசுத் தவிகளைச் செய்வதை விரும்பியது. அதனால் பெண்கள் உயர்தரப்பாடசாலைகளை முடவேண்டியும் ஏற்பட்டது. ஆனால் 1895ம் ஆண்டில் பிரபல ஆண்கள் பாடசாலையான றோயல்கல்லூரிக்குச் சமாந்தரமாகப் பெண்கள்கல்லூரி ஒன்று அமைக்கப்பட வேண்டுமெனக் கோரிக்கைகள் விடுக்கப்பட்டது. அது ஏற்கப்படவில்லை.

பெண்கல்வியில் அதிக அக்கறைகாட்டிய மிசன்றிமார், அரசாங்கம் தந்த உதவி நன்கொடையை ஏற்றுப் பல சம்பளம் அறவிடும் இடைநிலைப் பாடசாலைகளை ஆரம்பித்தனர். இவற்றிற் சில ஆண்கள் பாடசாலைகளின் இணைப்பாடசாலைகளாக விளங்கின. உதாரணமாகக் கொழும்பு நல்லாயன் மகளிர் பாடசாலை, சார் ந் தபென்டிக் ட் கல் லூரியின் இணைப் பாடசாலையாகக் கப்பட்டது. இதன் மூலம் கிறிஸ்தவ ஆங்கிலப் பாடசாலைகளில் கற்றவர்களுக்குப் பொருத்தமான மனவிமாரைத் தயார் செய்யக்கூடியதாக இருந்தது.

வறியமக்களின் பிள்ளைகள் சுயபாழைப் பாடசாலைக்குச் சென்றனர். இங்கு கல்வி இலவசமாக கிடைத்தபோதும் வாசிப்பு, எழுத்து, கணிதம், வரைதல் என்பவை மட்டுமே கற்பிக்கப்பட்டன. இவைதவிர் ஆங்கிலமும் கயமொழியும் கற்பிக்கும் விடுதிவசதியுள்ள பாடசாலைகளும் மிசன்றிகளால், கீழ்மட்ட நடுத்தரவர்க்கத்துப் பெண்களுக்காக ஆரம்பிக்கப்பட்டன. இங்கு பிரதானமாக ஆங்கிலத்தில் பேசுவதற்குக் கற்பிக்கப்பட்டது.

அதேசமயம் சில தனியார் பாடசாலைகளும் இருந்தன. இவை, உயர்தரவர்க்கத்துப் பெண்களுக்கு, இங்கிலாந்து உயர்தரப்பாடசாலைகளில் கற்பிக்கப்பட்டதைப் போன்ற கல்வியை வழங்கின. இருந்தாலுங்கூட பணவசதி படைத்த வணிகர்களும் பழமை விரும்பும் நிலவுடமையாளர்களும் தங்களது பெண்களைப் பாடசாலைக்கு அனுப்பாமல் தனிப்பட்ட ஆசிரியர்களை வைத்து வீட்டிலேயே கல்வி கற்பித்தனர். இவ்வாசிரியர்கள் பலர் வெளிநாட்டுப் பெண்களாகவும் இருந்தனர். இக்காலகட்டத்தில் இவ்வுயர்வர்க்கப் பெண்கள் மணப்பெண்களுக்கான உடைகளை வண்டனில் இருந்து இறக்குமதி செய்து அணிந்தனர். 1920ம் ஆண்டளவில்தான் இந்தியப் பெண்களைப் போலச் சேலையணியும் பழக்கம் இலங்கையில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

இடைநிலைக்கல்வியில் கேம்பிரிச்பார்ட்சைகள் மாணவிகளுக்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. இப்பார்ட்சையில் சித்தியடைவதே மாணவ மாணவியரின் இலட்சியமாக இருந்தது. அக்காலத்தில் இலங்கையில் பல்கலைகழகம் இருக்கவில்லை. 1881ம் ஆண்டில் முதலாவது பெண், கேம்பிரிச்பார்ட்சைக்குத் தோற்றினார். 1900ம் ஆண்டளவில் இத்தொகை அதிகரித்தது. அக்காலத்தில் ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் ஒரே பாடத்திட்டமே பெரும்பாலும் இருந்தது. இப்பாடத்திட்டம் பிரித்தானிய பாடத்திட்டத்தை முழுதாகப் பின்பற்றியது. அதிபர்களும் ஆசிரியர்களும் பிரித்தானியர்களாக இருந்தனர். புத்தகங்கள்கூட பிரித்தானியாவில் இருந்தே வரவழைக்கப்பட்டன. பெண்களுக்கு, ஆங்கிலேயசங்கீதம் சீதனப் பெறுமதியைக் கூட்டுவதற்காகக் கற்பிக்கப்பட்டது. வண்டனினிற்றி இசைக்கல்லூரி (Trinity College of Music London) இசைப்பார்ட்சைகள்

நடுத்தரவர்க்கத்து ஆங்கிலம் கற்றவர்களிடையே பிரபல்யம் அடைந்தது. ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் ஒரேவிதமான பரிசையை இலக்காகக் கொண்ட கல்வி கற்பிப்பதுபற்றி வாதப்பிரதிவாதங்கள் இருந்தன. பெண்களுக்கு மட்டும்படுத்தப்பட்ட கல்வி போதுமானது. அவர்களைச் சிறந்த மனையாளாக்கக்கூடிய கல்வி போதுமானது எனப்பல அதிகாரிகளும் செல்வாக்குள்ள பெண்களும் கூறினார்.

லத்தீன், பிரஞ்சு இசை பற்றிய சாஸ்த்திரஅறிவு என்பன போன்ற பிரயோசனம் அற்றவற்றைக் கற்பதற்குச் செலவிடும் நேரத்தில் வரைதல், தையல், உடைதயாரித்தல் என்பனவற்றைக் கற்பதால் பெண்கள் வீட்டின் வசீகரத்தைக் கூட்டுவதோடு வீட்டுச் செலவையும் குறைக்கலாம் என பிரபல அதிகாரி போல் சு பீறிஸ் அவர்களின் மனைவி கில்டா பீறிஸ் கூறினார். இருந்தபோதிலும் கேம்பிரிச் தராதரப்பத்திரம் பெறுவதற்குப் பணம் படைத்த உயர்தர வர்க்கத்தவர்களிடையே மிகக்குறைவும் இருந்தது. அவர்கள் அப்போது வழக்கத்தில் இருந்துவந்த வர்க்கமுறையைப் பேணவும், பெண்களை மனைவிமாராகவும், தாய்மாராகவும், வீடுகளுக்குள் முடக்கி வைக்கக் கல்விமுறையைப் பயன்படுத்தினார். ஆனால் பெண்கள் தாங்கள் கற்றகல்வியை பயன்படுத்தி தொழில் களைப் பெறத்தொடங்கினார். ஆரம்பத்தில் ஆசிரியத்தொழிலை ஏற்றனர். சிறிய பாடசாலைகளும் ஆசிரிய பயிற் சிக் கல்லூரிகளும் ஆரம் பிக் கப் பட்டன. கேம் பிரிச் தராதரப்பத்திரங்களால் ஏனைய தொழில் களையும் பெண்கள் பெற வாய்ப்பளிக்கப்பட்டது. 1870ல் இலங்கை மருத்துவக்கல்லூரி ஆரம்பிக்கப்பட்டது. 1890ல் முதலாவது பெண் அனுமதிக்கப்பட்டார். நாற்றாண்டின் இறுதியிற் பலபெண் வைத்தியர்கள் இருந்தனர். ஆரம்பத்தில் வைத்தியர்களாக வந்தவர்கள் பறங்கியினத்தைச் சேர்ந்த பெண்களே. பிற்காலத்தில் தமிழ், சிங்களப் பெண்களும் மருத்துவக்கல்லூரியில் சேர்ந்து வைத்தியர்கள் ஆனார்கள். ஆனால் விவசாயத்துறையிலும் தொழில் நடுபத்துறையிலும் கல்விகற்கப் பெண்கள் எவரும் முன்வரவில்லை. 1900ம் ஆண்டளவில் 15 தொழிற்கல்விப் பாடசாலைகள் இருந்தபோதிலும் அவை அநாதைகளுக்கும் கதியற்றவர்களுக்குமே பயன்பட்டன. 1901ம் ஆண்டில் வயலற் முத்துகிருஷ்ணா சுருக்கெழுத்து தட்டெழுத்துக் கற்பிக்கும் நிலையத்தைத் தொடங்கினார். அவருடைய சகோதர சகோதரிகளும் இந்தியாவில் இவற்றைக் கற்று இத்திறமைகளை இலங்கையில் அறிமுகப்படுத்தினார். இப்படிப்பட்ட திறமைகள் காரியாலய நிர்வாகத்திற்கு அவசியமாக இருந்தபடியால் பல பெண்கள் இவற்றைக் கற்று தொழில்வாய்ப்புக்களைப் பெற்றனர். காலனித்துவ அமைப்பின் விரிவினால் குடியேற்றநாடுகளுக்கு, தொழிலுக்காகப் பல பிரித்தானியபெண்கள் புலம்பெயர்ந்தனர். இவர்கள் மதபோதகர்களாகவும், ஆசிரியர்களாகவும், தாதிகளாகவும், டாக்டர்களாகவும் இங்கு புலம்பெயர்ந்தனர். இவர்கள்,

மேற்கில் பெண்களின் உயர்கல்விக்கு அளிக்கப்பட்ட வாய்ப்பைப் பயன்படுத்தியே இலங்கையில் நியமனம் பெற்றனர். பெண்கள் தொகையில் பெரும்பாலானவர்கள் கல்வியறிவற்றவர்களாக இருந்தாலுங்கூட 20ம் நூற்றாண்டின் முதல் தசாப்தங்களிற்தான் பெண்கள்வி அதிக முன்னேற்றம் பெற்றது. பெண்கள்பாடசாலைகள் தொகையில் அதிகரித்தன. எழுத்தறிவு வீதம் நான்குமடங்காக அதிகரித்தது. தொடர்ந்துவந்த ஆண்டுகளில் பெண்களின் எழுத்தறிவுவீதம் மிகவேகமாக அதிகரித்தது.

பெளத்தபிரம்மஞானசபையும் பெண்களும்:

19ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் 20ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் இலங்கையின் வரலாறு, அரசியல் உரிமைக்கான போராட்ட காலமாக இருந்தது. அக்காலத்தில் பல இன மதங்களைக் கொண்ட சமுதாயமாக இலங்கைச் சமுதாயம் இருந்தது. சிங்கள, தமிழ், முஸ்லிம், பறங்கிய இன மக்கள் பெளத்த இந்து, இஸ்லாம், கிறிஸ்தவ மதங்களைப் பின்பற்றி வாழ்ந்தனர். ஆனால் இக்காலகட்டத்தில் தேசியவுணர்வு எழுந்தபொழுது பெரும்பான்மைப் பெளத்தசிங்களவாதம் தோன்றத் தொடர்கியது.

அக்காலத்தில் பெளத்தசிங்களவர்களாயிருந்த வணிகர்கள், பெளத்தகுருமார் ஆசிரியர்கள் போன்றவர்களும் ஏனையவசதிகள் படைத்தவர்களும் சேர்ந்து உள்ளாட்டில் வசித்த வசதியுள் எல்லாம் கிறிஸ்தவர்களையும், வெளிநாட்டு கிறிஸ்தவமிசனரிமார்களையும் எதிர்த்து பிரசாரங் செய்தனர். அத்துடன் அவர்களது பிரசாரம் கல்வித்துறையில் ஆதிக்கம் செலுத்திய கிறிஸ்தவமிசனரிமார்களுக்கும் எதிராகவும் இருந்தது.

கிளர்ச்சியின் முதற்கட்டம், நேரடியாக அரசியல் சார்ந்ததாக இருக்கவில்லை. ஆரம்பத்தில் பெளத்த இந்து புனரமைப்பு இயக்கங்கள் ஆகவும், மதுஒழிப்பு இயக்கமாகவும் அரசாங்கத்திற்கு எதிராக ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இவ்வியக்கம் பெளத்தக் கல்வியை விருத்தி செய்வதற்காகவும் பிரசாரங் செய்தது. பிரம்மஞான சபையை ஸ்தாபித்த கர்னல் ஒல் கோட் அவர்களின், வருகை பெளத்த கல்விக்கான இயக்கத்திற்கு ஊக்கமளித்தது. பிரமஞான சபை என்பது மத சம்மந்தமான தாராளக் கருத்துகள் கொண்ட, சர்வதேச சகோதரத்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இச்சபை இன, மத, குல, பால், நிற வேறுபாடுகளுக்கு அப்பாற்பட்டது. பிரம்மஞானசபை, மறைபொருளாய் உள்ள “குருமாரின் பேரரிவு” என்பதில் நம்பிக்கையும், உலகத்திலுள்ள சகல மதங்களின் பல வேறு தன்மைகளையும் கொண்டதாகவும், கிறிஸ்தவர்களுடைய ஜோரோப்பாவை மையமாகக் கொண்ட பார்வையை மறுப்பதாகவும் இருந்தது. இச்சபையில் ஜோரோப்பாவிலும் அமெரிக்காவிலும் உள்ள அதிருப்தியாளர்களும், ஆசியாவில் தேசிய உணர்வுள்ளவர்களும் அதிகமாக இருந்தனர்.

ஆரம்பகாலத்தில் இருந்து இச்சபையின் கொள்கைகளாற் பல பெண்கள் கவரப்பட்டனர். இச்சபையின் ஸ்தாபகர்களில் ஒருவர் கெல்ளை பெற்றோவனா பிலவற்றில்கி என்ற பெண்மணி. இவரது பூர்வீகம் பற்றித் தெரியவில்லை. ரூசியாவில் பிறந்த இவர், பல நாடுகளிற் பிரயாணங்க்கப்பட்டு மறைபொருளாயும் இரகசியமாயுமின்னள் உண்மைகள் பற்றிய ஆர்வத்தை வளர்த்துக்கொண்டார். அமெரிக்காவில் தெய்வீகம் பற்றிய ஆர்வம் உள்ளவர்களோடு பழகினார். அங்கே ஒல்கற் அவர்களுடன் இணைந்து பிரம்ம ஞானசபையை ஸ்தாபித்தார். 1880ம் ஆண்டில் இவர்கள் இலங்கைக்கு வந்தார்கள். அவர்கள் வரவு பெளத்தமத புனரமைப்புக்கும், பெளத்தகல்வி வளர்ச்சிக்கும் ஊன்றுகோலாய் அமைந்தது. இப்பிரம்மஞான சபையில் மிக முக்கியமான இன்னும் ஒரு பெண் அன்னிபெசனர் அவர்கள் ஆவார். அவர் சுதந்திரமான சிந்தனைப் போக்குள்ளவர். கிறிஸ்தவ மதத்தை அச்சமின்றி விமர்சித்தவர். லண்டனில் தீப்பெட்டி தொழிற்சாலையில் பெண் தொழிலாளர்களின் வேலைநிறுத்தத்தை முன்னின்று நடத்தியவர். இப்பெண்மணி பெளத்த கல்விக்காகவும் தேசிய புனரமைப்புக்காகவும் உழைத்தவர். இவருடைய வழிகாட்டலில் பெளத்த மதத்தைச் சேர்ந்த பல பெண்கள் அன்னியநாட்டு மிசனரிகளையும், அன்னிய கலாசார ஆதிக்கத்தையும் எதிர்க்கத் தொடங்கினர். இவர்களில் காலியைச் சேர்ந்த விஜயரத்னவும், மாத்தறையைச் சேர்ந்த சிசிலியா இலங்கைக்கோனும், குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். சிசிலியா இலங்கைக்கோன் உள்ளூர் பிரம்ம ஞானசபையில் சேர்ந்தார். பிரம்மஞானசபை தனது முதல் வெளியீடாக பெளத்தம் பற்றிய வினாவிடை போன்ற நூலை வெளியிட்டபோது அதற்குரிய செலவை சிசிலியாவே ஏற்றார். இந்த நூல் பெளத்த கல்விக்கான பிரசாரத்திற்காகப் பெரிதும் பயன்படுத்தப்பட்டது. பின்பு பெளத்த பாடசாலைகளில் பாடநூலாகவும் பயன்பட்டது. பெளத்த சமயத்தவரின் வீடுகளிலும் பயன்படுத்தப்பட்டது.

1880களின் பிற்பகுதிகளில் பெண்கள் கல்விச்சபை, சங்கமித்தா பெண்கள் பெளத்தபாடசாலையை ஆரம்பித்தது. மாறி மியூசியஸ் என்னும் ஜேர்மன்பெண் இங்கு ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்தார். பின்பு அவரே மியூசியஸ் பெண்கள் பாடசாலையை ஸ்தாபித்தார். இப்பாடசாலை பெளத்த பெண்களுக்கு ஆங்கில இடைநிலைக் கல்வியை வழங்கியது. அத்துடன் இவர், ஆசிரியப்பயிற்சிக் கல்லூரியையும் ஸ்தாபித்தார். தங்களுடைய பெண்பிள்ளைகள் கிறிஸ்தவராக மாறுவதை விரும்பாத பல பணவசதியுள்ள பெற்றோர் தமது பெண்களை இப்பாடசாலைக்கு அனுப்பியதோடு நிதி உதவியும் செய்தனர். பாடசாலையில் விடுதிவசதியும் இருந்தது. இங்கு இருந்துதான் முதலாவது சிங்களப்பெண், மருத்துவக்கல்லூரிக்கு தெரிவு செய்யப்பட்டார். ஆங்கிலத்தில் இடைநிலைக்கல்வி கற்ற பெண்கள் உயர்கள்வி பெறவேண்டும், அவர்கள் தாம் கற்றகல்வியால் பயன்பெறவேண்டும் எனக்

கருதப்பட்டது. வெளிநாடுகளில் கல்விகற்று இங்கு வந்து அதிபர்களாகவும் ஆசிரியர்களாகவும் இருந்த பெண்கள், அவர்களுக்கு எடுத்துக்காட்டாக இருந்தனர். உயர்கல்விக்காகக் கண்டி, பாணந்துறை, கொழும்பு, மாத்தறை ஆகிய இடங்களில் பொத்த பெண்பாடசாலைகள் நிறுவப்பட்டன.

இக்காலகட்டத்தில், இப்பாடசாலைகளில் கல்வி கற்பிப்பதன் உள்நோக்கம் பற்றிப் பல சர்ச்சைகள் எழுந்தன. இப்பாடசாலைகளை ஆரம்பித்தவர்கள், பெண்கள் சமூகத்தில் வகிக்கவேண்டிய பாத்திரமானது, தங்கள் கருத்துக்களுடன் தொடர்புடையவாக இருக்கவேண்டும் என விரும்பினர். பெளத்தர்களான சிங்களத் தலைவர்கள், பெண்கள் நல்ல பெளத்தமனைவியராயும் தற்கால மாற்றங்களுடன் தற்காலத்துக்கு அவசியமானவு முன்னேற்றம் உடையவர்களாகவும் இருக்கவேண்டும் எனவும் கருதினார்கள். வேறு சிலர் இக்கல்வியின் மூலம் பெண்கள், தேசிய அரசியல் எழுச்சிபெற்று பெண்களின் விடுதலைக்காக உழைக்க வேண்டும் எனக் கருதினர்.

இப்பாடசாலைகளில் தேசிய உணர்வுக்கு முக்கியம் அளிக்கும் வகையில் கல்விபோதிக்கப்பட்டது. அங்கு இந்திய இலங்கை கலாசாரம் பற்றி முக்கியமாக கற்பிக்கப்பட்டதோடு ஜனநாயகம் பற்றியும் பிற நாடுகளில் இடம்பெற்ற காலனித்துவமுட்சிக்கு எதிரான வரலாறு பற்றியும் கற்பிக்கப்பட்டன. இதனால் மாணவர்களிடையே சமூகஅரசியல் சீர்திருத்தங்கள் வேண்டும் என்ற கருத்துக்கள் பரவின. இப்பாடசாலையில் கல்விகற்பித்தஆசிரியர்கள் அல்லது மாணவிகள்தான் பிற்காலத்தில் நாட்டின் தேசியஇயக்கங்களிலும் இடதுசாரி இயக்கங்களிலும் ஈடுபட்டவர்களாக இருந்தனர். இதற்குக் காரணமாக இருந்தவர்கள் இக்கல்லூரியின் ஆசிரியராகவிருந்த வெளிநாட்டுப்பெண்களே. அவ்வாசிரியர்கள் காலனித்துவ ஆட்சிக்கு எதிரானவர்களாயும் மதக்கருத்துக்களில் அதிருப்தி கொண்டவர்களாயும் இருந்தமையால் நமது நாட்டிலும் இக்கருத்துக்கள் இடம்பெற்றன.

பெண்கள் கல்விபற்றி மரபுதீயான கருத்துக் கொண்டவர்களில் முக்கியமாகக் கருதப்பட்டவர், பொத்த மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தில் முக்கியமானவராக இருந்த அனகாரிக தர்மபாலா. ஒரு வணிகரின் மகனாக இருந்த இவர் டொன் டேவிட் என்ற தனது பெயரையும் அரசாங்கப் பதவியையும் துறந்து, பிரம்மஞானசபையில் சேர்ந்து, இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் அதன் வளர்ச்சிக்காக உழைத்தார். அவர் கொழும்பிலும் கல்கத்தாவிலும் மகாபோதி சங்கங்களை அமைத்தார். அன்னியமத போதனை, அன்னியநாகரிகம் என்பவற்றை எதிர்த்து பெளத்தசமய வளர்ச்சிக்காக அரசியல் பிரசாரங்களில் ஈடுபட்டார். ஜேரோப்பியமயமாக்கல் மேற்கத்தேயமயமாக்கல் என்பனவற்றை அவர் வெறுத்தார். ஆனால்

இந்தியத்தலைவர்கள் கூறியதுபோல கைராட்டையை அவர் ஏற்கவில்லை. புதிய விஞ்ஞானமுறையில் உற்பத்திகள் அமையவேண்டும். நாடு தொழில் மயமாக் கப்பட வேண்டும் எனவும் கருதினார். இலங்கைக் கும் இந்தியாவிற்கும் அவசியம் தேவைப்படுவது தொழில்நுட்பக்கல்வியே அன்றி கிறிஸ்தவ மறையியலோ, ஜோராப்பிய இலக்கியங்களோ அல்ல என்பது அவரது கருத்து. பெண்கள் பற்றிய அவரது கருத்தானது மேற்கூறிய கருத்துக்கள் கலந்த தன்மை உடையதாக இருந்தது. பிரம்மஞான சபையைச் சேர்ந்த கெள்ளா பிலவற்ஸ்கி அன்னிபெசன்ற், மேரிபொஸ்ரர் போன்ற பெண்கள் அவரது கருத்தில் பெரும்பங்கு வகித்தனர். இங்கிலாந்தில் பெண்களின் வாக்குரிமைக்கான போராட்டம் நடைபெற்றபோது, அவர் அதற்கு ஆதரவாகவே எழுதினார்.

இக்காலகட்டத்தில் தர்மபாலாவும் ஏனையோரும், சிங்களவர் வடஇந்தியாவைச் சேர்ந்த ஆரியர்களது வழித்தோன்றல்கள் என்றும், மிகவும் சிறந்த மதம் பெளத்தமதம் என்றும், கட்டுக்கதையை உருவாக்கி பிரச்சாரஞ் செய்துவந்தனர். ஆரியர்கள் மிகவும் சிறந்தவர்கள், அவர்கள் மிகச் சிறந்த மதமான பெளத்தத்தைக் காப்பதற்காகவே இருப்பவர்கள் என்றும் கூறப்பட்டது. இந்த ஆதிக்க மனப்பாங்கான எண்ணம், பெண்கள் பற்றிய மனோபாவத்திலும் பிரதிபலித்தது. ஏனைய மதக்கலாசாரங்கள், குறிப்பாக இந்து முஸ்லிம் மதங்களைக் கீழ்மைப்படுத்தி வைப்பதை ஒரு அம்சமாக அவர் கருதினார். பெளத்த ஆரிய வாழ்க்கைமுறை பெண்களுக்கு சுதந்திரம் கொடுத்தது என்றும் தர்மபாலா திடமாக நம்பினார். புராதனகால இந்தியாவில் பெண்கள் சுதந்திரமாகவே வாழ்ந்தனர். முகலாயரின் படையெடுப்புகளால் பெண்கள் தமது தனித்தன்மையை இழக்க நேரிட்டது. செமிறிக் இனங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் பெண்களைப் புனிதமானவர்கள் என்று கருதவில்லை. ஆதாம் ஏவாளின் கதை பெண்களை எப்பொழுதும் தாழ்ந்தவர்களாகவே கருதப்படச் செய்துவிட்டது. ஆரிய பெளத்த பெண்பற்றிய தர்மபாலாவின் கருத்து “காவிய சேகரய்” என்ற நூலில் கூறப்பட்ட பாடல்களின் மறுபதிப்பாகவே காணப்படுகின்றது.

“ஆரியபெளத்தனான கணவன் தனது மனைவியானவளை தனது பெற்றோரைக் கவனிக்கவும் துறவிகள்வரும்போது அவர்களை வரவேற்கவும், நண்பர்கள் உறவினர்களை உபசரிக்கவும் பழக்கிவைக்கிறான். ஒரு பெண்ணின் புகழ் அவளது கற்புநிலையிலும், தனது வீட்டுக்கடமைகளைச் செய்வதிலும், கணவனுக்கு கீழ்ப்படிவதிலும் தங்கியிட்டார்” என்று அந்த நூலிற் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அவர், பெளத்தபெண்கள் மிசனறிமார்களின் போதனைகளால் மேற்குலகக் கருத்தியல் களை பின்பற்றுவதையும் மேற்கத்தேயபாணியில் உடையனிவதையும் கண்டு வருந்தினார். இப்படி மேற்குலகக் கொள்கைகளின்கீழ் பெண்பிள்ளைகள் கிறிஸ்தவக் கல்விமான்களால் கற்பிக்கப்பட்டால் இலங்கையில் உண்மையான

பெளத்தர்களை உருவாக்க முடியாது எனவும் எச்சரித்தார். மேற்கத்தேய உடை கண்ணியமற்றது என்றும், சேலதான் ஏற்ற உடை என்றும் தனது சஞ்சிகையில் அடிக்கடி எழுதிவந்தார். தர்மபாலா அடிப்படையில் அன்னியநாட்டு உடைகளையும் கொள்கைகளையும் எதிர்த்தபோதிலும் மரபுநியான சமுதாயக்கட்டமைப்பில் குறிப்பாகப் பெண்களின் விடயத்தில் மாறுபட்ட கொள்கை உடையவராக இருந்தார்.

பெண்கல்வியைப் பொறுத்தவரை வேறுவிதமான கருத்தொன்று இருந்தது. சில பெளத்த முன்னேற்றவாதிகள், குறிப்பாக இங்கிலாத்தில் படித்தவர்கள் பெண்விடுதலையிலும் மரபுநியான சமுதாய அமைப்பில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்த கல்வியை பயன்படுத்துவதிலும் அக்கறை காட்டினர். உதாரணமாக ஏ.சி புல்றஜீஸ்ஸ் என்பவர் பறங்கிய சமுகத்தைச் சேர்ந்த கிறிஸ்தவர். இவர் சமயம் மாறி பெளத்தரான போது கிறிஸ்தவசமயத்தையும் மிசன்றிமாரையும் காலனித்துவதுட்சியையும் விமர்சிப்பவராக மாறினார். பெளத்தக் கல்விக்காக அரசாங்கத்தையும் மிசன்றிமாரையும் எதிர் த்துப் பிரசார இயக்கத்தை நடத்தினார். தொழிற்சங்கங்களைப் பற்றி எழுதிய முதலாவது இலங்கைவாசி இவர்தான். தொழிலாளர்களை ஒரு அமைப்பின் கீழ்க்கொண்டு இலங்கையில் முதலாவது தொழிற்சங்க செயலாளரானார். அவர் பெண்கல்வியை ஆதரித்துப் பேசி வந்ததோடு பெண்கள்கல்விக்கான சபையில் உழைத்தார்.

அவர் பெளத்தபெண்கள் பாடசாலைகளை ஸ் தாபிப்பதை ஊக்குவித்தார். மரபுநியாகப் பெண்கள் இதுவரையில் கட்டுப்பட்டிருந்த வீடு என்னும் வட்டத்தில் இருந்து வெளியே வருவதற்குக் கல்வி பெரிதும் துணைப்பிந்தது. கல்வியின் நோக்கம் பெண்களை நல்ல தாய்மாராகவும் மனைவிமாராகவும் உருவாக்குவதாக இருந்தபோதிலும், தாங்கள் மரபுநியாகக் கட்டுப்பட்டிருந்த தன்மையையும் அவர்களுக்குக் கல்வி உணர்த்தியது. 1914ம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்ட பெளத்த துணைவன் என்ற சஞ்சிகையில் இரண்டு பெண்களுக்கிடையில் நடைபெற்றதாக ஒரு உரையாடல் வெளியிடப்பட்டிருந்தது. அது பழைய சிங்கள நூல்களில் கூறப்பட்ட பெண்கள் பற்றிய கருத்தை விமர்சிப்பதாக இருந்தது. எங்களுடைய சிங்கள ஆண்கள் எங்களை இப்போதும் சமையல் அறைக்குள் கட்டுப்படுத்தி வைக்க முயற்சிக்கிறார்கள். அதற்கு மேல் வேறுஎதையும் கற்பிப்பதில் அவர்களுக்கு அக்கறை இல்லை. இதிலிருந்து ஆண்களும் அவர்களுடைய மனப்போக்குகளும்தான் பெண்களைக் கீழ்மைப்படுத்தி வைக்கிறது என்பதை அறியலாம்.

அரசியல் உரிமைகளுக்கும் வாக்குரிமைகளுக்குமான போராட்டம் 20ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் கல்வி அபிவிருத்தியினால் தொழிற்தகைமைகள் பெற்ற புதிய நடுத்தரவர்க்கத்துப் பெண்களிடையே

உருவாகிறது. அவர்களில் ஆசிரியர்களும் வைத்தியர்களும் அதிகமாக இருந்தனர். அவர்களிற் சிலர் தேசியபோராட்ட அமைப்புகளுடன் சேர்ந்தனர். ஆரம்பகாலத்தில் ஒரு புரட்சிகரமான தேசியவைமைப்பு இளம்லங்காலீக் என்ற பெயரில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இதனுடன் தொடர்புபட்டவர் நான்சி விஜயக்கோன் என்ற ஆசிரியை. அவர் மிகுந்த ஆவேசமான தேசிய பாடல்களை ஆக்குவதில் திறமையுள்ளவர். 1915ம் ஆண்டு பெளத்த, முஸ்லிம் கலவரங்களின்போது பொலிஸார் அவரைச் சந்தேகித்து அவரைக் காவலில் வைத்தனர். பழைய பெருமைகளைக் கூறி, அன்னியருக்கு எதிராக கிளர்ந்தெழுங்கள் என்று அவருடைய உணர்வுட்டும் பாடல்கள் கூறியதாக, அப்போதைய பிரதம பொலிஸ் அதிகாரியின் அறிக்கையில் கூறப்பட்டது. இலங்கை தேசிய காங்கிரஸ் 1919ம் ஆண்டு அமைக்கப்பட்டது. அதன் முதலாவது அமர்வில் பல பெண்கள் பங்குபற்றினர். அவர்களில் குறிப்பிடக் கூடியவர் கள், நல் லம் மா முருகேசன் (இவர் பின்பு தோட்டத்தொழிலாளர் தலைவரான சத்திய வாகீஸ்வர ஜயரைத் திருமணங்கு செய்தார்) வங்காளத்தைச் சேர்ந்த கங்கலி, மகேஸ்வரி செகராஜஷிங்கம் (காங்கிரஸ் தலைவர் பொன்னம்பலம் அருணாசலத்தின் மகள்) ஆகியோர் ஆவர். ஆசியாவிலும், ஆபிரிக்காவிலுமுள்ள நாடுகளில், இலங்கையிற்தான் முதலிற் பெண் களுக்கு வாக்குரிமை கிடைத்தது. டொனமூர் ஆணைக்குமுனின் சிபாரிசின்படி 21வயதுக்கு மேற்பட்ட சகல பெண்களுக்கும் வாக்குரிமை அளிக்கப்பட்டது. நடுத்தரவர்க்க ஆண்களுக்கு 1912ம் ஆண்டில் வாக்குரிமை கிடைத்தது. அதனைத் தொடர்ந்து பெண்களுக்கும் வாக்குரிமை கிடைக்கவேண்டும் என்று பெண்கள் அமைப்புக்களும் ஆண் சீர்திருத்தவாதிகளும் போராடி வந்தனர். 1922ம் ஆண்டில் இலங்கைக்கு வருகைதந்த சரோஜினி நாயுடு அவர்கள் தனது வாக்குவன்மை மிக்க பேச்சுக்களால் இலங்கைப் பெண்களுக்கு உணர்வுட்டினார். 1925ம் ஆண்டில் “மல் லிகா குலங்கள் சமித்தியா” என்னும் (தேசிய காங்கிரஸோடு இணைந்த) பெண்கள் அமைப்பு, ஒரு மட்டுப்படுத்தப்பட்ட அளவில் பெண்களுக்கு வாக்குரிமை கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்ற பிரேரணையை முன் வைத்தது. அதனை முன் மொழிந்தவர் அஸ்லின் தொமஸ், ஆமோதித்தவர் அக்னஸ் த. சில்வா.

1927ம் ஆண்டில் நடுத்தரவர்க்கத்தைச் சேர்ந்த தொழிற்தகைமைகள் பெற்ற பெண் களும் தேசியதலைவர்கள் தொழிற் சங்கவாதிகள் போன்றோரின் மனைவிமாரும் சேர்ந்து பெண்கள் வாக்குரிமைக்கான யூனியன் என்ற அமைப்பை உருவாக்கினர். அவ்வாண்டு டிசம்பர் மாதத்தில் பெரிய பகிரங்கக் கூட்டமொன்றை நடத்தினார்கள். இக்கூட்டத்திற்குத் தலைமை வகித்தவர் திரு எஸ். டபிள்யூ. ஆர். டி பண்டாரநாயக்காவின் தாயாரான சீமாட்டி டயஸ் பண்டாரநாயக்கா ஆவார். பல அன்னிய நாட்டு ஆசிரியர்கள், தொழில்சார்தகைமை பெற்ற பெண்கள் பிரம்மஞான

சபையினர், பல்வேறு இனக் குழுக்களைச் சேர்ந்த பெண் கள் இக்கோரிக்கையை ஆதரித்தனர். டொனமூர் ஆணைக்குழு 1928ம் ஆண்டில் அமைக்கப்பட்டு விசாரணைகள் நடத்தியபோது, பெண் கள் வாக்குரிமைக்கான யூனியனும் சாட்சியமளித்தது. இவர்கள் பெண்களுக்கு வாக்குரிமை வேண்டும் என்பதை ஆணைக்குழுவுக்கு வலியுறுத்திக் கூறினர். இந்தக் குழுவுக்குத் தலைமை தாங்கிச் சென்றவர் அதன் செயலாளாரான அக்னஸ் த சில்வா. இவர் முதன்முதலில் வைத்தியராக வந்த சிலரில் ஒருவரான வினிபிரட் நெல்லின் மருமகளும் போல்நெல் என்ற கண்டிய பொறியிலாளரின் மகளும் ஆவர். இவர் பறங்கிய இனத்தைச் சார்ந்தவர்.

ஹாயிநெல் அவர்கள் தாராளமனப்பான்மையும் மனித நேயமும் நியாயபூர்வமாக சிந்திக்கும்தன்மை கொண்டவரும் ஆவார். சமுதாயத்தில் சிறிய விடயங்களில் உயர்வு தாழ்வு பார்ப்பதை அவர் விரும்பவில்லை. இத்தகைய குடும்பப் பின்னணியில் வந்த அக்னஸ் வழமை மீறி சிங்கள இளவழக்கறிஞரான ஜோர்ஜ் த சில்வாவைத் திருமணம் செய்தார். பிற் காலத்தில் அவர் தாராண்மைக் கொள்கையுடைய தேசிய அரசியல் வாதியாகவும் அடக்கப்பட்ட மக்களின் நன்பராகவும் விளங்கியதோடு சமுதாய சீர்திருத்தம், சர்வஜனவாக்குரிமை என்பனவற்றிற்காகப் பாடுபடுபவராகவும் விளங்கினார். பெண்களின் வாக்குரிமைக்காகப் போராடியவர்களில் முதன்மையானவர் அக்னஸ் த சில்வா. 1928ம் ஆண்டு ஜோர்ஜ் த சில்வா சர்வஜன வாக்குரிமைகளுக்காக வாதாட இங்கிலாந்து சென்றபோது அக்னஸ் த சில்வாவும் உடன் சென்றார். டொனமூர் ஆணைக்குழு முதலில் 30 வயதிற்கு மேற்பட்டவர்களுக்கு மட்டும் தான் வாக்குரிமையுண்டென மட்டுப்படுத்திய போதிலும் அது நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டபோது, 21 வயதிற்கு மேற்பட்ட சகலருக்கும் வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டது. சர்வஜன வாக்குரிமை கிடைத்தபின் வந்த தேர்தலில் அக்னஸ் போட்டியிட்டுத் தோல்வியடைந்தார். அதே தேர்தலில் நேசம் சரவணமுத்து என்ற தழிழ் டாக்டரும், அலடின் மொலமுரே என்ற சிங்களப் பெண்ணும் வெற்றிபெற்று முதன்முதலில் சட்டசபைக்குத் தெரிவு செய்யப்பட்ட பெண்கள் ஆயினர்.

வாக்குரிமை 1931ம் ஆண்டில் கிடைத்த பின்னர் நடுத்தரவர்க்கத்துப் பெண்கள் பல அமைப்புக்களை உருவாக்கினர். மேரிரத்தினத்தின் ஆர்வத்தால் வங்கா மகில சமிதி, பெண்கள் அரசியல் யூனியன் என்பன உருவாக்கப்பட்டன. இவர் ஒரு இலங்கைத் தமிழரை மனஞ் செய்த கண்டா நாட்டு டாக்டர். இவர் வாக்குரிமை பற்றிய பிரசாரத்திலும் ஏனைய அமைப்புகளிலும் இணைந்து செயற்பட்டார். அன்னம்மா முத்தையா என்ற செல்வாக்குள் ஆசிரியருடன் இணைந்து தமிழ்மகளிர்யூனியன் என்ற அமைப்பைக் கொழும்பில் உருவாக்கினார். பெண்கள் முன்னேற்றத்திற்காக

உழைத்த இன்னுமொரு செல்வாக்குள்ள தமிழ்ப்பெண், மகேஸ்வரி நவராட்னைம். இவர் “தமிழ் மகள்” என்னும் பெண்கள் விடுதலைக்கான சஞ்சிகை ஒன்றைப் பதிப்பித்து நடாத்தினார். இலங்கைப் பெண்கள் குறிப்பாக மேற்கு லக செல்வாக்கினால் அறிவு பெற்றனர். இலங்கை, வாக்குரிமைக்காகப் போராடி ஏனைய நாடுகளுக்குமுன் போராட்டத்தில் வெற்றிபெற்ற போதிலும், அதன் அரசியற் கட்டமைப்பில் பெண்களின் பங்கு மிகவும் குறைவாகவே இருந்தது. தேசிய சட்டமன்றங்களில் நாலு வீதத்திற்கு மேல் பெண்களின் பிரதிநிதித்துவம் இருந்ததில்லை. உள்ளூர் ஆட்சியில் பெண்களின் பங்களிப்பு குறிப்பிடத்தக்க அளவில் இருக்கவில்லை. அரசியலில் போட்டியிட்டு வெற்றியீட்டித் தங்களுக்கு என இடத்தைப் பெற்றவர்கள், பொதுவாகக் கணவர் அல்லது தந்தையின் மரணத்தினால் அரசியலுக்கு வந்தவர்கள் ஆவர். இதன் பொருள், ஆண்களின் அரசியல் சக்தியைச் சொத்துரிமையைப்போல் அவர்கள் பெற்றுக்கொண்டனர் என்பதாகும். திருமதி சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கா பிரதம மந்திரியாக இருந்த தனது கணவனின் மரணத்தின் பின்பே அரசியலுக்கு வந்தார்.

மதநடவடிக்கைகளுக்குப் புத்துயிர் அளிக்கப்பட்டதும் தேசிய இயக்கங்கள் கலாசார மறுமலர்ச்சிக்கு வழிவகுத்தன. இதனால் பாதகமான நிலைகளும் ஏற்பட்டன. சிங்கள தமிழ் இலக்கியங்களில் நாவல் இலக்கியம் என்ற புதிய பிரிவு தோன்றியது. இவ்விலக்கியப் பிரிவைச் சிலர் சமகால நிகழ்வுகளையும் கருத்துக்களையும் பிரபலமாக்கப் பயன்படுத்தினார்கள். 1914ம் ஆண்டில் மங்களநாயகம் தம்பையா, பெற்றோரால் ஒழுங்கு செய்யப்படும் திருமணங்களைக் கண்டித்து ஒரு நாவலை எழுதினார். எல். செல்லமாள் பெண்களை பாதிக்கின்ற பிரச்சினைகள் பற்றியும் சமூக சீர்திருத்தத்தின் அவசியத்தை வலியுறுத்தியும் நாவல்களை எழுதினார். மேலும் இந்த நாவல் கள் நவீன சமுதாயக் கருத்துக் களின் எதிர்ப்புக்குள்ளாகிய பழைய சமூகப் பெறுமானங்களுக்குப் புத்துயிர் அளிக்கவும் பயன்பட்டன. அக்காலத்தில் மிகப் பிரபலம்யான சிங்கள நாவலாசிரியராக விளங்கியவர் பியதாஸ் சிறிசேனா. இவர் புராதன காலத்து இந்திய இலங்கைப் பெண்களின் பாரம்பரியம் பற்றியும், அவர்கள் குடும்பத்தில் எவ்விதம் கீழ்ப்படிவாக நடந்தார்கள் என்பது பற்றியும் எழுதியதற்காகப் புகழப்பட்டார். அவர் பெண்கள் கல்விகற்பதையும், விடுதலைக்காக அவர்கள் போராடுவதையும் கடுமையாக விமர்சித்தார்.

கல்வியின் பயனால் பெண்கள் தங்களைப்பற்றி உணர்ந்து கொண்டமை, அவர்களை ஆரம்பத்தில் அரசியல் உரிமைகளுக்காகவும் வாக்களிக்கும் உரிமைக்காகவும் போராட்டங்களில் ஈடுபடச் செய்தது. அவர்கள் சமூகசேவைகளிலும் ஈடுபட்டனர். ஆனால் கிளர்ச்சிமூலம் பலங்கொள்ளக்கூடிய சமூகப்பிரச்சினைகள் அதிகம் இருக்கவில்லை.

சாதி என்பது சமூக அடுக்கமைவின் ஒரு பகுதியாக இருந்தது. ஆனால் அது இறுக்கமானதாக இருக்கவில்லை. முஸ்லிம் சமூகத் தலைபெண்களுக்கும் சுன்னத்து செய்யும் வழக்கம் இருந்தது. தவிர அதிகம் எடுத்துக்காட்டக்கூடிய சித்திரவதையோ காயப்படுத்துதலோ இருக்கவில்லை. பெண்களுக்கு சுன்னத்து செய்தல் மிக இரகசியமாக நடத்தப்பட்டதால் அது பகிரங்கமான பிரச்சினையாக்கப்படவில்லை. மிகவும் விவாதிக்கப்பட்ட பிரச்சினை சீதனம் பற்றியதாக இருந்தது. இந்தியாவைப் போலவே திருமணச்சடங்கில் சீதனம் முக்கிய பகுதியாக இருந்தது. பழையமரபுப்படி சீதனவழக்கம் மனைவியின் சுதந்திரத்தையும் சுயகெளரவுத்தையும் பேணும் ஒரு வழியாகத்தான் ஏற்படுத்தப்பட்டது. ஆனால் தற்கால சமுதாயத்தில் அது வியாபாரமாக்கப்பட்டுவிட்டது. அதனால் உள்ளீதியான தொடர்பு என்பது அற்றுப்போய்விட்டது. உண்மையில் சீதனம் கொடுக்கும் வழக்கம் நீக்கப்பட வேண்டும் என்ற குரல் பெண்கள் இயக்கங்களிடமிருந்து ஒருபோதும் எழுப்பப்படவில்லை.

1938ம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் சீதனம் கொடுப்பது சட்டவிரோதமாக்கப்பட வேண்டும் என்ற பிரேரணை சட்டசபையில் கொண்டு வரப்பட்டது. சீதன வழக்கத்தால் பல ஏழைப்பெண்கள் திருமணம் செய்ய முடியாதிருக்கின்ற நிலை பற்றிப் பலர் பேசினர். சீதனம் கேட்பது ஆண்மைக்கு அழகல்ல என்றும் பேசப்பட்டது. இருந்தபோதிலும் இப்பிரேரணை ஒரு வாக்கினால் தோல்வியுற்றது.

1944ம் ஆண்டில் நடுத்தரவர்க்கப் பெண்களும் தொழில் சார்தகைமைகள் பெற்ற பெண்களும் இணைந்து அகில இலங்கைப் பெண்கள் மாநாடு என்ற அமைப்பை ஏற்படுத்தினார்கள். இந்த அமைப்பு, பெண்கள் தொடர்பான பல சட்ட, பொருளாதார, அரசியல் கோரிக்கைகளை முன்வைத்தது. இது பல ஆசியபெண்கள்மாநாடுகளை கொழும்பில் நடத்தியது. இதன் தலைவியாக எஸ்வின் டெறனியகல் பல ஆண்டுகளாகப் பணிபுரிந்தார். இவர் இலங்கையில் முதன் முதலாக பாஸ்டராகச் சித்தியடைந்தவர். இவை தவிர இரண்டு தடவைகளில் சர்வதேச பெண்கள் இணைப்பின் தலைவியாகவும் பணிபுரிந்திருக்கிறார். அகிலஇலங்கை பெண்கள் மகாநாட்டின் செயலாளராக எலிநோர் த சொய்சா, பல வருடங்களாகப் பணிபுரிந்தார். இவர் வடதிங்கிலாந்தின் தொழிற்கட்சி அமைப்பாளர்களில் ஒருவராவார்.

தொழில் செய்யும் பெண்களின் போராட்டங்கள்:

இப்போராட்டங்கள் நடுத்தரவர்க்கத்து பெண்களின் கல்வி, வாக்குரிமை, அரசியல் சமவரிமை என்பனவற்றிற்காக மேற்கொள்ளப்பட்டன. அதேவேளையில் தொழிலாளவர்க்கப் பெண்கள் பொருள்சார்ந்த நன்மைகள்,

ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் சமசம்பளம் என்பனவற்றிற்காகவும் தொழில் இடங்களில் கூடியவசதிகள் வேண்டும் என்பதற்காகவும் போராடினர். இவற்றிற்கு வாதிட்டவர்கள் எல்லோரும் தொழிலாளவர்க்கத்தில் இருந்து வந்தவர்கள் அல்ல. ஏனைய நாடுகளைப் போலவே தொழிற்சங்கதியக்கம் ஆனது நடுத்தரவர்க்கத்து அறிவாளர்கள், தொழில்சார் தகைமையுடையோர் என்பவர்களால் வழிநடத்தப்பட்டது. 19ம் நூற்றாண்டில் மிகமோசமாகச் சுரண்டப்பட்ட தொழிலாளர்கள் தேயிலை, இறப்பர் தோட்டங்களில் வேலை செய்த பெண்தொழிலாளிகள் ஆவர். 1930களின் முற்பகுதியில் ஆண்களுக்கு 33 சதமும் பெண்களுக்கு 25 சதமும் நாட்சம்பளமாகக் கொடுக்கப்பட்டது. ஆனால் பெண்கள்தான் மிக முக்கியமான வேலையான தேயிலைக் கொழுந்தெடுத்தலைச் செய்தனர். அப்பெண்களுடைய சம்பளம் தான் ஆகக்குறைந்த சம்பளம். அவர்களிடையே எழுத்தறிவின்மை விகிதம், பொதுவாக மரணிக்கும் விகிதம், பிரசவத்தில் மரணிக்கும் விகிதம், சிகுமரண விகிதம் என்பன மிகக் கூடியவாக இருந்தன. தோட்டத் தொழிலாளப் பெண்களில் 98.5 வீதமானவர்கள் எழுத்தறிவற்றவர்கள். இன்று அத்தொகை 52ஆகக் குறைந்துள்ளது. இன்றும் இலங்கையில் இவர்களிடையே பொதுவான மரணங்கள், பிரசவத்தின்போது மரணித்தல், சிகுமரணம் என்பன அதிகமாகவும் கல்வியறிவு விகிதம் குறைந்தும் காணப்படுகின்றது.

நகரங்களில் 19ம் நூற்றாண்டில் மிகக்குறைந்த சம்பளம் பெறுவர்கள், தொழிற்சாலைகளிலும் ஏனைய இடங்களிலும் குற்றேவல்கள் செய்து வந்த தொழிற்பயிற்சியற் ற பெண்களாவர். பலர் கோப்பி விதை தெரிவுசெய்வதிலும் பொதி செய்வதிலும் ஈடுபட்டிருந்தனர். 1880 தொடக்கம் பெண்கள் தென்னந்தும்புத் தொழிற்சாலைகளில் வேலை செய்தனர். அத்துடன் தேயிலை பொதி செய்தல், கருங்கல் தெரிவு செய்தல் போன்ற வேலைகளையும் தெருக்கள் அமைக்கும் வேலைகளையும் செய்தனர். அத்துடன் பெண்கள் வீடுகளில் அடிமைகள்போல் வசிப்பிடத்திற்காகவும் உணவுக்காகவும் வேலைசெய்தனர். இங்கும் அவர்களுடைய மாதச்சம்பளம் ஒரு சில ரூபாய்கள்தான். பெண்கள் ஆண்களிலும் பார்க்கக் குறைந்த சம்பளமே பெற்றனர். மிகவும் கஷ்டப்பட்டுத் தொழில்புரியும் இன்னும் ஒரு பகுதியினர் தினக்கூலிக்காக வேலைசெய்யும் வீட்டு வேலையாட்கள், வாரத்திற்கு வேலைசெய்வோர் போன்றவர்கள். இவர்கள் பல்வேறு வகையான அடக்குமுறைகளுக்கும் சுரண்டல்களுக்கும் ஆளாக்கப்பட்டனர். மிகமோசமாகச் சுரண்டப்பட்டவர்கள் தோட்டத் தொழிலாளர்களாக இருந்தபோதிலும் அங்கு தொழிற்சங்கங்கள் இருக்கவில்லை. கோப்பித் தோட்டங்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டு 100 ஆண்டுகளுக்குப் பின் தான் தொழிற் சங்கங்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. தொழிலாளர்கள் அடிமைகளைப் போல் அடக்கி வைக்கப்பட்டிருந்ததால் அவர்கள் ஒருங்கிணைந்து தொழிற்சங்கம் அமைக்க முடியவில்லை. தொழிலாளர்கள்

தமது எதிர்ப்பைத் தெரிவிக்க வேலைக்குப் போகாமல் தப்பியோடுவதைப் பயன்படுத்தினர். ஆனால் இது தொழிலாளர் சட்டப்படி, குற்றமாகும். இச் சட்டப்படி பல பெண்களுக்குக் கடுமியச் சிறைத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. 1916ம் ஆண்டு பொன்னம்பலம் அருணாசலம் ஓர் விளம்பரத்தை ஆதாரங்காட்டிப் பேசினார். அவ்விளம்பரத்தில் “தப்பியோடிய கூலிகள்” ஆறுபேரைப் பிடித்துத் தருபவர்களுக்கு 50ரூபா சன்மானம் வழங்கப்படும் எனக்குறிப்பிட்டிருந்தது. அவ்விளம்பரப்படத் தில், கையில்குழந்தையை ஏந்தியபடியும், இன்னுமொரு குழந்தையுடனும், ககயீனமுற்ற தோற்றுத்துடன் ஒரு பெண் இருந்தாள் என்று கூறப்பட்டது. 1915ம் ஆண்டில் சமூகசேவைகீல், பெண்களுக்கும் சிறுவர்களுக்கும் தொழில் தொடர்பான தண்டனை விதிக்கப்படக்கூடாது என எதிர்ப்புத் தெரிவித்தது. ஆனால் சட்டமாதிரிப் போதை ஏற்கவில்லை. எனினும் இதனை எதிர்த்துக் குரல் கொடுக்கப்பட்டது. 1922ம் ஆண்டில் அச்சட்டம் விதிக்கப்பட்டது.

ஆரம்பகாலத்தில், ஆண்கள்தான் வேலை நிறுத்தங்களில் ஈடுபட்டனர். ஆனால் 1923ம் ஆண்டு பொதுவேலை நிறுத்தத்தில், பெண்களும் பங்குபற்றினர். இந்தவேலை நிறுத்தத்தை முன்னின்று நடத்தியவர் ஏ.ச.குணசிங் க இதனைத் தொடர் ந்து நகரப் புறப் பெண் தொழிலாளர்களிடையே அவர் மிகவும் பிரபல்யமானார். அதன்பின்பு வந்த வேலைநிறுத்தங்களிலும் ஆரம்பாட்டங்களிலும் ஊர்வலங்களிலும் சிவப்புநிற உடையணிந்த புரட்சிகரமான பெண் கள் பிரபல்யமானார் கள். குணசிங் காவிற்கு எதிரானவர்கள் இவர்களை மீன்காரிகள் என இழித்துரைத்தனர். இப்பெண்கள் தொழிற் சாலைகளில் வேலை செய்வார்களும் சிறுவியாபாரிகளும் ஆவர். அவர்கள் துணிவுடன் சகல தொழிலாளவர்க்கப் போராட்டங்களிலும் ஈடுபட்டனர். இப்பெண்களில் ஹனுப்பிட்டியைச் சேர்ந்த எமாலியா காமி என்பவர் குறிப்பிடத்தக்கவர். பிரபலமான, 1929 திராம்வண்டி வேலைநிறுத்தத்தில் இவர் திராம்வண்டிக் கம்பனி முதலாளிக்கு, ஒரு பாம்பை மாலையாகப் போட்டவர். பலிஸ்தினாகாமி, எமிநோனா என்பவர்கள் பிரித்தானிய நிறுவனங்களில் வேலைசெய்தனர்.

இவர்கள் யாவரிலும் அதிகம் அறியப்பட்ட தொழிலாளிவர்க்கப் போராளி இச்செல்லாகாமி என்னும் வனாத்தமுல்ல பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த பெண். இவர் காலனித்துவ ஆட்சிக்காலத்தில் தொழிற்சங்கங்கள் சட்டவிரோதமாகக் கருதப்பட்டிருந்த வேளையில் தொழிலாளிகளுக்காகப் போராடியவர். இவர் விறகுவெட்டும் தொழில் செய்யும் குடும்பத்தில் பிறந்தவர். அவரது பெற்றோர் இறந்ததனால் ஏழ வயதிலேயே வேலை செய்து வாழ நிஃப்பந்திக்கப்பட்டவர். 1920இல் ஒரு புரட்சிகரத் தொழிற்சங்கத்தில் சேர்ந்த இவர், ஒரு சிறந்த பேச்சாளருமாவர். திராம் வண்டி வேலைநிறுத்தத்தின்போது

பல கூட்டங்களையும் ஆர்ப்பாட்டங்களையும் நடத்தினர். இசபெல்லாகாமி அரசியலிலும் ஈடுபட்டவர். மாநகரசபைத் தேர்தல், அரசாங்கசபைத் தேர்தல்களின் போது வீடுவீடாகச் சென்று ஏ.சு குணசிங்கவுக்காக வாக்குச்சேகரித்த அவர் “கப்டன்” என அழைக்கப்பட்டார்.

1930களின் ஆரம்பத்தில் பெண்கள், கருத்தியலிலும், அரசியலிலும், தன் ணுணர் வற்று, நகரத் தொழிலாளர் களோடும் தோட்டத் தொழிலாளர்களோடும் போராட்டங்களில் இணையத் தொடங்கினர். தோட்டத் தொழிலாளர்களிடையே கே.நடேசஜயரும், சத்தியவாகீஸ்வரஜயரும் முதன்முதலில் தொழிற் சங்கங்களை உருவாக்கினர். அவர்களது மனைவியரும் அவர்களோடு சேர்ந்து தொழிலாளர்களுக்காக உழைத்தனர். நல்லம்மா சத்தியவாகீஸ்வர ஜயர் ஒரு வைத்தியர். அவர் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்காகப் பாடுபட்டு வேலைசெய்தார். கோதண்டராமநந்தேசஜயர், பொதுக்கூட்டங்களில் தோட்டத் தொழிலாளரின் துன்பங்களைப் பாட்டாகப் பாடிப் பரபரப்பை உண்டு பண்ணினார். 1945ம் ஆண்டின்பின் தோட்டத் தொழிலாளர்களாக இருந்த பெண்கள் தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளில் ஆர்வத்தோடு ஈடுபடத் தொடங்கினர். இவர்களில் கோகிலம் சுப்பையா தோட்டத் தொழிலாளர்களின் துன்பமயமான வாழ்க்கை பற்றிப் பல நாவல்களை எழுதியிருக்கிறார். நகரப்புறத்திலும் பல பெண்கள், தொழிலாளர் இயக்கங்களில் ஆர்வத்தோடு பங்குபற்றினர். இவர்களில் டாக்டர் சத்தியவாகீஸ்வரஜயர், ஆன் பிரீஸ்ரன், கரோலின் குணசிங்க, திருமதி றிச்சாட் சில்வா, ஏவா, ஜெனி பர்னாந்து, மட்லின் ஜெயவர்தன என்போர் மிக ஆர்வத்துடன் செயற்பட்டவர்கள். மட்லின் ஜெயவர்த்தன ஒரு தாதியாகப் பணி புரிந்தவார். இரண்டாம் உலகயுத்த காலத்தில் தெகிவளை, கல்கிசை நகர சபையில் அங்கத்தவராக இருந்தார்.

இடதுசாரி இயக்கமும் பெண்களும்:-

1930களின் முற்பகுதியில் தீவிரமான தேசியக் கொள்கையாளர்களும் சோசலிஷ்ட்களும் சேர்ந்து நாடெங்கிலும் இளைஞர் லீக் என்ற சங்கத்தை, தேசிய சுதந்திரத்திற்காகப் போராடுவதற்காக அமைத்தனர். இந்த அமைப்பு தீவிரமான சில பெண்களையும் கவர்ந்தது. குறிப்பாக இந்திய சம்பவங்களால் தூண்டப்பட்ட ஆசிரியைகள் கவரப்பட்டனர். முன்னாள் படைவீரர்களுக்கு நிதிதிரட்டுவதற்காக பொப்பிமலர் விற்பனை ஆரம்பிக்கப்பட்டதற்கு எதிராக குரியமலர் இயக்கம் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பாளர்களால் 1933ம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இவ்வியக்கத்தில் பெண்கள் அதிக ஈடுபாடு காட்டினர். இதன் தலைவராக இருந்தவர் டொரீன் விக்ரமசிங்க. இவர் ஒரு ஆங்கிலேயப் பெண். இங்கிலாந்தில் கல்விகற்று இலங்கைக்கு வந்து சுஜாதா வித்தியாலயத்தின் அதிபராக

இருந்து, டாக்டர் எஸ்.ஏ. விக்ரமசிங்காவைத் திருமணங்கு செய்தார். பின்பு ஆனந்தா பாலிகா வித்தியாலய அதிபரானார். இங்கு அதிபராக இருந்தபோது ஆசிரியர்களைத் திரட்டி குரியமலர் இயக்கத்தில் பணிபுரியச் செய்தார். இந்த இயக்கத்திற்கான துண்டுப்பிரசரத்தில் “நவம்பர் 11ம் திகதி குரியமலரை அணிந்து உங்கள் சுயமரியாதையையும் சுதந்திரத்தையும் வெளிப்படுத்துங்கள். ஏகாதிபத்திய யுத்தத்தை ஆகுரிக்க மறுக்கிறோம் என்பதை உறுதிப்படுத்துங்கள், ஒவ்வொரு குரியமலரும் ஏகாதிபத்தியம், பாசிசம், யுத்தம் என்பவற்றுக்கு எதிரானாடி, குரியமலரை சமாதானத்துக்காகவும் சுதந்திரத்திற்காகவும் அணியுங்கள்” என எலீன் வீரசேகரவும் கெலன் டி அல்லிஸ்கம் எழுதினர். மஞ்சள் நிற குரியமலர்களை ஆசிரியர்களும் மாணவிகளும் செய்தது மட்டுமென்றி காலனித்துவ ஆட்சியாளரின் எதிர்ப்புகளுக்கு மத்தியில் அவற்றைத் தெருக்களில் நின்று விற்றனர். இந்தச் குரியமலர் சின்னங்களை விற்ற பணத்தைக்கொண்டு மிகத் தாழ்ந்த சாதிப்பெண் ஒருவரைக் கொழும்பிலுள்ள சிறந்த பெளத்த பாடசாலையில் கல்வி கற்கவைத்தனர். இதன்மூலம் சாதியமைப்பை எதிர்க்கமுடியும் என எடுத்துக்காட்டினர்.

1934ம் ஆண்டில் நாட்டில் மலேரியாநோய் பரவியது. அக்காலத்தில் மோசமான பணவீக்கத்தாலும், நோயாலும் மக்கள் ஆயிரக்கணக்கில் மடிந்தனர். குரியமலர் இயக்கத்தினரும், அரசியலில் ஈடுபாடுள்ள பெண்களும் நோய் கடுமையாகத் தாக்கிய, கேகாலை, றாவான்வல பிரதேசங்களுக்குச் சென்று மக்களுக்கு உதவினார்கள். மலேரியா எதிர்ப்பு இயக்கமும் குரியமலர் இயக்கமும் சேர்ந்து புடவைத் தொழிலாளர்களின் வேலைநிறுத்தத்தை முன்னின்று நடத்தின. இவையிரண்டும் இணைந்து இந்த நாட்டின் முதலாவது சோசலிசக் கட்சியான வங்காசமசமாஜக் கட்சியாக அமைந்தது. இக்கட்சியில் தீவிரவாதப் போக்குள் டொறீன் விக்கிரமசிங்க, செல்னா பெரேரா, ஆசன் த சில்வா போன்ற பல பெண்கள் இருந்தனர். இவர்கள் இந்திய அரசியல் இயக்கங்களுடன் தொடர்புகளைத் தொடர்ந்து வைத்திருந்தனர். இந்தியாவில் மிகவும் அறியப்பட்ட தேசியப் போராட்டவீராங்களையான கமலாதேவி சட்டோபாத்தியாய 1937ம் ஆண்டில் இலங்கைக்கு வருகைதந்தார். அவர் நாட்டின் பல பகுதிகளுக்கும் வங்காசமசமாஜக்கட்சித் தலைவர்களுடன் சென்று பல கூட்டங்களில் பேசினார்.

1930 - 1940 காலப்பகுதியில் கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த இளம்பட்டதாரிப் பெண்கள் இடதுசாரி இயக்கங்களில் தீவிர ஈடுபாடு கொண்டனர். இவர்களில் விவியன் குணவர்த்தனவும், சீதா விக்ரமகுரியாவும் வங்காசமசமாஜக்கட்சியிலும், கம்யூனிஸ்ட்கட்சியிலும் சேர்ந்து செயற் பட்டனர். வங்காசமசமாஜக்கட்சி 1940 ஆண்டில்

தடைசெய்யப்பட்டுத் தலைவர்கள் கைது செய்யப்பட்டனர். பின் அவர்கள் தங்கள் மனைவியருடன் இந்தியாவுக்குத் தயிரியோடினர். இதில் வங்கா சமசமாஜக் கட்சியின் பெண் அங்கத்தினர் செல்னா பெரேரா, கரோலின் குணவர்த்தன, குசமா குணவர்த்தன, என்பவர்கள் அடங்குவர். செல்னா கல் கத்தாவில் தொழிற்சங்க வேலைகளில் ஈடுபட்டார். கரோலின் சென்னையில் தங்கிவிட்டார். குசமா இந்தியாவில் கைதுசெய்யப்பட்டு இலங்கைக்கு அனுப்பப்பட்டார். விவியன் குணவர்த்தன கைது செய்யப்படவில்லை. இப்பெண்களினதும் ஏனைய தீவிரப்போக்குள்ள பெண்களினதும் அரசியற்செயற்பாடுகள் தொடர்ந்தும் நடைபெற்றன. ஏனைய நாடுகளைப்போல, இங்கும் இடதுசாரி இயக்கம் பல பிரிவுகளாகப் பிரிந்தது. சில சோவியத்யூனியனை ஆதரித்தும், சில கண்டித்தும் செயற்பட்டன. புரட்சிகர சிந்தனைகொண்ட பெண்கள், இடதுசாரி இயக்கங்களை ஒன்றுபடுத்துவதில் தங்களுக்கும் பங்குண்டு என நினைத்து ஜக்கிய பெண்கள்முன்னணி ஒன்றை அமைத்தனர். சோசலிஷத்தை வென்றெடுப்பதும் பெண்களுக்கு எதிரான வேற்றுமைகளை ஒழிப்பதும் அவர்களது நோக்கமாக இருந்தது. இதனை இரண்டு இடதுசாரிக் கட்சிகள் ஆதரித்தன.

1948ம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் சர்வதேச மகளிர் தினத்தைக் கொண்டாட சகல இனத்துவக்குமுக்கள், தொழிலாளவர்க்கப்பெண்கள் அனைவரையும் அழைத்திருந்தனர். இதற்காக ஆர் வத் தோடு செயற்பட்டவர்களில் தலைவியான டொரீன் விக்கிரமசிங்க, எடித் ஹடொவைக், விமலா விஜயவர்தன, நோபல் ராஜசிங்கம், பரமேஸ்வரி கந்தையா, விவியன் குணவர்தனா என்போர் அடங்குவர். இந்த அமைப்பு அரசின் நிர்வாகசேவையிலும், எழுதுவினைஞர் சேவையிலும் பெண்களுக்கு, வேற்றுமை காட்டாது அனுமதியளிக்கப்பட வேண்டும் எனப் போராடியது. சேரிகளில் வாழ் வோரின் வாழ் க்கை நிலைகளை அபிவிருத்தி செய்யவேண்டும் என்றும், உயரும் வாழ்க்கைச் செலவுக்கெதிராகவும் போராடியது. இம்முன்னணி இரண்டு முக்கிய இடதுசாரிக் கட்சிகளின் ஆதரவில் தங்கியிருந்தது. வங்கா சமசமாஜக் கட்சியுடன் ஒத்துப் போகமுடியாமல் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி பின்வாங்க, முன்னணி செயலிழந்தது. இவ்வமைப்பு ஒருவருடகாலம்தான் செயற்பட்ட பொழுதிலும், அவர்களின் செயற்பாட்டிற்குப் பத்திரிகைகள் மூலம் அதிக பிரபலம் கிடைத்தது. அது பெண்கள் விடயமாகப் பலதாக்கங்களை ஏற்படுத்தியது. அரசியல் கட்சிகளில் தங்கியிருக்க வேண்டிய சூழ்நிலையால் இவ்வமைப்பு செயற்பட முடியாது போய்விட்டது. கதந்திரமானதொரு பெண்கள் அமைப்பை உருவாக்கச் சிலர் முயன்றபோதும் அது வெற்றியளிக்கவில்லை.

முடிவு ரை :

பெண்கள் அமைப்புகளின் தோற்றும், வளர்ச்சி என்பன தேசிய விடுதலைக்கான முயற்சிகளின் பயனாக ஏற்பட்டன. அதனால் அதன் தன்மைகளையும் அது பிரதிபலித்தது. சுதந்திரம், சமாதானமான பேச்சுவார்த்தைகள் மூலமும், படிப்படியான வளர்ச்சிகள் மூலமும் பெறப்பட்டது. பெண்கள் இந்த இயக்கங்களோடு சேர்ந்து இயங்கியதால், பெண்கள்லி, வாக்குரிமை, நீதிச்சமத்துவம் என்பனவற்றைப் பெற்றுக் கொண்டனர். இதன்மூலம் படிப்படியான திட்டங்கள்மூலம் முன்னேற்றும் அடையமுடியும் என்பதற்கு இலங்கை உதாரணமாக இருக்கிறது. ஆனால் அதேசமயம் இத்தன்மை சில மட்டுப்படுத்தல்களையும் விதிக்கிறது. பெண்களுக்கான இயக்கங்கள் சமூக எல்லைகளுக்குள் செயற்பட்டன. அவை தந்தைவழி மரபுநியான சமூகக்கட்டமைப்புகள் என்பவற்றையோ, குடும்பத்திற்குள்ளே பெண்களின் கீழ்மைப்படுத்தப்பட்ட நிலையையோ எதிர்க்கவில்லை. இந்தவிதத்தில் ஜப்பான் போன்ற நாடுகளுக்கு எமது நாடு எதிர்மாறாகவே இருக்கிறது. ஜப்பானில் பெண்கள் குடும்பவரைப்பு, பால்நிலை என்பனவற்றையே எதிர்த்துநிற்க ஆரம்பித்துவிட்டனர். நகர்ப்புறம் பெண்கள் தற்போதுள்ள நிலைகளை மாற்றியமைக்கவோ சில பொருளாதார தொடர்புகளுக்கு அப்பால் செல்லவோ முயற்சிக்கவில்லை. கல்வி வளர்ச்சியினால் அவர்கள் பழைய மரபுநியான சமூகத்திலிருந்து மாற்றியிருக்கிறார்கள். மிகமோசமான முறையில் நடத்தப்படாத தன்மையால் பெண்கள் பெண் விடுதலைக்கான அமைப்புகளை அபிவிருத் தி செய்யவில்லை என்பதற்கும், சமூக எல்லைகளை மீறிச் செல்ல முயற்சிக்கவில்லை என்பதற்கும் இலங்கை ஒரு உதாரணமாக இருக்கிறது. இந்தவிதமான பின்னணி இருந்தமையால்தான் இலங்கையால் ஒரு பெண் பிரதமரையும் பல தொழில்சார்த்தைகமையுள்ள பெண்களையும் நாட்டின் பொதுவான சமூகக்கட்டமைப்பை மாற்றாமலும் பெண்களின் கீழ்மைநிலை மாற்றப்படாமலும் உருவாக்கமுடிந்தது.

உசாத்துவம் நூல்கள்

Asthana, Pratima The Women's Movement in India (Delhi, 1974)

Basham A.L. The Wonder that was India (London, 1954).

Basu, Aparna 'The Role of Women in the Indian Struggle for Freedom', in B.R. Nanda (ed.) Indian Women from Purdah to Modernity (New Delhi, 1976).

Basu, Krishna 'Movement for Emancipation of Women in the 19th Century', in R. Ray et al. Role and Status of Women in Indian Society (Calcutta, 1978).

Buultjens, A.E. 'How I Became a Buddhist' (Colombo, 1899).

Chakravarty, Renu Communists in Indian Women's Movement (People's Publishing House, New Delhi, 1980).

Cobb, Betsey 'Kamaladevi Chattopadhyaya', Bulletin of Asian Scholars, vol. 7, no. 1, January-March 1975.

Cousins, Margaret The Awakening of Asian Womanhood (Madras, 1922).

Denham, D.B. Ceylon at the Census of 1911 (Government Printer, Colombo, 1912).

Desai, Neera Women in Modern India (Bombay, 1957).

De Silva, Colvin R. Ceylon under British Occupation (Colombo Apothecaries, Colombo, 1952).

Everett J.M. Women and Social Change in India (Delhi, 1979).

Gandhi, M.K. India of my Dreams, compiled by R.K. Prabhu (Navajivan Publishing House, Ahmedabad, 1962).

Gopal, S. Jawaharlal Nehru, A Biography (London, 1975).

Haldar, Gopal Vidyasagar-A Reassessment (People's Publishing House, New Delhi, 1972).

Heimsath, Charles H. Indian Nationalism and Hindu Social Reform (Princeton University Press, 1964).

Jayawardena, Kumari The Rise of the Labor Movement in Ceylon (Duke University Press, North Carolina, 1972).

Jayaweera, Swarna 'Women and Education', in Status of Women - Sri Lanka (University of Colombo, 1979).

Jinarajadasa, C. The Golden Book of the Theosophical Society (The Theosophical Publishing Society, Adyar, Madras, 1925).

Kaur, Manmohan Women in India's Freedom Struggle (Sterling Publishers Private Ltd, New Delhi, 1985).

Kulke, Eckhard The Parsees in India, A Minority as Agent of Social Change (Vikas Publishing House, New Delhi, 1978).

Lakshmi, C.S. The Face Behind the Mask. Women in Tamil Literature (Vikas Publishing House, New Delhi, 1984).

Madhavananda, Swami and Majumadar, Ramesh Chandra Great Women of India (Advaita Ashrama, Calcutta, 1953).

Mazumdar, Vina 'The Social Reform Movement in India from Ranade to Nehru', in B.R. Nanda (ed). Indian Women from Purdah to Modernity (New Delhi, 1976).

Mehta, H.B. Women's Emancipation in India 1813-1966 (Delhi, 1973).

Mies, Maria Indian Women and Patriarchy (Vikas, New Delhi, 1980). 'Indian Women and Leadership' in Bulletin of Concerned Asian Scholars, vol.7, no.1, 1975.

Mukherjee, Radhakamal 'Great Indian Women of the Nineteenth Century', in S. Madhavananda and R. Majumadar Great Women of India (Calcutta, 1953).

Mukherjee, S.N.'Raja Rammohun Roy and the Debate on the Status of Women in Bengal' in Michael Allen and S.N.Mukherjee (eds) Women in India and Nepal (Australian National University, Canberra, 1982).

Nag, Kalidas and Burman, Debajyoti (eds) Selected Works of Raja Rammohun Roy (Government of India Publications, New Delhi, 1977).

Nanda, B.R. (ed.) Indian Women from Purdah to Modernity (New Delhi, 1976).

Nanavutty, Piloo The Parsis (National Book Trust, India, New Delhi, 1977).

Naravane, V.S. Sarojini Naidu - An Introduction to her Life, Work and Poetry (Orient Longmans, New York, 1975).

Overstreet, G.D. and Windmiller, M. Communism in India (University of

California Press, Berkeley, 1960).

Ram, N. 'The Dravidian Movement in its Pre-independence Phases', Economic and Political Weekly, annual number, February 1979.

Russel, Jane Our George. A Biography of George Edmund de Silva (Times of Ceylon, Colombo, 1981).

Sivathamby, K. 'A Study of Arumuka Navalar', in Social Science Review (Colombo, 1979).

Srivastava, Harindra, Five Stormy Years, Sarvarkar in London (Allied Publishers, New Delhi, 1983).

Tambiah, S.J. 'Polyandry in Ceylon', in Christoph Von Furer-Haimendorf (ed.) Caste and Kin in Nepal, India and Ceylon (Sterling Publishers, New Delhi, 1978).

Thapar, Romila A History of India, Vol. 1 (Penguin Books, London, 1966).

Thomas, P. Indian Women through the Ages (Bombay, 1964).

Voice of Women, journal of the 'Voice of Women' group. Colombo, 1980.

Wright, Arnold, Twentieth Century Impressions of Ceylon (Lloyd's Greater Britain Publishing Company Ltd, London, 1907).

ஏழு தமிழ் வெளியீடுகள்

டாக்டர் மேரி ரட்னம்

(இலங்கையில் பெண்கள் உரிமைக்காக உழைத்த கனேடியப் பெண்)

குமாரி ஜௌயவர்த்தன

பெண்கள் உரிமைகளை மனித உரிமைகளாக அங்கீகரித்தல்

- மனித உரிமைகள் பற்றிய ஓர் மீஸ்பார்வை நோக்கி ...
- சார்லொட் பஞ்ச

பெண்களுக்கெதிரான வன்முறை அபிவிருத்திக்கு ஓர் தடை
நோக்சானா காரியோ

வைத்திய கலாநிதி அலிஸ் டி புவரும் முன் னோடிகளான
சில பேகர் பெண் மருத்துவர்களும்

- டிலோரெய்ன் புரோகியர்

ஆண் தலைமை ஆட்சி என்றால் என்ன?

- கம்லா பாசின்

குரியா புத்தகசாலை

425/15, திம்பிரிகஸாய வீதி, கொழும்பு 05.

Tel : 501339

Fax : 595563

E.mail : s.s.a.@eureka.lk

பெண்ணிலைவாதமும் தேசியவாதமும்

குமாரி ஜெயவர்தன

இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் தமது விடுதலைக்கும் முன்னேற்றத்துக்குமாகப் பெண்கள் நடத்திய அரசியல் சமூக போராட்டங்கள் பற்றி அதிகம் அறியப்படாத வரலாறுகள் இந்த நூலில் விபரிக்கப்பட்டுள்ளன.

தேசத்தின் விடுதலைக்காகவும் தமது விடுதலைக்காகவும் பெண்களால் நடத்தப்பட்ட தீர்மிகு புரட்சிகரமான போராட்டங்கள் பற்றியும் பெண்ணிலைவாதத்தின் வளர்ச்சிபற்றியும் கலாநிதி குமாரி ஜெயவர்த்தன் நன்கு விபரித்திருக்கிறார்.

தேசவிடுதலைப் போராட்டத்தில் சகல வர்க்கத்துப் பெண்களும் ஒன்றுபட்டுப் போராடினர். சிலர் பெண்களுக்கெதிரான பழக்கணிப்பை ஒழித்துக்கட்ட சட்ட சீர்திருத்தத்தின்மூலம் பெண்களின் உரிமைகள், சமத்துவம் என்பன பேணப்படவேண்டும் என வாதாடினர். இவர்கள் வீட்டில் தமது வாழ்க்கையைக் கட்டுப்படுத்தும் உரிமை தமக்கே இருக்கவேண்டும் எனவும், தம்மைக் கீழ்மைப்படுத்தும் சமூகக் கட்டமைப்பு மாற்றப்படவேண்டும் எனவும் போராடினர்.

பெண்ணிலைவாதம் அன்னியநாட்டுக் கருத்தியலென்று கூறப்படுவதை எதிர் த் துப் பலகருத் துக்களை குமாரி ஜெயவர்த்தன் விளக்கியிருக்கிறார்.

பெண்களின் போராட்டங்களில் பங்களிப்புச் செய்த பல பெண்கள்பற்றி வரலாற்றில் மறைந்துவிட்ட பலவிபரங்கள் இங்கு விபரிக்கப்பட்டுள்ளன.

பெண்கள் என்ற முறையில் தமது முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்தபெண்கள், தமது விடுதலைக்காக நடத்திய தீர்மிக்க துணிவுடைய போராட்டங்கள் பற்றிய விபரங்களை, இந்நூலின்மூலம் குமாரி ஜெயவர்த்தன் வெளிக்கொணர்ந்திருக்கிறார்

Published by :
SANJIVA BOOKS
69, Gregory's Road,
Colombo - 07.